Dragi cititori,

Avem plăcerea de a vă prezenta o serie nouă de romane de dragoste, ale unora din cei mai îndrăgiți autori americani.

Fie ca aceste captivante povestiri romantice să vă poarte spre timpuri și locuri îndepărtate, prin istorisiri care vă vor activa simțurile și vă vor topi inima.

Sclipind de veselie și dragoste, fiecare roman ce apare în colecțiile consacrate ale Editurii ALCRIS: „EL și EA“, „ROMANTIC“, „ROZ“, „DE AUR“, răspândește în jur aura pasiunii și a emoției pe care le aștepți de la cele mai reușite scrieri sentimentale.

Oferite la un preț foarte accesibil, aceste cărți constituie o valoare irezistibilă și un adaos esențial în colecția dumneavoastră de literatură romantică. Toată viața veți prețui cărțile Editurii ALCRIS și veți dori să recitiți la nesfârșit aceste tandre povești de dragoste.

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Acest roman a fost tipărit
pentru prima dată în limba engleză sub titlul:
SECRETS TO KEEP.

© by Cynthia Van Rooy, 1997.
Traducere și adaptare în limba română de
IOAN DRĂGHICI.

Toate drepturile asupra acestui roman în limba română
aparțin Editurii ALCRIS.

ISBN 973-9405-55-X

Colecția „EL și EA“

CYNTHIA VAN ROOY

Joc periculos

ALCRIS

Concurs

Pentru faza finală a concursului „THE BEST“, organizat de Editura ALCRIS pe anul 1999, au fost selecționate un număr de douăzeci de romane.

Dintre aceste romane vor fi alese pentru publicare cinci.

Publicăm în continuare lista celorlalte 12 romane selecționate pentru faza a doua a concursului.

9. Vraja Sudului – Serenity Quinn (Mihai Mihaela)
10. Din iad în rai – Anita Senad (Danesc Anita)
11. Acum și pentru totdeauna – Annie Robin (Lupușaru Ana)
12. Missy – Rita Beaven (Dimitriu Carmen Moroi)
13. O problemă de încredere – Ela Dani Rubig (Gabriela Dinu)
14. Rai și iad – Alexandra Berg (Mirela Blaga)
15. Viața e frumoasă – Menley Black (Anca Pralea)
16. Nume pierdut – Silvy Sanders (Silvia Berescu)
17. Luptând cu iubirea – Storm Angels (Quantu Ana Ionela)
18. Iubitul necunoscut din vis – Jade Alexis (Burău Carmen Mihaela)
19. Un nou început – Jasmine Anders (Popescu Mihaela)
20. Vis împlinit – Marlene Bertrand (Maria Bertalan)

Editor

Capitolul 1

– Vă rog să-l anunțați pe domnul Saber că-l așteaptă viitoarea lui soție! Și ar fi bine să-i precizați că răbdarea ei are limite. Sunt aici de aproape o oră.

Judith Forrester se exprimase pe un ton destul de autoritar, ușor disprețuitor, ca s-o facă să reacționeze pe femeia din spatele biroului și care, după micul ecuson din piept, se numea E. Morgan. De vreo treizeci de ani, căsătorită, judecând după verighetă și fotografia cu doi băieți râzând, aflată într-o parte a biroului, întrunea toate aparențele unei mame de familie serioasă și competentă, ceea ce avea darul s-o surprindă pe Judith, care pe lângă domnul Saber își imaginase mai degrabă o secretară foarte tânără și cu siguranță mai fermecătoare.

– Soția lui? repetă doamna Morgan, vizibil uluită.

– Viitoarea lui soție, o corectă Judith pe un ton mai potolit.

Evident, ea nu avea înfățișarea femeilor pe care Lyonel Saber avea obișnuința să le frecventeze. Cu siguranță, în jurul lui roiau numeroase astfel de femei, acele creaturi de vis, sofisticate și minunat de blonde. Judith, care își purta părul castaniu într-o coadă groasă strânsă în coc la spate, nu putea nicidecum pretinde să rivalizeze cu părul de aur suplu și mătăsos aflat la modă în această regiune a Californiei.

Și dacă n-ar fi fost decât părul! Dar Judith, cu toate că era zveltă, nu avea nici suplețea unui manechin, nici rotunjimile ademenitoare ale unei debutante în cinematografie. Cu mica ei bărbie voluntară, gura gata întotdeauna să zâmbească și cu privirea ei candidă, era plăcută, nimic mai mult. Singura ei frumusețe reală o datora ochilor mari de culoarea chihlimbarului, adumbriți de gene lungi. Într-un cuvânt, Judith considera că înfățișarea ei corespundea pe deplin cu ceea ce era de fapt: o femeie de afaceri insensibilă la frivolități și dăruită cu îndârjire muncii. Drept urmare, la douăzeci și șapte de ani, constata, nu fără satisfacție, că eforturile ei își arătau în sfârșit roadele.

De altfel, purta clasicul și severul ansamblu fustă-taior de culoare gri. Dar bluza de un roșu aprins pe care o alesese dezvăluia, fără ca ea să-și dea realmente seama, ceva mai mult, o trăsătură ascunsă a caracterului ei.

– Îmi pare rău, domnișoară...?

Judith rămase tăcută, nerostind numele așteptat și secretara se grăbi să adauge:

– Vă voi anunța domnului Saber. A vorbit la telefon, dar acum vă va primi.

Apăsă pe butonul interfonului.

– Domnule Saber... logodnica dumneavoastră este aici. Așteaptă de câtva timp.

Adunându-și tot curajul, Judith se lupta cu dorința de-a o lua la fugă. Dar, în fond, nu era vorba decât despre o discuție de afaceri.

O voce puternică se auzi în aparat:

– Cine este acolo, doamnă Morgan? N-am înțeles numele.

– Am spus *logodnica dumneavoastră,* domnule Saber, repetă funcționara pe un ton ambiguu, în vreme ce Judith îi surâdea cu amabilitate.

– Ah, bun! răspunse vocea care, după o mică pauză, adăugă: lăsați-o să intre!

– Pe aici, domnișoară!

– Forrester, rosti în sfârșit Judith, Judith Forrester.

– Scuzați-mă, domnișoară Forrester. Cum n-ați precizat obiectul vizitei, v-am luat drept o reprezentantă comercială. Vedem atâtea aici, și...

– Nu vă faceți griji, îi spuse cu amabilitate Judith, care se gândea deocamdată la crampele care îi strângeau stomacul.

Secretara deschise ușa grea și-i făcu loc să treacă. Judith descoperi o încăpere luxoasă, în mijlocul căreia trona un birou enorm din lemn de mahon. Un bărbat

zvelt, cu umeri largi, se ridică pentru ca s-o primească. Judith, care era și ea foarte înaltă, constată că o depășea din plin. Dar silueta lui bine proporționată, musculoasă, amintea de o felină puternică și agilă. Ochii lui de culoare cenușiu-verzuie o măsurau cu răceală. Apoi, cu o voce gravă, profundă, el se adresă secretarei sale:

– Mulțumesc, doamnă Morgan. Puteți să vă retrageți!

Își concedie cu o privire autoritară secretara care întârzia în pragul ușii, devorată de curiozitate, și se întoarse spre Judith.

Suferind teribil sub privirea scrutătoare care o măsura încet din cap până-n picioare, Judith deschise gura, hotărâtă să-și asigure de la început controlul întrevederii, dar Lyonel Saber i-o luă înainte.

– V-ați supăra foarte mult dacă am uitat relația care se pare că există între noi, domnișoară Forrester? întrebă el sprijinindu-se cu spatele de birou, cu brațele încrucișate la piept.

Judith respiră adânc.

– Fiți fără teamă, domnule Saber. Am venit numai cu scopul de a vă scăpa de persoana mea. Prenumele meu este Judith și sunt fiica lui Crawford Forrester.

Era conștientă de faptul că provoca cel mai adesea surpriza atunci când se prezenta. Fiica lui Crawford Forrester ar fi trebuit să fie frumoasă, sofisticată, provocatoare. De aceea, îi lăsă domnului Saber timpul să-și revină. El, în orice caz, corespundea perfect criteriilor stabilite de

Crawford Forrester pentru viitorul lui ginere. Părea puțin mai în vârstă decât candidatul precedent: avea vreo treizeci și cinci sau treizeci și șase de ani și purta cu o eleganță firească un costum gri a cărui croială îi stătea de minune. Nu era atât de frumos, dar emana din el acea siguranță de sine și acel dinamism pe care Crawford le aprecia mai mult ca orice. Acest bărbat trebuia să reușească în toate – femei, afaceri, sport. Exact genul de individ pe care Crawford l-ar vedea cu cei mai buni ochi intrând în familie.

Judith cerceta trăsăturile virile și hotărâte, gura ferm desenată, nasul aristocratic, părul tuns scurt. Totul în el respira forță. Dar Judith se simțea capabilă să stăpânească situația.

– Fiica lui Crawford? făcu gânditor Lyonel Saber. Nu știam că are o fiică!

– N-ar mai fi durat mult până să aflați, răspunse Judith cu un surâs melancolic. Îndată ce tranzacția privind restaurantele tatălui meu va fi bine angajată.

Se așeză cu o dezinvoltură studiată.

– Înțeleg, zise domnul Saber. Scuzați-mă dacă-mi lipsesc cuvintele, dar șocul m-a surprins. Secretara prezentându-mi logodnica...

Lyonel Saber se întoarse la biroul lui și-și cercetă vizitatoarea cu atenție.

– Să reluăm totul de la început. Ce-ar fi să-mi explicați chestiunea precisă care vă aduce la mine, domnișoară Forrester?

Judith, ca femeie de afaceri versată, se pregăti să abordeze partea cea mai jenantă a conversației.

– Regret faptul de a-i fi spus secretarei că sunt viitoarea dumneavoastră soție, dar trebuia să vă văd: am și alte obligații prevăzute pe ziua de azi și nu mai puteam aștepta. Doamna Morgan mă luase drept o reprezentantă comercială...

– Doamna Morgan are misiunea de a împiedica persoanele nedorite să treacă pragul biroului meu. În general, ea le face să aștepte. Tactica este foarte eficace.

– Înțeleg, dar eu voiam neapărat să vă văd în dimineața asta. De altfel, nici măcar n-am mințit!

Lyonel Saber încasă lovitura acestei noi declarații, dar Judith se grăbi să continue:

– Știți că anul trecut tata a fost pe punctul, în trei rânduri, să-și vândă restaurantele?

– Da, am fost la curent cu unele negocieri, răspunse el cu răceală, fără să-și ia de la ea privirea arogantă a ochilor lui gri-verzi.

– Crawford v-a explicat de ce negocierile n-au fost finalizate? insistă Judith, stingherită din cauza privirii lui insistente.

– Nu. Dar dumneavoastră mă veți lămuri cu siguranță, nu-i așa? replică el tăios.

– Vânzarea nu s-a încheiat deoarece n-a fost îndeplinită o condiție: cumpărătorul trebuie să mă ia în căsătorie! îl anunță Judith de-a dreptul, simțind că devine stacojie.

– Serios?

În mod vizibil, n-o credea nici o clipă.

Judith oftă.

– Știu că este greu de admis, mai cu seamă că tata nu v-a vorbit încă despre mine, dar acesta este adevărul. Dacă am venit să vă văd, este pentru că n-am nici o posibilitate să zădărnicesc planul tatălui meu. Am preferat să vă explic deschis situația, în mod profesional, ca să zicem așa.

Gânditor, Lyonel Saber bătea ușor cu degetele în birou. Imaginea de felină apăru din nou în mintea lui Judith.

– Domnișoară Forrester, credeți cu toată seriozitatea că aș putea da crezare acestei povești?

– Poate că nu mă credeți de prima dată, recunoscu ea. Știu bine că nu par să fiu fiica lui Crawford. Și dacă m-ați cunoaște, ați vedea că nici nu mă comport cum s-ar putea aștepta de la mine. Mai întâi, eu nici măcar nu schiez!

– Care este legătura?

– Cu schiul? Ei bine, Crawford este un tip foarte sportiv, iar eu deloc. Iată un aspect al problemei. Înțelegeți, tata mi-a transmis simțul lui în afaceri, dar nu și gustul pentru aventură. Ne înțelegem foarte bine, dar el nu mă aprobă întotdeauna. Și niciodată când este vorba despre bărbați. Acum un an, și-a pus în cap să-mi găsească soțul ideal. După părerea lui, eu muncesc atât de mult încât sunt incapabilă să cuceresc un bărbat. De aceea, a hotărât să folosească restaurantele drept momeală pentru a atrage în familie bărbatul care să-i convină.

– Dar tatăl dumneavoastră nu v-a menționat niciodată numele de când am început negocierile, domnișoară Forrester. Să fi făcut oare o excepție în favoarea mea? întrebă Saber pe un ton sarcastic.

– Asta m-ar mira! Spuneți-mi, v-a invitat la Santa Barbara, nu?

După uimirea lui Lyonel Saber, Judith știu că ghicise adevărul.

– Cum de știți? întrebă el cu o indiferență nu prea convingătoare.

– Este înscris în scenariu, zise ea fără veselie. În primele două situații, am fost la fel de surprinsă precum candidații cumpărători, dar a treia oară am înțeles.

– Și, de data aceasta, credeți că i-ați luat-o înainte tatălui dumneavoastră? întrebă Lyonel, amuzat.

Judith avea convingerea că el continua să n-o creadă.

– Întocmai, răspunse ea.

– Și ce trebuie să se întâmple, de fapt, la Santa Barbara?

– Acolo locuiesc eu, îi explică ea cu răbdare. Conform scenariului, se presupune că acolo, candidatul va face cunoștință cu mine, o dată informat de tatăl meu asupra condițiilor vânzării.

– Așadar, dacă mă hotărăsc să cumpăr restaurantele, va trebui să mă căsătoresc cu dumneavoastră? întrebă el pe un ton ironic.

– Exact aceasta este oferta pe care tata a prezentat-o deja de trei ori. Dar, după cum știți, condițiile financiare sunt excelente!

– Ceilalți trei... candidați au acceptat-o?

– V-aș fi recunoscătoare dacă v-ați arăta mai puțin uimit. Nu sunt frumsețea anului, aceasta este realitatea, dar am totuși câteva calități. Tocmai acesta este fondul problemei. Când mă voi căsători, dacă mă hotărăsc într-o zi, se va întâmpla cu un bărbat capabil să aprecieze aceste calități. Eu nu accept să fiu obiectul unui aranjament financiar, oricare ar fi ideea pe care tatăl meu și-o face despre bărbatul ideal!

Își ridică bărbia, sfidător.

– Vreți să vă căsătoriți din dragoste? întrebă el schițând un zâmbet ironic.

– Întocmai. Admit că este pe de-a-ntregul excentric, dar este părerea mea. În consecință, spuneți adio restaurantelor, domnule Saber, sau descurcați-vă singur pentru a dejuca planurile tatălui meu!

– Și dacă aș primi provocarea? întrebă el cu un glas scăzut.

– Încerc să vă explic situația, răspunse ea, luată pe neașteptate de reacția lui. Ar trebui să-mi mulțumiți! Ceilalți candidați n-au avut același avantaj!

– Dacă înțeleg bine, n-au fost primiți cu mare plăcere? întrebă Lyonel, devenit brusc interesat.

– Aveți nevoie de o dare de seamă amănunțită? îi aruncă ea cu malițiozitate.

– Ah, mi-ar plăcea mult! Încep să găsesc pasionantă povestea asta, zise el aplecându-se peste birou, ca s-o cerceteze mai de aproape.

Judith ezită o secundă și se hotărî să-i povestească totul.

– Candidatul *numărul unu* a fost pentru mine o surpriză totală. Eram mai curând flatată să văd un bărbat atât de distins manifestând atâta interes pentru mine, până când am decoperit secretul. Acest Romeo nu privea situația decât sub aspectul ei financiar. De aceea, am făcut-o pe Julieta îndrăgostită. Era cel mai bun mijloc de a-l descuraja. Cum nu detesta nimic atât de mult ca genul de femeie *gospodină,* îi vorbeam tot timpul despre copilași, bucătărie, amenajări casnice... A ajuns foarte repede la concluzia că restaurantele nu reprezentau afacerea vieții lui.

– În orice caz, nu era foarte inteligent dacă nu vedea că este manipulat!

– Într-adevăr. Cel de al doilea era lipsit de încredere în sine. În consecință, am pretins că voiam să mă căsătoresc pentru ca tata să mă lase să preiau conducerea restaurantelor.

– L-ați făcut să creadă că v-ați fi servit de el numai cu scopul de a vă asigura controlul întreprinderii?

– Da! A șters-o și mai repede decât primul, spre marele dezgust al lui Crawford, care nu poate suferi ființele slabe.

– Înțeleg. Și al treilea?

– Al treilea mi-a simplificat mult misiunea, deoarece îi plăceau exclusiv blondele. L-am lăsat în grija prietenei mele Julia și el n-a rezistat. La cererea mea, Julia a făcut în

așa fel încât să fie văzută cu el într-o discotecă, într-o seară când el avea întâlnire cu mine. Tata nu i-a iertat-o.

– Vă admir abilitatea, concluzionă cu răceală Lyonel. Pentru mine, este într-adevăr un privilegiu de a fi fost prevenit.

– Au început să-mi lipsească ideile strălucitoare, domnule Saber. Am încercat să stau de vorbă cu tata, dar refuză să mă asculte. El pretinde că eu sunt aceea care născocește toate aceste comploturi, suspină ea. De aceea, am hotărât să nu mă mai ocup de aceste jocuri stupide.

– Jocuri? Aș spune mai degrabă strategii, și încă strategii de-a dreptul ingenioase. Ați știut să descoperiți slăbiciunile candidaților pentru a le întoarce după aceea împotriva lor.

Curios lucru, în tonul ui Lyonel Saber se putea sesiza o oarecare admirație.

– Este ceea ce am găsit mai bun de făcut în situațiile respective. În cazul dumneavoastră, însă, am considerat că o confruntare directă ar fi mai judicioasă.

– Dacă este așa, n-o să mă împiedicați să arăt ce pot. Altfel, nu voi ști dacă sunt în stare să scap de o femeie prea îndrăgostită sau să conduc un lanț de restaurante prin propriile mele puteri.

– Sau să-i rezistați Juliei?

– Ah, frumoasa blondă! Poate că este păcat, dar frumoase blonde sunt destule. În schimb, dumneavoastră

nu sunteți ușor de etichetat. Îmi imaginez că tatălui dumneavoastră îi este greu să vă căsătorească! încheie domnul Saber râzând.

– Nu este o vină de a fi încercat! Problema este că el vrea neapărat să găsească pe cineva care să-i convină *lui.*

– Și ceea ce-i convine lui, nu vă convine dumneavoastră.

– Mai degrabă nu, zise ea cu fermitate.

Înțelegerea de care domnul Saber părea să dea dovadă îi dădea puțină siguranță.

– De fapt, ce fel de bărbat îi place tatălui dumneavoastră? insistă el așezându-se mai bine în fogoliul lui, fără s-o slăbească din ochi.

– Poate cineva ca dumneavoastră, spuse ea zâmbind. Tatălui meu îi plac oamenii care au aceleași interese ca el. Și care reușesc în ceea ce întreprind.

– Care sunt gusturile tatălui dumneavoastră, domnișoară Forrester? Ce caută la viitorul dumneavoastră soț?

– N-am să vă răspund la această întrebare, domnule Saber. L-ați întâlnit pe tatăl meu, trebuie să știți ce fel de om este.

– Haideți, haideți! V-a reușit strategia, știu că datorită dumneavoastră n-am nici o șansă de a încheia cumpărarea restaurantelor. Acum, ați putea sta de vorbă puțin cu mine!

Lyonel Saber zâmbea, dar Judith nu era sigură că-i place zâmbetul acesta șiret, care nu-i inspira nici o

încredere. Dar, pentru că se arăta atât de rezonabil, putea cel puțin să-i întoarcă politețea.

– Tatăl meu este un bărbat foarte dinamic, domnule Saber. La peste șaizeci de ani, practică încă schiul, conduce mașini sport, frecventează o mulțime de femei fermecătoare și duce o viață de playboy. Posedă un iaht de agrement și pilotează propriul lui avion. Adăugați la toate astea faptul că-și conduce în mod strălucit afacerile și veți avea portretul bărbatului convins că fericirea unei femei se întemeiază în întregime pe căsătoria cu un mascul puternic. Lăsând deoparte vârsta, vă recunoașteți în acest portret?

– Așadar, în felul acesta vă imaginați că sunt! zise el gânditor.

Judith ridică din umeri. Nu era navoie să despice firul în patru: dacă tatăl ei începuse negocieri cu Lyonel, o făcuse pentru că el corespundea condițiilor cerute. Se ridică.

– Ei bine, domnule Saber...

– Spuneți-mi Lyonel! o întrerupse el. La urma urmei, între noi, aproape logodiți, n-am putea uita de protocol?

– De acord, Lyonel, răspunse ea zâmbind, întinzându-i politicos mâna. Sper că-ți vei reaminti de avertismentul meu referitor la invitația la Santa Barbara. Știu că tata se poate dovedi foarte convingător, dar eu i-am moștenit de asemenea și încăpățânarea. Îmi iubesc tatăl, dar nu-l voi lăsa niciodată să-mi dirijeze viața.

– Nu voi uita nimic, o asigură Lyonel reținându-i mâna mai mult decât era necesar. Ce-ar fi să sărbătorim noua noastră înțelegere prânzind împreună? Mi-e foame și există un mic restaurant agreabil foarte aproape de aici. Numai dacă nu ai alte planuri?

Luată pe nepusă-masă, Judith șovăi.

– Eu... nu cred că...

– Acceptă, Judith. Am fost destul de conciliant ca să merit o recompensă, nu?

Licărirea veselă din privirea lui îi confirmă că se amuza la fel de mult ca ea de turnura pe care o luaseră evenimentele. Ea spuse râzând:

– Conciliant? Vrei să spui că mă pot dispensa de a născoci șiretlicuri ca să mă descotorosesc de dumneata?

– N-am spus asta! Mă bucur prea mult de a întâlni un adversar demn de mine! Nu, dar se întâmplă să fiu liber pentru prânz și nu-mi place să mănânc singur.

– Îți mulțumesc, dar am de făcut o mulțime de lucruri înainte de a lua avionul spre Santa Barbara. Sunt sigură că dumneata...

Se întrerupse brusc, deoarece privirea ei întâlni o vitrină situată într-un colț al încăperii. Se apropie de ea, entuziasmată:

– Solnițe vechi? Faci colecție? întebă ea privind cu admirație încântătoarele piese.

– Da. Și dumneata?

Judith răscoli în poșeta ei de unde scoase cu precauție un mic pachețel.

– Am găsit asta într-un magazin de antichități, tocmai înainte de a veni aici. Este fermecătoare, nu?

Judith arătă cu mândrie solnița.

Expresia încântată a tinerei femei nu-i scăpă lui Lyonel, care luă cu multă atenție obiectul în mâna lui mare și puternică și o cercetă cu un aer de cunoscător.

– Este o piesă foarte frumoasă, din porțelan vechi de Meissen. Este marcată cu două spade încrucișate.

– Știu, sunt atât de mulțumită că am dat peste ea! exclamă Judith luând din mâna lui solnița ca s-o înfășoare cu grijă. Trebuie să le văd pe ale dumitale! adăugă ea aplecându-se din nou spre vitrină.

El îi deschise capacul de sticlă pentru ca ea să le poată privi mai bine.

– Sunt deosebit de mândru de aceasta, îi arătă el o piesă.

– Este splendidă, se extazie Judith, ținându-și respirația pentru a manipula o cupă mică de sticlă irizată. Și este semnată. Un Tiffany autentic. Ai avut noroc. Unde ai găsit-o?

– Într-un magzin de antichități din Beverly Hills. Dacă am pune-o lângă cealaltă?

– Oh, nu! Am făcut destule nebunii astăzi. Mă cunosc bine, n-aș rezista dacă aș găsi una care să-mi placă. Ai de asemenea o splendidă colecție de linguriițe, continuă ea ridicând o piesă minusculă ca s-o admire de aproape. Sunt atât de rare!

– Știu câte ceva despre ele. Colecția dumitale este importantă? întrebă el fără să lase la loc capacul vitrinei.

Se afla foarte aproape de ea.

– Am vreo cincizeci de piese, răspunse Judith, conștientă de acest corp puternic atât de aproape de al ei, dar prea pasionată de solnițe ca să se tulbure din acest motiv. Dar dumneata, dumneata ai cel puțin o sută!

– Da, în curând voi avea nevoie de o a doua vitrină. Nu mă pot hotărî să mă opresc!

– Te înțeleg pe deplin, zise ea întinzând mâna spre o amuzantă piesă cu piedestal de argint. Toată lumea are dreptul la un mic viciu!

– Este un mod de a vedea lucrurile. Te rog să observi că, dacă socotesc tot ce economisesc nefumând, pot să-mi permit această excentricitate de lux.

Judith se redresă fără tragere de inimă și descoperi că Lyonel o cerceta cu atenție. El nu-i lăsă timp să vorbească și continuă:

– Cineva care colecționează solnițe și care se dovedește atât de rezonabil în afaceri, nu poate fi foarte periculos, zise el cu voce scăzută. Refuzi într-adevăr să iei masa cu mine? Este cel mai mic lucru pe care-l pot face ca să-ți mulțumesc pentru avertisment!

– De care vei ține cont, promiți? replică ea în grabă.

– Îți garantez că am reținut fiecare cuvânt. Dar, pentru că mă lipsești de restaurante, găsesc că ar fi drept, sincer vorbind, să-mi oferi un prânz!

Judith izbucni în râs.

– Credeam că dumneata m-ai invitat!

– Mi-am schimbat părerea!

Abia mai târziu a înțeles Judith ce diplomat abil se dovedise Lyonel în ziua aceea.

– Ne-am înțeles! spuse ea. Te invit la masă. Este adevărat că ai fost foarte cumsecade. Ca să spun adevărul, mă temeam teribil de această întâlnire.

Ca și cum se temea ca ea să nu-și schimbe hotărârea, el deschise repede ușa biroului.

– Mă uimești, zise el făcându-i loc ca s-o lase să treacă. Mi s-a părut că erai foarte sigură de dumneata. Sigură și hotărâtă.

– Eram hotărâtă, asta este adevărat. Dar nu eram deloc sigură de mine.

Se opri brusc, deoarece doamna Morgan îi urmărea cu atenție.

– Doamnă Morgan, zise Lyonel luând brațul lui Judith, nu lipsesc mult. Viitoarei mele soții îi este foame și mă duce la masă.

Judith se încordă, dar aerul malițios al lui Lyonel o liniști.

– Poftă bună, domnule Saber, răspunse doamna Morgan, ca o secretară desăvârșită.

– Mulțumesc. Va fi cu siguranță o masă foarte interesantă.

– Regret, zise Judith stânjenită, în timp ce se îndepărtau. N-ar fi trebuit să născocesc minciuna aceea. Acum, doamna Morgan o să aștepte invitația la nuntă!

– Bravo! Începi să-ți dai seama ce ai făcut! o tachină el urmând-o în lift. Presupun că nu te-ai gândit să prgătești o explicație verosimilă care să-mi poată servi drept justificare pentru foarte scurta dumitale apariție în viața mea?

– Ai putea oricând pretinde ceva de genul“ nu eram făcuți unul pentru altul“! Este cum nu se poate mai plauzibil, trebuie să fiu opusul femeilor pe care le frecvetenzi în mod obișnuit.

– Într-adevăr, admise el.

Răspunsese extrem de repede și din acest motiv ea se simți, inexplicabil, contrariată.

– Voi reflecta la asta. Poate că în timpul mesei ne vom cunoaște mai bine, adăugă el.

– Ai deja multe restaurante, domnule Saber, hm... Lyonel?

– Un număr oarecare. Întreprinderea mea este foarte sofisticată. Dar restaurante ca cele ale tatălui dumitale interesează pe deplin activitatea mea. Ele corespund scopului meu: restaurante agreabile pentru o clientelă de clasă mijlocie. Și dumneata, care este domeniul care te-a absorbit în aemenea măsură încât tatăl dumitale este obligat să-ți caute un soț?

Lyonel o luase de braț și ea se lăsă condusă.

– Am început prin a-l imita pe tata, dar acum restaurantul meu este foarte diferit de ale lui. Am o listă de bucate originală și o pivniță de vinuri bine aprovizionată. Tata a făcut avere cu porții congelate bine pro-

porționate, dar la mine se consumă produse proaspete și sănătoase. De altfel, asta caută din ce în ce mai mult californienii.

– Atunci, ții un restaurant dietetic? întrebă el conducând-o spre intrarea unui mic bistro simpatic.

– Nu, nu tocmai. Mă interesez de gestiune și de buna pregătire a mâncărurilor, astfel că încerc să le asociez pe amândouă, îi explică ea în momentul când o chelneriță venea să-i întâmpine cu o deferență care demonstra că Lyonel era aici un obișnuit de seamă.

– Este prima dată când sunt invitat de o femeie, zise Lyonel deschizând lista de bucate și vreau să profit de această nouă situație.

– Credeam totuși că obiceiurile s-au schimbat, replică Judith. Bărbatul nu mai plătește în mod obligatoriu peste tot.

– Trebuie oare să deduc din asta că ești obișnuită cu faptul acesta? întrebă el tăios, cu o expresie stranie.

– Da, destul de obișnuită, încuviință ea cu calm, gândindu-se la numeroasele dăți când îl invitae la masă pe Kevin Thorne. De ce nu, dacă am mijloacele s-o fac?

– În orice caz, te asiguri ca relațiile să rămână pe picior de egalitate...

– După părerea mea, o înțelegere financiară limpede este cea mai bună garanție a unui bun echilibru al relațiilor, cum le numești dumneata.

– Tatăl dumitale te-a format foarte bine!

– Prea bine, după opinia lui. Conform aprecierii lui, eu sunt incapabilă să-mi găsesc fericirea în viață! De aceea, și-a luat sarcina să se ocupe el însuși de asta.

– Dar dumneata ai alte planuri, insinuă el închizând lista de bucate.

– Bineînțeles, declară Judith cu o voce tăioasă, foarte puțin dispusă să discute despre viața ei amoroasă cu acest străin. Să știi, continuă ea schimbând într-adins subiectul, colecția dumitale de solnițe m-a surprins realmente.

– De ce?

– Pentru că genul de bărbat care-i place lui Crawford, dacă ar avea cel puțin fantezia de a deveni colecționar, ar aduna mai degrabă săbii sau pistoale de duel!

– Tatăl dumitale nu știe nimic despre colecția mea. Altfel, probabil m-ar fi eliminat de pe lista pretendenților!

După o scurtă pauză, Lyonel adăugă:

– Judith Forrester, cred că încep să te înțeleg. Ceea ce, cu siguranță, nu este cazul dumitale.

Uimită, Judith își ridică ochii spre el, dar Lyonel își atacă liniștit salata, ca și cum nimic nu se întâmplase.

Capitolul 2

Câteva ore mai târziu, Judith ateriza la Santa Barbara. Ca întotdeauna, calmul micului aeroport îi aduse un fel de liniștire după forfota de la Los Angteles. N-ar fi putut trăi niciodată în animația aceea nebunească. Se bucura pentru a nu știu câta oară să respire adânc aerul curat, surâzând cu gândul la toată murdăria lăsată în urma ei. Nu regretase niciodată că se stabilise în această mică localitate de pe țărmul Oceanului Pacific.

Își regăsi mașina în parcare și ezită dacă să treacă sau nu pe la restaurant ca să verifice dacă totul mergea bine, apoi râse de veșnica ei neliniște. Personalul ei, deși redus, era foarte competent. Dar ea nu lipsea niciodată mult timp. Iubea prea mult *Solnița de argint* ca să-l părăsească fără un motiv întemeiat.

În cele din urmă, porni în direcția imobilului construit pe o colină care domina orașul și oceanul, unde avea un

apartament. După-amiaza se apropia de sfârșit și va profita de apusul soarelui ca să reflecteze la ziua scursă.

Ajunsă acasă, îmbrăcă o pereche de blugi și o bluză ușoară, își turnă un pahar de vin și se instală confortabil într-un șezlong de pe terasă, ca să-și reia firul gândurilor.

Da, Lyonel se arătase rezonabil atunci când înțelesese că-i spusese adevărul. Îi mulțumea, în sinea ei, că fusese atât de amabil, în pofida șiretlicului pe care-l folosise ca să pătrundă în biroul lui.

De altfel, de ce mințise? Nu avea decât să se prezinte drept fiica lui Crawford Forrester și ar fi obținut același rezultat. Dintr-o dată, ideea i se păruse irezistibilă, cu toate că nu-i stătea în fire să lanseze asemenea bombe! Își dădu seama că zâmbea singură la amintirea acestui capriciu insolit.

"Așa îți trebuie, Crawford, zise ea cu voce tare, ridicând paharul în semn de toast pentru tatăl ei. Poate că vei vedea într-o zi că avem mai mult de un singur lucru în comun!"

De data aceasta, i-o luase definitiv înainte. Lyonel Saber nu-i va face jocul. De altfel, i-ar fi urmat el oare manevrele absurde? Nu părea atât de înverșunat să obțină restaurantele. Cu siguranță, afacerea nu avea pentru el aceeași importanță ca pentru ceilalți candidați. În fine, terminase cu el, era inutil s-o mai repete. Luaseră împreună un prânz agreabil și, o dată problema reglată, flecăriseră pe diverse teme, cu toată buna dispoziție posibilă.

Povestea lor, însă, se oprea aici, conchise ea ronțăind niște covrigei. Conversația cu Lyonel Saber fusese mai interesantă decât cu ceilalți candidați, dar el făcea întru totul parte din categoria de bărbați la care se ferea ca de ciumă și care, de altfel, se gândi ea posomorâtă, luând o înghițitură de vin, nu se interesau nici o secundă de o femeie ca ea. Cu excepția, bineînțeles, a situațiilor când Crawford Forrester îi manipula ca să-i forțeze s-o ia în căsătorie.

Săptămâna se scurse repede, fără măcar să-și dea seama. Judith urmărea de aproape mersul restaurantului, supraveghind contabilitatea, livrările și personalul. La prânz primea o clientelă formată din oameni de afaceri și din turiști, iar după-amiază, pentru ceai, femei care făceau o pauză între cumpărături – idee ingenioasă, încununată de succes. Nu deschidea seara decât în zilele de vineri și sâmbătă, dar își propunea să extindă programul de seară pentru toată săptămâna. Duminica, servea un *brunch,* și acest mic dejun copios servit dimineața târziu se bucura de un real succes.

De altfel, la sfârșitul unui asemenea mic dejun, o chelneriță – o frumoasă studentă la universitatea aflată în vecinătate – își vârî capul în bucătărie și o anunță:

– Judith, ești chemată.

– Du-te, îi spuse tânărul bucătar șef. Mă ocup eu de clătite și de sos.

– Îți mulțumesc, Ben, răspunse Judith scoțându-și șorțul. Mă întorc imediat. Este probabil un client care vrea să ne facă o reclamație!

Sala de mese, pardosită cu dale albe și negre, stălucind de curățenie, cu plantele ei verzi și separeurile foarte spațioase, degaja o atmosferă de liniște. Judith considera că oamenii trebuie să poată mânca în tihnă.

– Cine m-a chemat, Sheila? întrebă ea cercetând sala cu privirea.

– Domul de acolo, de lângă fereastră. Spune că...

– Tata! exclamă Judith, recunoscând profilul energic al lui Crawford Forrester.

"S-a hotărât totuși să vină, se gândi ea, în ciuda eșecului ultimului său complot..." În aceeași clipă, își dădu seama că tatăl ei nu era singur în separeul acela. Nu distingea prea bine persoana, dar vedea limpede cele două tacâmuri.

– Oh, nu! Doar n-a găsit deja un nou candidat! murmură ea, furioasă.

O presimțire dezagreabilă făcu să strălucească ochii ei de culoarea chihlimbarului. Traversă sala cu pași hotărâți.

Îndată ce depăși marea grindă care marca mijlocul sălii, îl recunoscu pe al doilea ocupant al separeului și-și stăpâni cu greu o exclamație.

Lyonel Saber! Așadar, trăda deja înțelegerea lor! Atunci, înseamnă că nu făcea excepție, nu era mai bun ca ceilalți. Poate că greșise acceptând în ziua aceea să ia masa cu el; trăsese concluzia din asta că ea era ușor de îmbunat. Ei bine, n-o să aibă nici un câștig, va ieși în pagubă! Se opri brusc în fața mesei lor.

– Bună, Crawford! zise ea cu o voce pe care se strădui s-o păstreze calmă.

Ignorând intenționat prezența lui Lyonel, nu resimțea mai puțin dureros privirea ochilor lui gri-verzi fixată asupra ei. O tortura dorința de a-i arunca o vază de flori în cap. Șocată de violența neobișnuită a sentimentelor ei, redeveni stăpână pe sine.

– Ai venit să-ți petreci câteva zile aici? îl întrebă ea pe tatăl ei.

Crawford Forrester zâmbi vesel și se ridică pentru a-și săruta fiica. Era un bărbat înalt, zvelt, cu un frumos păr argintiu și cu aceiași ochi de culoarea mierii ca ai fiicei sale.

– Meteorologii anunță un timp splendid, aici. Cum Los Angeles este acoperit de ceață, mi-am sunat asociatul să vină să profite de soare împreună cu mine. Am chef să ies cu iahtul pe mare.

Crawford se întoarse spre Lyonel care, aflat și el în picioare, i se păru lui Judith și mai impunător decât își amintea.

– Judith, ți-l prezint pe Lyonel Saber. Lyonel, ea este fiica mea, Judith.

Ea îi aruncă lui Saber o privire malițioasă.

– Ne-am cunoscut deja, rosti ea cu răceală, neluând în seamă mâna întinsă a lui Lyonel. Domnul Saber nu ți-a spus? Îți pierzi timpul, Crawford, ca și în ultimele trei dăți, șuieră ea printre dinți. Pretinsul tău asociat o știe la fel de bine ca mine, deoarece i-am spus totul! Distracție plăcută la Santa Barbara, dar nu contați pe mine.

Fără să țină seama de aerul stupefiat al lui Crawford, se răsuci pe călcâie, cu capul sus, dar nu ajunse departe. O mână puternică îi prinsese încheietura mâinii.

– O clipă, Judith, zise Lyonel cu vocea lui caldă. Tatăl tău și cu mine...

În fața aerului îndărătnic al lui Judith, ezită să-și termine fraza. După o mică pauză, continuă:

– Tatăl tău și cu mine am dori să vedem lista de vinuri.

Judith tresări, surprinsă. Se aștepta la scuze, la o explicație, și el știa foarte bine. Arătând cu privirea mâna în continuare prizonieră, răspunse cât de tăios putea:

– Voi fi mulțumită să cer să vă fie adusă, domnule Saber. Veți găsi în ea cu ce să fiți satisfăcut. Aveți nevoie de altceva?

Încerca, discret, să-și elibereze încheietura mâinii, dar degetele lui de oțel o țineau bine. Tatăl ei urmărea scena cu un interes nedisimulat.

– Încă un mic lucru, adăugă Lyonel cu o încetineală calculată.

– Ce anume? întrebă ea, resemnată.

– Scuze, cred, îi sugeră el fără să-i dea drumul mâinii.

– Scuze? Nu vă datorez nici o scuză, domnule Saber! exclamă ea.

– Nu mie, o corectă el. Tatălui dumitale.

Judith îl măsură o clipă înainte de a se întoarce spre Crawford și a-i arăta mâna prizonieră.

– De data asta, ai găsit într-adevăr un tip tenace. Nu ți-e teamă că este de genul celor care bat femeile? îl luă ea peste picior.

– Fata mea, nu fi ridicolă, i-o întoarse Crawford stăpânindu-și un zâmbet. Sunt sigur că nu vei fi atât de imprudentă încât să-l scoți din sărite!

Judith își întoarse ochii chihlimbarii spre Lyonel, care părea hotărât s-o țină acolo toată ziua.

– Și de ce ar trebui să-mi cer scuze? izbucni ea cu o voce cât putea de scăzută.

– Pentru că l-ai acuzat pe tatăl dumitale – fără cea mai mică dovadă – de complot.

Aroganța din privirea lui dezmințea blândețea tonului cu care vorbea.

– Fără nici o dovadă? repetă ea, simțind că o părăsește stăpânirea de sine. Prezența dumneavoastră în locul acesta este de-ajuns, domnule Saber!

– Nu poți concepe că am dorit să vin la Santa Barbara pentru alte motive decât afacerile? îi sugeră el pe un ton mieros.

– Bineînțeles că nu, deoarece îl însoțești pe Crawford, și întrucât Crawford a încercat deja...

Se întrerupse brusc, văzând o siluetă familiară care tocmai intra în restaurant. Dacă lăsa să se creadă că avea nevoie de ajutor, ar fi urmat un scandal în fața clienților... Se adresă fără ezitare tatălui ei:

– Crawford, dacă am făcut o greșeală, te rog să mă ierți. Îmi pare rău, m-am înfuriat pentru nimic. La urma urmei, complotează dacă vrei. Sunt destul de mare ca să mă apăr. Mă ierți? întrebă ea cu o blândețe neașteptată.

Surprins de această capitulare rapidă, Crawford zâmbi fiicei sale, apoi lui Lyonel.

– Bravo, Lyonel. N-aș fi crezut niciodată că... Ah, dar acum înțeleg totul!

Privirea lui se oprise asupra noului venit, din cealaltă parte a sălii, și exprima o dezaprobare totală.

Judith nu ținea să mai lungească discuția. Se zbătu să se elibereze, în timp ce privirea lui o urma pe aceea a lui Crawford. Surâsul lui dispăru brusc la vederea tânărului bărbat arătos, cu păr de culoarea nisipului, îmbrăcat în blugi și cămașă.

Judith nu-și pierdu vremea. Din nenorocire, Crawford s-ar simți obligat să-l prezinte pe Kevin Thorne, pe care nu-l plăcea. Traversă sala împărțind câteva zâmbete obișnuiților restaurantului.

– Bună, Kevin! zise ea veselă. Vii pentru micul dejun?

– Nu m-aș lipsi de el pentru nimic în lume. Îi sacrific chiar și spectacolul luminii de dimineață!

Își înclină capul ciufulit și-i dădu un scurt sărut amical.

– Am să-ți găsesc o masă. La ora asta este mai puțină lume și vei putea să te întorci foarte repede la pictura ta.

– Oh, trebuie să știi să-ți acorzi răgazul de a savura unele lucruri, zise el zâmbind, în vreme ce ea îl conducea spre o masă mică, situată în partea opusă rezervei ocupate de Crawford și Lyonel.

– Așază-te. Sheila îți va aduce cafea.

– Minunat. Acolo este tatăl tău? Mi s-a părut că vorbeai cu el când am sosit?

– Da. A venit să facă iahting.

– Și celălalt bărbat cine este? insistă Kevin cu interes, deoarece știa totul despre problemele lui Judith.

– Un candidat nou! suspină ea.

– Hotărât lucru, tatăl tău este un om încăpățânat! Cu toate acestea, există un mijloc infailibil de a pune capăt manevrelor lui. Ți-am repetat de atâtea ori...

Judith surâse, îngăduitoare.

– Într-una din zilele astea, va trebui să accept cererea ta în căsătorie. Dar tu, atunci?

– Voi avea masă rezervată la *Solnița de argint* pentru tot restul vieții! glumi el.

– Ah, artiștii aceștia paraziți, care vor să fie hrăniți de alții! zise ea mormăind cu drăgălășenie. Mă întorc la bucătărie, Kevin. Pe curând!

– De acord. Ia ascultă, ce-ai spune să vii la mine diseară? Voi cumpăra vin și brânză și vom admira apusul soarelui.

– Așa rămâne! Nu se refuză o invitație atât de romantică!

Judith porni cu pași sprinteni spre bucătărie. Brusc, privirea ei o întâlni pe cea a lui Lyonel Saber. Știa că nici un amănunt din conversația ei cu Kevin nu scăpase ochilor lui gri-verzui. Cu atât mai bine! Va constata că nu avea nimic dintr-o biată fată neglijată, gata să se lase condusă de oricine.

Intensitatea acestei priviri, însă, o urmărea fără voia ei. Se înfioră. Pretendentul numărul patru părea mult mai

hotărât decât ceilalți. Dacă se hotărâse s-o ia în căsătorie ca să obțină restaurantele, ei îi va fi greu să se apere. Adversarul se anunța mult mai periculos decât de obicei.

– Evident, îi explică ea lui Kevin chiar în seara aceea, în timp ce contemplau, cu un pahar în mână, soarele care apunea în ocean, există poate o șansă ca el să se afle aici cu intenția reală de a face sport. De altfel, atâta timp cât nu mă deranjează, n-am de ce să mă plâng.

– Dacă ar fi să judecăm după experiența de până acum, nu va întârzia să înceapă să te curteze! răspunse Kevin întinzându-i o felie de brânză pe un mic biscuit crocant.

– De data asta, n-o să-mi pierd timpul. Îl voi anunța de la bun început că nu vreau nicidecum să ies cu el.

– Este exact ce le-ai spus candidaților cu numerele doi și trei. Asta nu i-a împiedicat să te sâcâie până când ai găsit un vicleșug...

– Știu. Bărbații ăștia de afaceri cărora le reușește totul, își închipuie că femeile o să le cadă în brațe. Mai ales femeile ca mine! suspină Judith. Dacă aș avea măcar înfățișarea Juliei... mai atrăgătoare, mai frumoasă, i-aș intimida, cel puțin!

– Tocmai asta-i problema, tu n-ai nimic comun cu Julia. Tu ești o femeie activă, tu ai capul pe umeri. Calitățile tale valorează mai mult decât... farmecele Juliei!

– Mulțumesc pentru compliment!

– Acesta este adevărul, e inutil să înșirăm verzi și uscate.

– Bineînțeles că acesta este adevărul! Dar ce-ar fi, dacă ai face un efort de curtoazie, din când în când? Un artist

ar trebui să știe mai bine decât oricine că este preferabil să ofere prietenelor lui, din când în când, ceea ce ele doresc să audă, mai curând decât adevărul crud.

– Este adevărat. Iată de ce, probabil, n-am reușit încă să te fac să împarți patul cu mine!

– Kevin, știm amândoi că suntem făcuți pentru a fi foarte buni prieteni, nu amanți.

– În orice caz, asta este părerea tatălui tău, remarcă Kevin mușcând dintr-un biscuit cu brânză. Știi, Crawford este îngrozit de ideea că am putea avea o legătură. Am simțit asta imediat ce ne-ai făcut cunoștință, acum un an. Presupun că a lansat această serie de candidați numai ca să ne pună piedici.

– Se teme că m-aș putea căsători cu un artist mai degrabă decât cu un om de afaceri?

– Mai rău: să trăiești cu un artist! răspunse Kevin înecându-se de râs.

Judith se gândi. Lipsa de entuziasm a lui Crawford în privința lui Kevin era în afară de orice îndoială și se explica probabil prin aceea că el nu-și acorda simpatia decât celor ale căror idei corespundeau propriilor lui concepții despre reușit în viață.

– Poate că ai dreptate, Kevin, reluă Judith, dar oricum ar sta lucrurile, m-am săturat de încăpățânarea lui. Crawford și Lyonel îmi spun că asocierea lor nu mă privește pe mine. Doresc, pentru ei, ca acesta să fie adevărul!

– Altfel?

– Altfel...

O mișcare îndărătnică din cap înlocui sfârșitul frazei ei.

– Când reacționezi în felul acesta, îmi amintești de tatăl tău! observă Kevin pe un ton ironic.

– Oameni ca tata și ca mine sunt cei care ți-ar putea cumpăra într-o zi operele de artă, cu banii pe care-i câștigă, nu uita! Ar trebui să ne arăți puțin mai mult respect.

– Amintește-mi asta din când în când! o sfătui el turnând în pahare restul de vin. Vrei să mergi la cinema?

– Dacă este un film bun, cu final fericit, de acord.

– Știi bine că eu am nevoie de o poveste tragică, pentru a-mi stimula inspirația artistică!

– Ultima dată când te-am însoțit ca să vedem unul din acele sinistre filme străine pline de complicații, am avut coșmaruri toată săptămâna. Vreau o poveste veselă, altfel nu merg!

În cele din urmă căzură de acord pentru o comedie muzicală care tocmai fusese lansată și care îi plăcu mult lui Judith.

– A fost o poveste atât de romantică, Kevin! exclamă ea conducându-l acasă.

– Romantică, dar perfect neverosimilă. Mă surprinzi întotdeauna, Judith. Firea ta ar trebui să te îndemne mai curând spre teme mai realiste.

– Cine știe, poate că aparența mea energică ascunde o sentimentală incorigibilă?

– Vrei să încerci experiența în seara asta?

Judith răspunse cu un regret sincer:

– Aș vrea, Kevin, dar tu mă cunoști. Mă scol foarte devreme dimineața, ca să verific registrele de conturi. Este preferabil să mă culc devreme ca să am mintea limpede.

– Pretexte, întotdeauna pretexte! bombăni Kevin coborând din mașină. Du-te, drum bun, adăugă el trecându-și capul prin geamul coborât. Te voi suna curând ca să vezi tabloul la care lucrez în momentul acesta. Mi l-a comandat o bancă. Vor un peisaj ca să decoreze un perete.

– Artă comercială, Kevin? îl întrebă ea cu malițiozitate.

– Artă "alimentară"! o corectă el. Oricum, aș vrea să-ți aflu părerea.

– Părerea unei cliente a băncii?

– Exact.

– Mulțumesc, mă flatezi! Nu-ți face griji, îți voi spune cu plăcere ce cred despre el.

Ajunse din nou pe colina ei conducând mașinal pe drumul atât de cunoscut. Chiar dacă ar fi fost mai atentă, probabil n-ar fi observat mașina necunoscută parcată în apropierea imobilului ei. În orice caz, cufundată în gânduri cum era, îi înregistră prezența fără s-o vadă.

Poate că reacționase prea brutal, în acea dimineață, descoperindu-l pe tatăl ei cu Lyonel Saber, își zise ea oprind motorul. Chiar dacă discuțiile privitoare la vân-

zarea restaurantelor fuseseră abandonate, Crawford putea nutri suficientă simpatie față de Lyonel ca să-l invite pentru câteva zile la Santa Barbara. Nu, imposibil! Crawford își alegea prieteni de o vârstă mai apropiată de a lui.

Numai dacă, se gândi ea deschizând ușa apartamentului, Crawford se hotărâse să vândă restaurantele fără să impună căsătoria cumpărătorului. De altfel, tatăl ei nu avea nevoie de acești bani. Investițiile lui trecute îi permiteau să-și ducă tot restul vieții modul de viață cu care se obișnuise. Singurul interes al acestei vânzări era ca restaurantele să servească la atragerea unui soț pentru fiica lui. În aceste condiții, de ce să fi renunțat oare?

Judith pipăia peretele pentru a găsi întrerupătorul din hol, când se auzi o voce din salon.

– Bună seara, Judith!

O voce gravă, pe care ar fi recunoscut-o dintr-o mie.

– Lyonel! exclamă ea tresărind. Ce cauți în casa mea?

Bătăile inimii i se acceleraseră nebunește și trebui să respire adânc, de câteva ori, ca să se calmeze. Lyonel Saber era așezat într-un fotoliu de lângă fereastră, de unde contempla orașul iluminat.

– Am venit să-ți fac o vizită, zise el fixând-o cu privirea lui verde și rece. Erai absentă, continuă el cu un gest de scuză, astfel că mi-am permis să intru și să admir priveliștea așteptându-te.

– Ce tupeu! zise ea furioasă. Ieși imediat!

Se postă în fața lui, cu mâinile în șolduri și ochii aruncând fulgere. Privirea lui Lyonel îi cercetă silueta, sandalele. Blugii, bluza de culoare crem și eșarfa de mătase roșie care-i înveselea ținuta.

– Ai o eșarfă foarte frumoasă, îi spuse el cu blândețe.

– Ieși afară! strigă ea, fără să-i ia în seamă remarca.

– Nu ți-am răspuns la întrebare.

– Care întrebare?

– M-ai întrebat ce caut în casa dumitale, nu-i așa?

– Cu siguranță, ai întotdeauna răspunsul pregătit, dar asta nu mă interesează. Pleacă!

– Nu încă. Avem de vorbit, noi doi. Așază-te! îi propuse el politicos, ca și cum el era stăpânul casei.

– Prefer să rămân în picioare.

– Atunci, trebuie să mă ridic și eu, oftă el etalându-și silueta înaltă.

Judith nu câștiga nimic din această situație, deoarece el era și mai intimidant în picioare decât așezat! De aceea, preferă să cedeze.

– Spune repede ce ai de spus! îi ceru ea enervată, lăsându-se să cadă pe scaunul cel mai apropiat. După aceea, pleacă! Tata te-a trimis?

– Ești supărată într-adevăr pe tatăl dumitale pentru prezența mea, am impresia? o întrebă el încruntându-și sprâncenele.

Lumina încăperii dădea părului său reflexe arămii, iar figurii reliefuri de marmură sculptată. Observă croiala luxoasă a cămășii lui cu gulerul deschis și a pantalonilor cu linie elegantă.

– Scuze, reluă ea cu o voce tăioasă, obișnuința, înțelegi? Uitasem că dumneata acționezi deschis.

– Vizita mea este o inițiativă absolut personală, zise el cu răceală.

– De ce ai venit?

– Voiam să aflu dacă întrecerea va fi pasionantă.

Judith avu nevoie de câteva secunde ca să înțeleagă sensul cuvintelor lui.

– Vorbești despre cursa pentru căsătorie? întrebă ea, exasperată.

– Firește! Despre ce altă competiție poate fi vorba?

– Despre cumpărarea restaurantelor!

– În mintea dumitale, cele două chestiuni sunt neapărat legate, nu-i așa?

– Întocmai! recunoscu ea, cuprinsă de dorințe ucigașe.

Se simțea ridicolă. Cu prețul unui imens efort, schiță un zâmbet șovăitor.

– Lyonel, restaurantele reprezintă pentru dumneata o asemenea miză încât intenționezi să intri în lupta de a mă câștiga?

– Evident, aș fi preferat o soluție mai puțin violentă, remarcă el liniștit.

– Ce păcat! zise ea cu ironie. Iată că pierd ocazia de a vedea doi bărbați înfruntându-se pentru mine. Ce romantic! Până și Julia ar fi geloasă pe mine!

– Julia? Ah, da! Faimoasa blondă bine făcută care l-a deturnat pe numărul doi, dacă-mi amintesc bine?

– Nu, pe numărul trei! Numărul doi era cel speriat!

– Acela pe care l-ai băgat în sperieți cu ambițiile dumitale de femeie de afaceri. Bun. Să ne întoarcem la problema noastră.

O fixa pe Judith cu o privire de fiară sălbatică pândindu-și prada.

– Vorbește-mi despre prietenul dumitale, artistul...

– Îi cunoști deja profesia? Am impresia că tata n-a făcut economie la amănunte! exlamă ea, ajunsă la capătul răbdării. Nu conta pe mine să-ți vorbesc despre Kevin.

– Este un prieten apropiat?

– Foarte apropiat.

– După cum se pare, nu destul de apropiat ca să-ți petreci noaptea la el?

– Nu astăzi! replică Judith ridicându-și bărbia sfidător.

În mintea ei încolți o idee. Dacă Lyonel Saber o credea îndrăgostită de Kevin, va renunța la ea.

– Ați ajuns la un aranjament amical? îi sugeră el cu o blândețe dezmințită de fulgerul din ochii lui.

Judith își coborî privirea și păstră o tăcere plină de subînțelesuri.

– Înțeleg, reluă el liniștit. Tocmai de asta se temea tatăl dumitale. Are o singură teamă, că te vei căsători cu el.

– Vom vedea! zise Judith pe un ton indiferent. Nu ne grăbim să luăm o hotărâre. Deocamdată, profităm de prezent.

Își strânse picioarele sub ea.

– Lyonel, acum că ți-am răspuns la întrebare, fii amabil și pleacă.

– Mai am încă unul sau două puncte de lămurit înainte de a pleca, preciză Lyonel. Mai întâi, ce soartă îl așteaptă pe un pretendent în situația actuală?

– Ce situație, Lyonel?

Judith se simțea din ce în ce mai stânjenită.

– Situația celui care vrea să obțină ceea ce-l interesează, și asta cu orice preț!

– Înțelesesem că-ți displace confruntarea violentă! replică ea, cu obrajii în flăcări.

– Oh, sunt foarte sigur că ai prea mult bun-simț ca să provoci un deznodământ brutal.

– Hotărât lucru, păreți foarte siguri, dumneata și tata, că voi face tot posibilul ca să evit violența! remarcă ea, amintindu-și cuvintele rostite de Crawford chiar în dimineața aceea. Presupun că ar trebui să fiu măgulită pentru că-mi acordați atâta credit, dar tot ce înțeleg eu din asta, este că mă considerați extrem de impresionabilă. Tata, cel puțin, n-ar trebui să se lase înșelat. Cât despre dumneata, Lyonel Saber, sunt uimită că marea experiență pe care o ai nu te ajută să recunoști hotărârea atunci când o întâlnești la cineva. Ți-am spus deja o dată, și ți-o repet, că nu voi pune niciodată căsătoria mea în balanță cu o tranzacție financiară.

– Ceea ce mă aduce la al doilea punct de lămurit, reluă Lyonel, nesinchisindu-se de întrerupere. Te vei căsători cu mine, Judith Forrester. Iubirile dumitale trecute nu mă

interesează, dar vreau ca de acum înainte să le pui capăt, în special legăturilor cu Kevin Thorne, oricare ar fi ele. Nu te împart cu nimeni.

Se ridică rapid, cu o mișcare suplă care o surprinse pe Judith, și o trase brusc spre el. Degetele lui puternice începură să se joace cu eșarfa ei.

– Cum îndrăznești, Lyonel Saber?! exclamă ea, imediat în defensivă. Cum îndrăznești să vorbești ca un stăpân? Nu mă voi căsători cu dumneata, chiar dacă...

– Un sfat, Judith: nu spune ceva ce ai putea regreta mai târziu. Niciodată nu este plăcut să fii nevoită să-ți înghiți vorbele.

– Taci și ieși din apartamentul meu... începu ea cu toată vigoarea de care era în stare, prea conștientă de slăbiciunea ei.

– Îmi place într-adevăr eșarfa asta roșie, zise el amuzându-se s-o deznoade. Nu pot rezista dorinței de a verifica dacă indică ceea ce bănuiesc.

O secundă după aceea, strângea în brațe, cu impetuozitate, o Judith neputincioasă, învinsă de această ardoare neașteptată.

Capitolul 3

Prima reacție a lui Judith la îmbrățișarea brutală a lui Lyonel a fost stupoarea. Stupoare față de puterea și forța lui, stupoare să constate că un bărbat putea s-o trateze cu atâta violență! Nici unul dintre ceilalți candidați nu avusese o asemenea îndrăzneală.

În timp ce gândurile acestea îi frământau mintea, Lyonel își sporea avantajul. Una din mâinile lui alunecă încet de-a lungul spatelui ei până la mijloc, forțând-o să se apropie mai strâns de el.

– Lyonel! protestă ea, dar buzele ei fură strivite imediat de o gură lacomă și fierbinte.

– Stai liniștită! îi murmură el, în timp ce mâna cealaltă îi cuprindea ceafa.

Degetele lui puternice nu-i făceau rău, dar nu-i lăsau nici o șansă de scăpare.

– Nu vezi că te doresc? spuse el cu respirația tăiată.

Gura lui se aventură spre gâtul ei cu delicatețea unei aripi de fluture.

– Și ce-i cu asta? țipă ea lovindu-i pieptul cu pumnii. Lasă-mă!

Inima tinerei femei bătea cu furie și ea se simțea ciudat de slabă. "Ce putere are oare bărbatul acesta?" își zise ea în sinea ei.

– Așteaptă, regina mea! îi șopti el mușcându-i lobul urechii, vreau să mă înțelegi.

– Să te înțeleg? repetă ea, înspăimântată de cuvintele lui Lyonel cât și de propriile ei reacții.

Mâinile ei se așezară de la sine pe umerii lui solizi, apoi se prinseră în spatele cefei lui Lyonel, al cărui ardoare și pasiune se dovedeau periculos de contagioase.

– Așa-i mai bine, draga mea, murmură el mângâindu-i curbura șoldului. Te doresc cu adevărat, vreau să înțelegi bine. Te doresc din clipa când ai intrat în biroul meu, proclamându-te viitoarea mea soție, atât de suverană și în același timp atât de emoționantă...

– Spune mai degrabă că râvnești restaurantele tatălui meu, replică ea încercând zadarnic să reia lupta.

– Restaurantele n-au decât să se ducă dracului!

– Eu... nu te cred. Ești la fel de lacom ca și ceilalți, gemu ea.

O strângea atât de tare încât abia putea să mai respire.

– Ești liberă să crezi ce vrei, bombăni el nemulțumit, îndepărtându-se ușor. Deznodământul va trena, asta-i tot. Dar nu se va schimba.

– Până când îți vei schimba părerea? replică ea, iritată.

– Asta m-ar mira, draga mea, răpsunse el cu un mic surâs neînduplecat. Imaginează-ți, de altfel, că n-am venit în seara asta ca să te cuceresc...

– Cu atât mai bine! îi aruncă ea pusă pe ceartă. Deoarece n-am intenția să ți-o permit.

– Îmi promisesem să-mi păstrez sângele-rece, continuă el neluând în seamă întreruperea. Nici măcar nu prevăzusem să te sărut, pentru că probabil n-o doreai. Dar atunci când ai pretins că artistul dumitale te copleșea cu dragostea lui, nu m-am putut împiedica să-ți dovedesc dorința mea. O teribilă pasiune doarme în dumneata. Vreau ca ea să se exprime doar în folosul meu!

Gura lui puse din nou stăpânire pe buzele lui Judith, cu o aviditate nestăpânită, și ea simți un soi de amețeală cum nu încercase niciodată.

Când o eliberă, abia reuși să-și recapete respirația, uimită de propria ei comportare. Cuvintele lui Lyonel i se învârteau în minte. O considera o femeie pasionată. Spunea că o dorea și o sărutase cu o ardoare pe care n-o întâlnise niciodată la ceilalți bărbați. Era așadar capabilă să provoace asemenea sentimente? „Nu, îi spunea rațiunea, este o capcană, o strategie în plus pentru a obține restaurantele”. Dar Judith, amețită, simțea un foc necunoscut străbătându-i venele.

– Ceva îmi spune că prietenul dumitale va trebui să-și caute o nouă companie! o anunță Lyonel cu o aroganță

pe deplin masculină. El nu va mai ști să te satisfacă și nu se pune problema să experimentezi cu el ceea ce tocmai ai descoperit cu mine.

O flacără neliniștitoare mocnea în ochii lui pe jumătate închiși în timp ce o cerceta pe Judith cu o expresie enigmatică.

– Ce... ce te face să crezi că n-o să mai simt plăcere cu Kevin? întrebă Judith cu o voce în care se simțea sfidarea.

– Așadar, recunoști că adineauri ai simțit plăcere? întrebă el pe un ton mieros care o făcu să se simtă stânjenită.

– Oh, dar asta nu este nicidecum ceea ce voiam să spun, și o știi foarte bine.

– Ascultă, vizibil că nu ești obișnuită să simți asemenea emoții, altfel n-ai fi atât de tulburată. Nu nega, frumoșii dumitale ochi te trădează! Răspunde-mi mai bine deschis: mai dorești într-adevăr să-l regăsești pe Thorne și lipsa lui de căldură?

– Da! pretinse ea cu îndrăzneală. Cel puțin, el nu mă tratează ca pe un obiect vulgar de proprietate. Și are un avantaj în plus: pe el, restaurantele nu-l interesează!

– Ții cu tot dinadinsul să complici lucrurile? oftă Lyonel cu resemnare.

– Bineînțeles! Și nu mai târziu, ci chiar acum! strigă Judith tirmițându-i o lovitură de picior în tibie.

“Ce proastă sunt” își spuse ea în același timp. Dar gestul ei păru să aibă un efect nesperat.

– La naiba! murmură Lyonel masându-și piciorul lovit. Ești un mic monstru! Ar trebui să-ți administrez cea mai strașnică bătaie la fund din viața dumitale!

– Asta-i tot ce găsești de zis? Trebuie să-ți spun că sunt decepționată. După toate prostiile pe care mi le-ai debitat despre senzațiile extraordinare cărora le dații secretul? Ce pasiune! Nu știu dacă un îndrăgostit veritabil, care m-ar adora și m-ar dori atât de mult, s-ar purta ca dumneata doar la câteva secunde după ce mă fermecase, chipurile, cu un biet mic sărut!

Judith vorbea foarte repede. Trebuia să marcheze puncte înainte ca Lyonel să se înfurie și ea îl simțea capabil să devină violent. Dar, spre surpriza ei, văzu mânia dispărând din privirea lui și gura schițând un surâs. O privea lung, cu mâinile în șolduri.

– Am fost lamentabil, de acord, recunoscu el cu amabilitate.

– Nu te-am obligat eu s-o spui! Scenă de seducție care s-a schimbat în pugilat, mai mare râsul! În orice caz, una din două: sau eu nu-mi pierdusem capul, sau...

– Sau ce? întrebă el cu interes.

– Sau nu ești îndrăgostitul pasionat care încerci să pari. De altfel, cele două ipoteze sunt exacte, atât una cât și cealaltă.

– Dumneata nu ți-ai pierdut capul? întrebă el cu o decepție prefăcută.

– Bineînțeles că nu! Cunoști multe femei să dea lovituri de picior bărbatului care, cu un singur sărut, le poartă în al șaptelea cer?

– Dacă acestei femei îi era teamă să nu cedeze puterii bărbatului, poate, îi sugeră el cu o voce blândă care contrasta cu fulgerul din ochii lui.

– Ar trebui să fie foarte vanitos ca să ajungă la o asemenea concluzie! îi aruncă ea pe un ton batjocoritor.

– Numai dacă bărbatul în chestiune nu și-a pierdut și el, la fel de disperat, capul, replică el cu vocea lui plăcută.

Judith îl cercetă, derutată.

– Iată-ne întorși de unde am placat, în fond, concluzionă ea cu o ridicare descurajată din umeri. Pretinzi, în continuare, că ești într-adevăr îndrăgostit.

Privirea scrutătoare a lui Lyonel coborî spre covor. Judith se întreba ce înțeles avea expresia pe care o văzuse trecând prin ochii lui gri-verzui. Cu cât reflecta mai mult, cu atât simțea că teama o va cuprinde din nou, pe ea, pe care nici un bărbat nu reușise s-o intimideze până acum.

Lyonel rupse tăcerea:

– În orice caz, te asigur că n-o să-mi petrec noaptea repetând același lucru.

– Ei bine, iată cel puțin un punct câștigat!

– Dar te avertizez, draga mea, nu dând lovituri de picior o vei scoate la capăt. Nici măcar Kevin Thorne n-o să te poată apăra. În dumneata mocnește focul, Judith

Forrester, și eu vreau ca el să ardă numai pentru mine. Puțin mă interesează încăpățânarea dumitale, restaurantele și Thorne.

"Are dreptate, gemu Judith în sinea ei. Are perfectă dreptate". El descoperise în ea o slăbiciune pe care nimeni n-o bănuise vreodată și pe care ea însăși nu știa s-o analizeze.

– Nu cred în sinceritatea sentimentelor dumitale, afirmă ea cu trufie. Chiar presupunând că ai reușit să mă convingi de dorința dumitale, eu nu voi ceda. Mi se pare că te-am avertizat: nu mă voi căsători decât din dragoste.

– Firește, pentru că nu crezi în dorința mea pentru dumneata, ești incapabilă, cu atât mai mult, să crezi în dragostea mea.

– Mă faci să râd!

O lua oare drept o proastă, pe deasupra?

– Bun! oftă el. Renunț. Dar amorul meu propriu a primit o lovitură.

– Îl înțeleg.

– Voi încerca altceva, continuă el cu o voce prea blândă.

– Ce înseamnă asta? întrebă ea cu asprime.

– Refuzi să crezi că sunt atras de dumneata, prin urmare te voi convinge că *dumneata* ești atrasă de mine, îi explică el de-a dreptul, cu o strălucire nedefinită în ochi.

Lui Judith i se tăie respirația. Hotărât lucru, îndrăzneala acestui bărbat nu avea limite. În cele din urmă, reuși să rostească:

– Nu ai nici cea mai mică șansă, Lyonel Saber! Dacă te bazezi pe slăbiciunea mea...

– Nu pe slăbiciunea dumitale, scumpa mea. Dimpotrivă. Voința dumitale este aceea care complică totul și te asigur că n-o subestimez! Poate că ești o femeie de afaceri pricepută, Judith, dar am și eu experiența mea și opt ani mai mult ca vârstă. Nu ești pe măsura mea!

– Nu văd cum îți pot fi utili acești ani de experiență, afirmă ea enervată.

– Bun, sunt mulțumit că ridici mănușa; asta este certitudinea că nu vei fugi.

– N-am obiceiul să fug din fața unei probleme, ripostă ea, iritată.

– Ei bine, constat că nu te temi să te măsori cu cineva mai experimentat decât dumneata și nici să ataci dificultățile. Îți sugerez să faci dovada, cât mai curând posibil, a tot ce poți, și te invit mâine seară la cină.

Acet apel neașteptat la amorul ei propriu o făcu să tresară.

– Nu, mulțumesc! răspunse ea cu răceală.

– Îți este deja teamă? insinuă el cu un râs scurt care o exasperă.

Judith se temea, pentru prima dată în viața ei, să fie urmărită până în pânzele albe.

– Nu asta este problema. Numai că nu am nici cea mai mică dorință să petrec o seară dându-ți lovituri de picior ca să mă apăr de insistențele dumitale.

– Îți promit că nu voi ridica nici degetul mic. Ai și alte obiecții sau trebuie să înțeleg că ești terorizată de ideea de a petrece o seară cu mine?

Atinsă în orgoliul ei, Judith cedă.

– Bine. Atunci, o singură seară. Ești mulțumit? Recunoști că n-am căzut tremurând la picioarele dumitale?

Vizibil satisfăcut, Lyonel se destinse. Dintr-o dată, Judith regretă violența cuvintelor pe care le aruncase, dar era prea târziu. Lyonel începuse să vorbească:

– Dacă nu reușesc să te conving să mă însoțești și altă dată, nu voi putea să dau vina decât pe mine.

– N-o să mă mai acuzi de lașitate?

– Nu, promit. Dacă nu vei considera seara agreabilă, nu mă voi mai distra jignindu-ți amorul propriu pentru a obține o nouă întâlnire.

– Am fost proastă când ți-am acordat-o pe prima!

– Fii dreaptă, draga mea, și recunoaște că am făcut concesii. Să spunem că întâlnirea acordată este rezultatul unui compromis.

Judith se destindea, în sfârșit, și îi revenea și simțul umorului.

– Accepți să mă scutești de o a doua seară petrecută cu dumneata dacă te vei arăta prea detestabil și consideri că faci o concesie?

Atmosfera se potolise. Acum că obținuse acordul lui, Lyonel i se părea lui Judith mult mai puțin redutabil. Agresivitatea lui nu avusese oare drept scop s-o facă să cedeze? Judith constata, neliniștită, că era complet derutată.

– De acord, reluă Lyonel cu un aer trist, sărutările mele nu valorează mare lucru, ai exprimat-o limpede. Dar trebuie să mă consideri detestabil?

Judith își reăcăpăta încetul cu încetul încrederea în sine și ridicarea ei din umeri semnifica totala ei indiferență față de orgoliul masculin rănit.

– Ești lipsită de inimă, Judith, se plânse el. În fine, o să hotărăști singură. Este într-adevăr o concesie majoră pe care ți-o fac.

– Accept o singură invitație. Amorul tău propriu va supraviețui, n-avea nici o teamă.

– Cu siguranță, nu-ți dai seama că-mi va fi foarte greu să rămân cuminte, murmură el îndreptându-se spre ferestrele mari.

Își trecu mâna prin păr, cu spatele întors. Din fericire, nu se lăsa înșelată, își zise Judith în sinea ei. Altfel, ar fi fost foarte aproape să creadă că trebuia să renunțe la a o săruta.

– Nu ești primul care speră să mă facă să-mi pierd capul cu un sărut! zise ea. “Dar ești primul care aproape a reușit”, adăugă ea în sinea ei.

– Încerci să mă avertizezi că voi suferi aceeași soartă ca și ceilalți trei pretendenți? întrebă el pe un ton trist, fără să se întoarcă.

Judith îi examina umerii largi și talia zveltă. O străbătu un fior la amintirea îmbrățișării lui, a parfumului, a căldurii corpului lui și a tăriei mușchilor lui când o strânsese la piept... toate emoțiile acestea noi... Se strădui să alunge asemenea gânduri. Un bărbat ca el nu se putea îndrăgosti de ea. Trebuie că iubea femei ca Julia, frumoase, elegante, sofisticate și provocatoare. Dar de ce oare se gândea la Julia? Judith reveni la realitate și răspunse întrebării lăsate în suspensie.

– Cei trei candidați precedenți au fost mai degrabă ușurați să dispară, Lyonel. Dumneata vei reacționa la fel ca ei.

Din nefericire, sfârșitul frazei nu sună atât de convingător cum își dorise. Se simțea un fel de regret, constată ea cu enervare.

– Încetează să mă pui întotdeauna în aceeași oală cu ei, ripostă el întorcându-se.

În ochii lui strălucea din nou licărirea aceea îngrijorătoare, dar atitudinea lui nu avea nimic amenințător.

– Sunt un bărbat aparte, Judith Forrester, ai face bine să ții minte asta. Există o mare diferență între ceilalți candidați și mine.

– Ia te uită, este adevărat! Dumneata ești mai înalt, îl luă ea peste picior.

– Asta ca să te țin mai bine în brațe, i-o întoarse el cu un zâmbet pofticios.

– Iar dumneata ești poate puțin mai strălucitor, recunoscu ea fără tragere de inimă. Nici unul n-a reușit să mă facă să accept o invitație când am aflat mașinațiile tatei.

– Frumos din partea dumitale să vorbești despre mașinații! Dar te rog să iei seama că nu te-am forțat cu adevărat. Am încercat să salvez o situație care se deteriora.

– Scutește-mă de aerul dumitale satisfăcut, te rog. Acum sunt pusă în gardă!

Simțea că-i revine buna dispoziție, prevăzând că, la urma urmei, o seară cu Lyonel Saber nu risca să fie plictisitoare. Atâta timp cât va rămâne stăpână pe situație, cina nu va ridica nici o problemă. Păstrase despre prânzul lor de la Los Angeles o impresie foarte plăcută.

– Sunt la ordinele dumitale, acceptă el cu umilință. Apropo, colecția dumitale de solnițe este splendidă. Am privit-o în timp ce te-am așteptat.

– Cum? făcu Judith, descumpănită de această schimbare bruscă de subiect.

– Vitrina dumitale, îi explică el politicos, arătându-i mobila. Am remarcat în special o fermecătoare lebădă din cristal de Cambridge, am impresia?

– Da, exact. Mulțumesc! zise ea mașinal, constatând că pierduse controlul conversației. Am descoperit-o într-un

magazin de antichități din San Francisco. Strategia asta îți reușește întotdeauna? adăugă ea râzând.

– Care strategie?

– Arta de a deruta adversarul. Încep să-ți înțeleg sistemul, declară ea.

– Nu te înțeleg, draga mea. Dacă faci aluzie la solnițe, n-am vorbit despre ele decât pentru a întreține conversația.

– Și pentru a schimba în mod abil subiectul! De când am intrat în această încăpere ai făcut rând pe rând pe îndrăgostitul pasionat, omul de afaceri, și acum pe bărbatul de lume. Nu! zise ea oprindu-le cu un gest al mâinii, nu încerca să te scuzi, o știi la fel de bine ca mine.

Judith își dădea seama că nu avea nimic câștigat. Avea nevoie de tot calmul și perspicacitatea ei ca să supravegheze un partener care se afla întotdeauna cu un pas înaintea ei. Era ceva nou și în același timp enervant. Reluă inițiativa.

– La ce oră vii să mă iei mâine seară?

– Spre șase și jumătate, dacă vrei. Tatăl dumitale m-a pus la curent cu restaurantele care-ți plac.

– Frumos din partea lui! Ar face orice ca să-și atingă scopul.

– Dar intențiile lui sunt bune.

– Știu. De aceea îmi este atât de greu să ies din situațiile pe care le-a provocat. Cel puțin, între noi totul este limpede. Ești avertizat și o știi prea bine. Este ceva ca și câștigat.

– Bravo, încuviință el înaintând spre ea, dar se opri din drum imediat ce o văzu că se încordează. Nu detest micile jocuri, dar dacă mă scutești să inventez altele, lucrurile vor fi mai simple.

– Și ai avea câmp liber pentru dumneata singur?

– Pe cuvântul meu, sunt destul de înzestrat ca să pun la punct noi jocuri. Imaginația este indispensabilă în muncă.

– Aș vrea să te cred! replică ea pe un ton ursuz.

De data aceasta, cuvintele rostite îl trădaseră. Ele confirmau fără nici un echivoc că o considera mai presus de orice drept o afacere.

– Dar mai trebuie respectate regulile de bază... continuă el și Judith sesiză în vocea lui gravă un fel de punere în gardă.

– Cu condiția ca adversarul dumitale să vrea să intre în joc!

– În cazul care ne interesează, partenera mea va trebui să accepte jocul sau să suporte consecințele refuzului ei.

– Nu te obosi, Lyonel Saber. Nu sunt deloc dispusă să particip la joc.

– Să știi că există mai cu seamă o regulă principală: aceea că nu-l vei mai vedea pe Kevin Thorne.

Autoritatea care răzbătea din vocea lui avu asupra lui Judith efectul unei lovituri de trăsnet. Se aflau exact în punctul de plecare. Ei bine, ea nu va ceda. Evident, bărbatul acesta nu era motivat decât de interesul finan-

ciar, dar o fascina, și intenționa bucuroasă să cineze cu el în condiții dinainte stabilite.

– N-o să-mi petrec noaptea certându-mă cu dumneata în propriul meu salon! îl anunță ea cu trufie. Dacă persiști în dorința de a mă invita mâine seară, ai tot interesul să nu-mi dai ordine în domenii care nu te privesc.

El o privi insistent, ca și cum calcula limitele răbdării ei. Judith își stăpânea cu greutate un zâmbet triumfător. Da, trebuia să rămână în gardă, dar începea să știe cum să-l manevreze.

– Ce arogantă mică! zise el cu blândețe, aruncându-i o privire scrutătoare. Vom continua această discuție mâine seară. Dacă ești în căutarea unui pretext ca să te sustragi, nu ți-l voi oferi.

– Seara noastră se va încheia în clipa în care vei exprima cea mai mică amenințare sau vreo interdicție.

– Ține seama că Thorne va rupe fără îndoială relațiile cu dumneata când va descoperi că ieși cu mine. Îi vei vorbi despre cina noastră, Judith?

– Nu avem de ce să dăm socoteală pentru fiecare minut al vieții noastre.

– Nici asupra nopților voastre?

– Am pus la punct un aranjament special, îi explică Judith.

– Îți admir priceperea de adaptare. În această privință, eu sunt mai degrabă de modă veche. Nu spera la un aranjament de genul acesta, te avertizez.

– De ce? Nici nu se pune problema ca noi să avem nevoie de un aranjament!

– Ceea ce dovedește că viața rezervă tot felul de surprize.

– Doamne-Dumnezeule! Cum poți oare să-ți păstrezi cuceririle cu un asemenea comportament? Cât timp pot rezista ele tiraniei dumitale?

– Ca să-ți spun întreg adevărul, rosti el deslușit, mă părăsesc de obicei când încetez să le mai plătesc cheltuielile.

Înaintă câțiva pași și Judith avu încă o dată impresia că este un animal hărțuit de o fiară sălbatică.

– Atunci, pentru a schimba lucrurile, ți-ai pus ochii pe o femeie asigurată cu o dotă? întrebă ea cu dispreț, uimită că simte o strângere de inimă.

– Nu m-am gândit la acest aspect al problemei, dar, în fond, este adevărat. Chiar dacă, în realitate, puțin îmi pasă de restaurante, adăugă el făcând un alt pas spre ea.

– Dă-mi voie să mă îndoiesc!

Judith se străduia să nu dea înapoi, nedorind să dea nici un semn de slăbiciune. De altfel, era la ea acasă, trebuia să reia controlul situației.

– Este timpul să pleci, Lyonel, îl anunță ea cu un aer sfidător. Acum că știi că nu vei încheia afacerea, mai dorești să cinezi cu mine mâine seară?

– Îmi asum acest risc.

Se găsi brusc foarte aproape de ea și-i puse o mână pe umăr. Ea rezistă dorinței de a se feri și se mulțumi să încrunte sprâncenele.

– Acordă puțină putere unei femei și ea începe imediat să-și dea importanță! constată el abătut. Recunoaște sincer că te intrig tot atât de mult cât mă intrigi dumneata pe mine. Dovada că ai acceptat invitația la această cină. O știi foarte bine.

– Se manifestă din nou insuportabila dumitale vanitate masculină, zise ea fără răutate, recunoscând în sinea ei că el avea dreptate.

În mod straniu, o fascina mai mult decât orice până în prezent.

– Mă voi considera fericit dacă amorul meu propriu nu va fi făcut fărâme când vei sfârși să mai fii atât de îndârjită, scumpa mea, oftă el, retrăgându-și brusc mâna de pe umărul ei. Haide, este preferabil să plec, altfel risc să nu mai pot răspunde de mine!

– Și să te arunci asupra mea ca un nebun? i-o reteză ea cu o voce tăioasă.

– Liniștește-te, răspunse el îndreptându-se spre ușă. Nu mă gândeam decât să te sărut.

– Am impresia că un om de afaceri ca dumneata își folosește puterea de convingere preferând vulgara forță fizică.

– Voi folosi ceea ce am să vreau, draga mea Judith! Ai recunoscut că sunt mai înalt și mai strălucitor decât

ceilalți pretendenți, te sfătuiesc așadar să fii extrem de prudentă. De acord?

Privirea lui plină de hotărâre și de asprime o puse pe Judith într-o teribilă stare de stânjeneală. Începu să se teamă că jocul devenea prea periculos pentru ea. Dar Lyonel îi zâmbea, iar din ochii lui dispăruse orice urmă de autoritate rece.

– La revedere, Lyonel, îi spuse ea. Pe mâine seară, la șase și jumătate.

– Negreșit. Și mai cu seamă îți recomand să-ți respecți cuvântul.

– Ți-am mai spus că nu mă tem de dumneata, Lyonel Saber, declară ea flugerându-l cu privirea.

Judith detesta, admirând totuși, felul în care îi irita amorul propriu.

– Atunci, pe mâine!

Ușa pocni în spatele lui și toată înflăcărarea, căldura și viața care umpluseră încăperea, dispărură.

Judith rămase câteva secunde nemișcată, cu ochii pironiți asupra unui perete, cu mintea copleșită de un gând obsedant. Dar, curând după aceea, se ridiculiză singură. De ce să caute răspunsul? Avea cu adevărat nevoie să știe dacă el ar face efortul s-o caute dacă va lipsi de la întâlnire? Va merge oare până acolo încât s-o roage? Socotea că un asemenea demers ar fi penibil orgoliului masculin. Cu siguranță, ar fi însemnat multă umilință pentru un bărbat ca Lyonel Saber. În orice caz, Judith

avea mândria ei, nu se punea problema să fugă. Nu se punea problema să-și recunoască înfrângerea. Nu se punea problema nici să-și mărturisească sieși, în același timp, câteva lucruri pe care nici măcar nu voia să le ia în considerare deocamdată...

Traversă gânditoare apartamentul ca să stingă luminile și se opri în fața vitrinei cu colecția ei de solnițe. Încerca să se concentreze asupra muncii care o aștepta a doua zi. Contabilitatea ei era înfloritoare în momentul acesta, și nimic nu-i făcea mai multă plăcere decât să constate beneficiile. Dar perspectiva aceasta agreabilă nu reuși să-l alunge din amintire pe vizitatorul ei.

Intră în dormitor, înveselit de o cuvertură roșie cu auriu și câteva stampe chinezești pe perete. Abia când se întinse în pat, cu cearșafurile trase sub bărbie, acceptă în sfârșit adevărul.

Îi purta pică lui Lyonel că o hărțuise fără milă, încât nu mai putea refuza să cineze cu el. Dar realitatea era că dorea foarte mult să-și petreacă seara cu acest bărbat enervant și atât de fascinant!

Capitolul 4

A doua zi dimineața, Judith își oferi o plimbare pe plajă înainte de a se cufunda în contabilitate. Își opri mașina, la o oră foarte matinală, la țărmul oceanului și se avântă alergând, în picioarele goale, spre apă. Plajele acestea minunate cu nisip alb făceau atracția orașului și erau frecventate în sezonul cald de numeroși turiști. Cei cu mai multă dare de mână erau încântați să ia masa la *Solnița de argint* și apreciau că pot alătura mâncării vinuri din soiuri alese.

Nu-i era somn, în pofida nopții scurte; dimpotrivă, se simțea chiar puțin surescitată, în dimineața asta. De ce oare era atât de interesată de acest bărbat? se întrebă ea cu asprime. Nu era tot atât de frumos ca precedenții, chiar dacă bănuia că nu-i lipseau succesele feminine. Purta haine de croială clasică, iar mașina lui, pe care o zărise în ajun, n-avea nimic dintr-un bolid sport.

Era inutil să răsucească subiectul pe toate părțile, concluzionă ea cu onestitate, privind valurile. În realitate, Lyonel era primul dintre candidați care o atrăgea atât intelectual cât și fizic. Îi făcea plăcere să stea de vorbă cu el, împărtășeau gusturi comune, și chiar atunci când cuvintele lor luau o turnură spre înfruntare, ca în seara precedentă, simțea o tulburare neobișnuită.

Își aminti reacția pe care o avusese atunci când o sărutase Lyonel și încruntă din sprâncene. Înțelesese că majoritatea bărbaților nu-și pierd timpul cu o femeie de genul ei, să facă pe îndrăgostiții pasionați. Ea era cu siguranță mult mai sensibilă la o conversație spirituală. Bărbați asemenea lui Kevin profitau de atitudinea ei independentă. Ea nu le ușura tentativele de cucerire.

Lyonel sesizase foarte bine personalitatea lui Judith și, ținând seama de toate elementele acestea, își încercase șansa. Judith era prima surprinsă de rezultatul obținut. Ea cunoștea acum satisfacția pe deplin feminină de a avea o influență asupra unui bărbat.

Până atunci, ea se jucase cu focul! Din ce în ce mai vulnerabilă la eforturile lui Lyonel, ea își spunea că soluția cea mai înțeleaptă era să nu-l mai revadă. Poate că el s-ar resemna la asta după cina din seara aceea...

Se reîntoarse în oraș și până la ora unu a după-amiezii, nu realiză cum trecuse timpul. Când își ridică în sfârșit ochii din registrele ei de conturi, scoase un suspin de satisfacție. Închizând registrele și aranjându-le în ordine

pe birou, se felicită când își constată succesul după ce muncise atât de mult. Tatăl ei era el însuși mândru de ea. Gândindu-se la Crawford, se simți plină de remușcări. Ar fi trebuit să-i telefoneze și să-l invite la masă în cursul săptămânii. Dar asta l-ar fi făcut repede să se creadă iertat pentru mașinațiile lui!

În clipa când se pregătea să părăsească biroul, sună telefonul.

– Bună, Kevin, zise ea recunoscându-i vocea. Cum merge arta alimentară?

– Minunat. Știi, dacă vor fi mai multe comenzi, poate că-i voi consacra mai mult timp. Tabloul va fi gata miercuri. Voi veni devreme să te iau, pentru ca să profiți de lumina matinală, de acord?

– Ne-am înțeles. Dar nu este nevoie să vii să mă iei, Kevin. Pot veni singură...

– Nici o problemă! De altfel, îți sunt dator un drum! Tu m-ai transportat ultima dată, de data asta este rândul meu să te duc cu mașina.

– Este adevărat! zise Judith râzând. Bine. Pe miercuri dimineață. Altceva?

– M-am gândit că ai fi mulțumită să afli că Melanie mi-a telefonat în dimineața asta, zise Kevin pe un ton fals indiferent.

– Ah, da? Vești bune?

– Da. Revine la Santa Barbara, răspunse el cu o urmă de încântare în glas pe care Judith o detectă imediat.

– Sunt fericită pentru tine, îi spuse ea cu onestitate.

– Și eu, imaginează-ți. De data aceasta, lucrurile se vor petrece altfel.

– Vrei să spui că vei găsi pentru ea un loc în viața ta, mai important decât pictura?

– Am învățat mult de la tine. Mi-ai demonstrat că interesul comercial nu este de disprețuit. M-ai ajutat să pierd puțin din temperamentul meu de artist cu capul în nori.

– Te-ai maturizat, asta-i tot. Ca toată lumea, de altfel.

– În orice caz, de data asta Melanie va rămâne. N-o voi lăsa să mai plece.

Pasiunea care se simțea în cuvintele lui o făcu pe Judith să înțeleagă că Kevin vorbea serios. Îi dorea, sincer, să fie fericit. Închise telefonul gândindu-se că, dacă raporturile ei cu Kevin nu depășiseră niciodată stadiul prieteniei, motivul apărea astăzi cu toată claritatea. Când vorbea cu ea, nu simțise niciodată pasiune în vocea lui și nici ea nu simțise vreodată ceva față de el.

Venise momentul să examineze mai îndeaproape noțiunile de pasiune și dragoste! Pregătindu-se pentru întâlnirea cu Lyonel, își repeta cu strășnicie că trebuia să știe să facă diferența între pasiune și dragoste. Nu se punea problema să confunde totul, mai ales astăzi.

În picioare în fața oglinzii, își înfășură impecabil în jurul capului cozile lungi ale părului ei ca mierea închisă

la culoare. În rochie de casă, se gândea la ținuta pe care s-o aleagă, când auzi bătându-se la ușă. Intrigată, verifică ceasul. Mai erau patruzeci și cinci de minute până la întâlnire. Deschise ușa și tresări, surprinsă.

– Lyonel! exclamă ea. Dar nu este decât șase fără un sfert.

Haina lui sport și pantalonul maro de o croială rafinată puneau în valoare o cămașă și o cravată de un galben foarte deschis.

Picături de apă de la dușul pe care-l făcuse străluceau încă în părul lui și el mirosea bine. Un amestec foarte bărbătesc de parfum și de săpun.

– Îmi dai voie să intru? întrebă el cu o gravitate calculată.

Judith tresări și-i făcu loc să treacă.

– Bineînțeles! Nu te așteptam atât de devreme. Credeam că vei fi foarte punctual, nici în avans nici în întârziere, adăugă ea zâmbind.

– O să mă crezi dacă-ț spun că eram foarte nerăbdător să încep seara? o întrebă el trecând prin fața ei, cu ochi strălucitori.

– Nu cred nici un uvânt, dar este întotdeauna pălcut să aștepți. Ia loc și servește-te cu un pahar până când termin să mă îmbrac. Voi fi repede gata.

– Nu este cazul să te grăbești! Acum că sunt aici, nu mai sunt grăbit, îi aruncă el vesel îndreptându-se spre bucătărie.

Judith îl urmări câteva secunde cu surprindere, apoi se grăbi spre dormitor, de unde ieși nu după multă vreme

pentru a-l găsi în picioare pe verandă, contemplând înserarea care se lăsa asupra orașului. El se întoarse spre ea, cu un zâmbet admirativ pe buze.

– Foarte frumoasă, îi spuse el ridicând paharul în sănătatea ei. O eleganță foarte sobră, cu excepția colierului destul de grosolan! Îmi place într-adevăr, verdele și auriul ți se potrivesc de minune, adăugă el examinând cu atenție rochia gen furou de culoarea smaraldului și masivul colier mexican din aur fasonat artizanal care-i împodobea gâtul. Bău o înghițitură și-i întinse paharul de cristal lui Judith.

– Bea și dumneata!

Gestul era atât de autoritar încât fu obligată să se execute. Sub privirea atentă a lui Lyonel, ea înghiți o gură de scotch simplu, al cărui gust o făcu să se strâmbe. Considera inițiativa lui drept foarte intimă, dar nu exprimă nici un protest. Lyonel părea încântat de supunerea ei. El îi luă paharul și-l goli înainte de a-l pune pe masă.

– Este realmente de nebăut! murmură Judith ca să rupă tăcerea care devenea stânjenitoare.

– Scotchul? Atunci, de ce ții așa ceva în casă? replică el.

– Pentru vizitatorii ocazionali. Este mai rapid decât a prepara un cocteil. Oamenii de afaceri nu apreciază decât unul din acestea două.

– Dat fiind faptul că sticla este pe jumătate goală, consider că primești prea mult! Va trebui să renunți la asta.

De acum înainte, o singură persoană va avea dreptul să consume din această sticlă.

– Dacă începi în felul acesta, Lyonel, ar fi mai bine...

Expresia ochilor gri-verzui se înăspri și Judith ezită. Dar Lyonel se destinse și-i zâmbi seducător.

– Vom încheia o înțelegre... Dumneata îmi promiți să fii veselă și eu... voi încerca să nu te copleșesc cu autoritatea mea.

Judith îl privi insistent, întrebându-se dacă vorbea serios. Da, nu era nici o îndoială. Constata pe figura lui cât de greu îi era să facă această promisiune ridicolă.

– Oh! Lyonel, ești într-adevăr imposibil! zise ea izbucnind în râs.

– Atunci, ești de acord?

– De ce nu? făcu ea ridicând din umeri cu nepăsare. Dumneata ești acela care m-a invitat și eu n-am mai ieșit într-un loc elegant de la ultimul candidat! Ești gata? întrebă ea îndreptându-se spre ușă.

– Eu ar fi trebuit să pun întrebarea, remarcă el tăios, punându-i pe umeri etola pe care ea o ținea în mână. După cum văd, încerci deja să preiei inițiativa!

– Este seara mea, nu?

– Nu în totalitate. Este și a mea.

– Cred că hotărâserăm că eu voi fi aceea care stabilește raporturile noastre.

– Numai până la un anumit punct.

– Nu știu cum pot colaboratorii pe care-i ai să lucreze cu dumneata, glumi Judith îndreptându-se spre mașină. Au ei oare o cât de mică autoritate?

– În limitele acordate de mine. Vrei să candidezi pentru o slujbă?

– Oh, nu! Nu sunt în stare să lucrez pentru cineva. Sunt o persoană mult prea independentă. Numai dacă sunt lăsată complet liberă... adăugă ea cu o privire piezișă.

Arborând un surâs larg, el făcu ocolul mașinii ca să ajungă la scaunul său.

– Nu mă vei găsi chiar atât de indulgent, spuse el pornind motorul. Te voi lăsa cu mare plăcere să conduci conform concepției dumitale în afaceri, cu excepția situațiilor când hotărârile vor merge împotriva bunului-simț...

– Vrei să spui: împotriva concepției dumitale despre bunul simț...

– Exact. Cât despre viața particulară, aici trebuie să fiu un... hm, un patron foarte posesiv. Te voi supraveghea ca un vultur! declară el cu o intransigență prost ascunsă sub un ton de glumă.

– *Patron,* în limbajul dumitale, vrea să spună *soț,* mi se pare? sugeră ea cu un aer candid.

– În al dumitale nu? replică el pe același ton, aruncându-i o privire rapidă.

– Nu-ți face idei greșite, Lyonel! Te însoțesc în seara asta deoarece n-am nimic altceva de făcut și pentru că am ieșit cel puțin o dată cu fiecare dintre candidați.

– Crezi că vei petrece o seară plăcută?

– Sper.

Puțin mai târziu, așezați la o mică masă retrasă, slab luminată, în restaurantul ales de Lyonel, Judith trebui să recunoască față de ea însăși că seara începuse bine. În orice caz, era mult mai plăcut decât cu candidații precedenți. Dar, tocmai de aceea, trebuia să rămână în gardă. Nu se punea problema să prindă prea mult gust pentru compania aceluia care se dovedea cel mai periculos dintre toți. Fără voia ei, Judith simțea că, în seara aceea, prudența îi slăbește. Poate pentru că Lyonel îi promisese că n-o va deranja cu insistențele lui? Sau pentru un alt motiv pe care ea încă refuza să-l recunoască?

– Este un privilegiu să ieși cu o celebritate printre patronii locali de restaurante, remarcă Lyonel în timp ce bucătarul șef și chelnerul șef veneau s-o salute pe Judith, cercetându-l cu multă curiozitate pe însoțitorul ei.

– Trebuie să-ți spun că atunci când proprietarul acestui restaurant vine la *Solnița de argint,* el este primit cu aceeași atenție.

– Acesta este avantajul micilor întreprinderi. Cel puțin, ai posibilitatea de a fi cunoscut personal, comentă Lyonel gustând din cocteilul lui.

– Da, asta îmi place, dar mă întreb dacă mi-ar plăcea mai mult să mă aflu în fruntea unei întreprinderi mari! zise ea coborându-și pleoapele pentru a-și atenua ironia din privire.

Spre marea ei surpriză, Lyonel părea să-i ia în serios măgulirea ironică.

– Eu am cunoscut această plăcere, zise el gânditor. Dar nu mai sunt la fel de entuziasmat.

Să fie oare un nou șiretlic? se întrebă Judith. Voia oare ca ea să se înduioșeze pentru nefericitul director prea bogat?

– Altfel spus, puterea nu te mai tentează?

– Mai mult sau mai puțin. Am reușit în ceea ce am hotărât să fac. Firește, vreau în continuare să-mi dezvolt întreprinderea.

– Nu-ți face sânge rău! Neliniștile dumitale sunt foarte normale, să știi. Am citit o carte, luna trecută, despre criza anilor treizeci. Ai intrat în anii treizeci, nu-i așa? întrebă ea aplecându-se spre el cu vioiciune. Ei bine, cineva de vârsta dumitale sau își realizează ambițiile, sau eșuează. În ambele cazuri, după criză urmează o perioadă în timpul căreia se caută noi rațiuni pentru a trăi. Unii trebuie să dezvolte ceea ce au realizat deja, ca dumneata; ceilalți nu mai au decât să-și găsească noi scopuri care să-i stimuleze. Cursul s-a terminat! îl anunță ea rezemându-se de spătarul scaunului. Regret că nu îți pot oferi sfaturi mai potrivite cu situația dumitale personală, dar cartea nu trata decât cazuri generale.

– Mulțumesc, doctore Forrester!

– Pentru dumneata, este gratuit! Ce vei face, acum că ți-am analizat problema?

– O rezolv.

– Cum?

– Îți voi spune într-o zi. Deocamdată, nu cred că m-ai asculta cu obiectivitate.

– De ce? Am ceva de-a face cu planurile dumitale? Știi, "criza anilor treizeci" nu este singura în genul ei.

– Da? Există și o criză a anilor patruzeci?

– Cu siguranță, și multe altele după aceea! Ascultă, tatăl meu a traversat o criză gravă în urmă cu circa zece ani, după moartea mamei. El a rezolvat-o adoptând viața marilor industriași stabiliți aici, în California de Sud. O să iei aceeași direcție.

– Pasionant. Bun, acum că am analizat viața mea, să trecem la a dumitale. Cum intenționezi să abordezi criza anilor treizeci?

– Poate că voi deschide un alt restaurant.

– Te vei căsători?

– Este posibil!

– Nu o căsătorie de convenienței, bineînțeles, ci un contract cinstit, întemeiat pe egalitate și respect reciproc?

– Ți-am mai spus de o sută de ori că mă voi căsători din dragoste...

Chelnerul care veni să ia comanda îi întrerupse, dar Lyonel reluă subiectul imediat după plecarea lui.

– Să te căsătorești din dragoste, de acord. Dar crezi că vei ști să estimezi dragostea potrivită, draga mea Judith? Ești oare capabilă să recunoști bărbatul care te va iubi cu adevărat?

Aștepta răspunsul ei cu o satisfacție atât de evidentă încât Judith mirosi o cursă.

– Sunt totuși în măsură să recunosc dragostea, ca toată lumea... dorința de a fi cu cineva, de a împărtăși totul, de a trece cu vederea micile defecte, gusturi comune, tot felul de indicii...

– O mare prietenie, într-un cuvânt. Nu te căsătorești cu prieteni, Judith, te înșeli!

– De ce nu? întrebă ea, iritată de aluzia evidentă la Kevin. Mi se pare că prietenia constituie o bază solidă pentru o căsătorie reușită.

– Ce faci cu pasiunea, în calculul dumitale? zise Lyonel foarte încet, cu vocea lui caldă.

– Vrei să spui dorința senzuală, șuieră ea, simțind că devine stacojie sub privirea lui scrutătoare.

– Nu, pasiunea. Am trăit destul pentru a face deosebirea, dragă Judith.

– Nu ți-am permis să-mi spui așa!

– Nu abate discuția. Dacă ești de bună-credință, vei recunoaște că între noi există deja toate elementele necesare unei mari prietenii. Știu că nu ești pregătită să vezi în asta pasiunea, dar vei ajunge și acolo.

– Lyonel! îl rugă ea, îngrozită de ideea că cineva i-ar putea auzi... sau că el spunea adevărul.

Bineînțeles că între ei exista o atracție pasională. Magnetismul acestui bărbat o tulbura într-un fel complet neobișnuit. Dar lui nu-i lipseau femeile îndrăgostite nebunește, trebuia să țină seama de asta.

Lyonel îi urmărise pe față toate schimbările de expresie. O liniști, plin de blândețe.

– Nu te neliniști, spuse el cu o voce alinătoare, voi fi cuminte.

– Sper! Aș vrea să petrec o seară agreabilă.

– Așa va fi. Să alegem un domeniu mai puțin delicat și-ți voi demonstra cât de fermecător pot să fiu!

Într-adevăr, a fost. A vorbit despre solnițe vechi, despre restaurantul lui Judith, despre politică, despre inflație și despre absurditățile dietetice servite la prânzurile de afaceri. Dar oricare ar fi fost subiectul, cuvintele lui Lyonel erau impregnate de dorința pe care o încerca pentru Judith și ea se simțea foarte vulnerabilă. La desert, începea să se gândească la faptul că sentimentele lui Lyonel față de ea nu erau poate motivate de restaurantele lui Crawford.

După cină, acceptă invitația lui de a merge la o discotecă.

– Iată momentul pe care-l așteptam de când am venit să te iau de acasă! murmură Lyonel cuprinzând-o cu brațele.

– Dorești să dansezi cu mine? întrebă ea surprinsă și flatată, în fond.

– Este ocazia să te țin în brațele mele fără să lezăm bunacuviință, îi șopti el strângând-o mai tare.

Înclină cu o mână capul lui Judith în scobitura umărului său. După o scurtă ezitare, Judith preferă să evite orice discuție în acet loc public și, de altfel, umărul lui Lyonel era foarte confortabil.

Seara se desfășură cât se poate de plăcut, până când în clipa când farmecul fu rupt brutal de o voce guturală care-i reaminti lui Judith că nu erau singuri pe lume la micuța lor masă ferită. Ridicând privirea, o recunoscu pe proprietara vocii.

– Julia! Asta-i bună! exclamă ea.

Lyonel se întoarse spre cea nou-venită. Dintr-o dată, bucuria lui Judith dispăru. Realitatea îi reveni sub trăsăturile planturoasei Julia, extraordinar de elegantă.

– Judith, să nu-mi spui că tatăl tău ți-a găsit un altul? zise ea strecurând o privire admirativă spre Lyonel.

Judith făcu prezentările, fără nici o tragere de inimă.

– Faimoasa blondă provocatoare, dacă nu mă înșel? glumi Lyonel, ridicându-se ca să-i strângă mâna.

– Provocatoare? repetă aceasta pe un ton vesel. Poate, la urma urmei, dacă jocul merită efortul...

După expresia de pe figura ei, ea considera cu siguranță că Lyonel merita osteneala.

– Nu păreți să vă temeți atât de mult de blondele provocatoare, domnule Saber, reluă Julia.

– Ceea ce dovedește că nu trebuie să te încrezi în aparențe, domnișoară Fane. În realitate, acestea mă îngrozesc, adăugă el cu aerul cel mai neutru.

Indiferența lui față de formele senzuale ale prietenei ei o liniști pe Judith, dar, deloc descurajată, Julia izbucni în râs și puse pe brațul lui Lyonel o mână cu unghii lungi, de culoare roșu-închis.

– Sunt sigură că voi ști să vă liniștesc, susură ea. Judith, sună-mă dacă ai nevoie de ajutor. Presimt că va fi mult mai plăcut ca ultima oară. Bun, trebuie să fug, scumpul de Conrad mă așteaptă. Pe curând, sper, domnule Saber.

Îi părăsi cu o piruetă grațioasă, lăsând în urma ei o dâră de parfum scump.

Judith se cufundă în contemplarea paharului ei pe jumătate gol și Lyonel a fost cel care a rupt tăcerea.

– Ești lipsită complet de scrupule abandonând un biet bărbat inocent la discreția unei asemenea creaturi! declară el cu răceală.

Uluită, Judith își ridică privirea spre el și văzu că ochii lui străluceau de amuzament. Atmosfera se destinse imediat.

– Știi cum se întâmplă în astfel de situații, glumi ea intrând în jocul lui. Afacerile sunt afaceri.

– Dar, spune-mi, toată lumea aici este la curent cu existența candidaților?

– Majoritatea prietenilor mei. Trebuia să le explic de ce eram subit văzută în localuri de noapte cu o serie de bărbați tineri și fermecători, bogați și distinși!

– Și prieteniul dumitale, Thorne, ce spune despre asta?

– Kevin știe că toți candidații aleși de tatăl meu îmi sunt perfect indiferenți!

– Trebuie să aibă idei excepțional de tolerante ca să-ți permită să ieși în aceste condiții, chiar dacă sunt speciale. Nu are, prin urmare, nici un simț al riscului?

Printr-o asociație de idei, Judith își aminti brusc de întoarcerea Melaniei, care nu era de natură să-i ușureze situația. Nu va mai putea să-l folosească pe Kevin drept pretext pentru a se apăra.

– Kevin este un bărbat modern, zise ea străduindu-se să vorbească pe un ton indiferent. Știi, este un artist. El vede altfel lucrurile...

– Altfel, poate, dar probabil nu mai limpede.

– Adică?

– Te cunoaște de un an de zile și încă n-a descoperit-o pe adevărata Judith. Mă întreb chiar câtă sensibilitate artistică are dacă n-a reușit să descopere căldura și pasiunea care se ascund în spatele fațadei dumitale de femeie de afaceri. În fine, cu atât mai bine!

Judith se încruntă, dar replica usturătoare pe care voia s-o dea nu-i veni pe buze. În lipsa ei, se forță să surâdă.

– Dacă ești amabil, încetează să vorbești ca și cum ai avea drepturi asupra mea. Alfel, seara va fi stricată.

– Haide! Să spunem că este vina Juliei, deoarece totul mergea bine înainte de apariția ei. De acord? zise el vesel.

Judith șovăi o clipă înainte de a încuviința cu un zâmbet slab.

– Da. Să nu pierdem singura seară pe care o avem de petrecut împreună, rosti ea cu fermitate.

Fulgerul rapid care trecu prin ochii gri-verzui nu-i scăpă lui Judith, provocându-i o nouă tulburare. Totuși, își repetă ea, bărbatul acesta nu reprezenta nici un pericol pentru ea, cu condiția să știe să țină piept farmecului său.

– Doresc într-adevăr ca seara aceasta petrecută împreună să nu fie ultima, Judith, murmură Lyonel cu o voce abia auzită.

Ea îl cercetă o clipă printre pleoapele pe jumătate închise. De ce oare, având toată puterea să-i refuze familiaritățile, se simțea ca un pisoi la discreția unui leu? La urma urmei, nu era o femeie slabă și fără minte! O dovedise deja de trei ori în mai puțin de un an! Atunci, de ce Lyonel o tulbura atât de mult?

Capitolul 5

La orele două noaptea, Judith avu în sfârșit posibilitatea să se debaraseze de rochia de culoarea smaraldului și de greul colier exotic. Prăbușită pe patul ei, cu ochii mari deschiși în întuneric, constata că Lyonel Saber marcase încă un punct. Nu încercase s-o sărute, îi înșelase toate așteptările și, în cele din urmă, reușise să-i smulgă promisiunea unei noi cine cu el!

Ah, i-o făcuse! Ea se aștepta la o îmbrățișare pasionată în momentul despărțirii, și el ce făcuse? Abia dacă îi depusese un ușor sărut pe frunte! Fusese atât de stupefiată încât acceptase fără să se gândească o nouă întâlnire a doua zi.

Aș! La urma urmei, se risc își asuma ieșind cu un gentleman? În fine, ar fi putut să-i dea un sărut adevărat... suspină ea.

A doua zi, Judith se ocupă de restaurantul ei cu o atenție foarte relativă. Reuși să pună la punct o nouă

rețetă de biscuiți din făină de secară cu lapte și să încheie inventarul pivniței, dar, când ajunse la mașina ei, era preocupată mai curând de ce va purta la cină.

A doua seară începu sub aceleași auspicii fericite ca în ajun. La orele șase fix, Lyonel se prezentă la ea acasă, cu un pachet în mână.

– Sunt cumva flori? glumi ea desfăcând cu nerăbdare panglica.

– M-am gândit că vei prefera această bagatelă, îi aruncă el îndreptându-se spre bar.

"Ca și cum ar fi la el acasă", remarcă Judith.

Despachetă cadoul cu o curiozitate crescândă. Forma, greutatea... era o solniță!

– Oh, Lyonel! Este splendidă!

Întorcând piesa din sticlă purpurie între degete, admira suportul de argint cizelat cu finețe.

– Îți place? o întrebă el, vizibil neliniștit de reacția ei.

– La nebunie! Este atât de originală! Nu am nici una care să-i semene.

Lyonel zâmbea cu afecțiune și, ridicând privirea spre el, ea îi înapoie zâmbetul.

– Îți mulțumesc, Lyonel!

Apoi, emoționată că el își petrecuse ziua răsoclind magazinele de antichități, înaintă spre el, se înălță pe vârful picioarelor și-l sărută pe obraz. El nici măcar nu tresări și ea se dădu imediat înapoi. Ca să-și ascundă roșeața care simțea că-i cuprinde obrajii, se aplecă și strânse hârtia ambalajului.

– Mă duc să-i găsesc loc în vitrină, zise ea repede, îmbinând gestul cu vorba. Și apoi vom fi gata de plecare...

– Nimic nu ne grăbește, spuse el liniștit.

Judith avea impresia că se sufocă în încăperea aceea devenită în mod subit prea mică sub efectul magnetismului lui Lyonel, aproape tangibil.

– Ai aerul unei regine barbare, în seara asta! zise Lyonel, entuziasmat de rochia ei neagră decoltată și de cerceii mari de aur din urechi. Nu înțeleg cum nici un bărbat nu te-a răpit până acum.

Judith surâse, măgulită.

– Probabil că ambițiile mele profesionale îi țin la distanță!

– În orice caz, pe mine n-o să mă intimidezi cu acest pretext! o avertiză Lyonel.

"Da, se gândi Judith, umerii tăi sunt destul de largi pentru a susține o femeie și cariera ei pe deasupra! Dar o dorești oare realmente?"

Cina n-a fost mai puțin agreabilă ca aceea din seara trecută, cu atât mai mult cu cât Judith se simțea mai puțin agresivă. Flecăriră vesel despre unele și altele, ducând uneori gluma puțin mai departe, fără să dăuneze înțelegerii lor. Lyonel Saber dovedea din ce în ce mai limpede că stăpânea prea bine psihologia feminină.

Puțin mai târziu, aflată în brațele lui pe ringul de dans, Judith încetă în sfârșit să-și analizeze reacțiile și se lăsă în voia ritmului muzicii, plăcerii de a simți brațele puternice ale lui Lyonel în jurul corpului ei.

– Este minunat să dansez cu dumneata, murmură el aplecat spre ea. Este extraordinar să te ții în brațele mele. Sunt mulțumit că n-am încheiat un acord pentru a ști cine comandă în seara asta, adăugă el cu o notă de insolență în glas.

– Cum? replică Judith, brusc neliniștită, îndepărtându-se ușor de el.

Dar Lyonel izbucni într-un râs liniștitor și o strânse din nou lângă el.

– Nimic grav. Tocmai a intrat tatăl dumitale cu un grup de prieteni. Cred că ar trebui să ne ducem să-l salutăm.

– Crawford aici? zise ea întorcându-se. Oh, la urma urmei, voi profita de situație ca să-l invit, pentru că trebuia s-o fac. Ești de acord pentru mâine seară?

– Cu multă plăcere, dar cu condiția să nu fiu obligat să te împart cu el în toate serile.

– Ah! Așa cum îl cunosc, va avea cu siguranță planuri pentru noapte și noi vom fi liberi. Cine s-a întors primul aseară, el sau dumneata?

– L-am auzit venind la aproximativ o oră după mine. Cum ai ghicit?

– Chestiune de obișnuință! Vino, să mergem să-i spunem bună seara!

Lyonel o urmă în sală.

– După aceea vom pleca, declară el în spatele ei. Nu țin să-l am drept martor. Este deja destul de plictisitor să împart vila cu el.

– Lyonel, aș vrea să nu... începu Judith.

În clipa aceea, muzica se opri și vocea gravă a lui Crawoford răsună din spatele perdelei de plante verzi care-l ascundeau vederii:

– Atunci, i-am spus tânărului că poate să-și aleagă oricare restaurant, incluzându-l și pe cel care valorează o avere, din Orange Country, dacă reușește s-o facă pe Judith să-l accepte drept soț. Cred că dacă cineva o poate face să cedeze, acela este Saber. Are o minte care funcționează ca un calculator și are suficientă voință ca să-i țină piept fiicei mele. Aș avea în el un...

Muzica acoperi ultimele cuvinte ale tatălui ei, dar Judith auzise destul. Încremenită locului, se simțea înghețată până în măduva oaselor. Ce dezastru! Și ea era cât pe ce să se îndrăgostească de Lyonel! Nimic nu se schimbase de fapt, deoarece știuse întotdeauna la ce să se aștepte, dar cel puțin nu avusese impresia că era cât pe ce să cadă în prăpastie. O cuprinse dorința nestăpânită să fie singură ca să reflecteze la prostia ei și să plângă în voie. Vru să facă stânga-mprejur și se izbi de Lyonel. El o cuprinse cu brațele.

– Liniștește-te, îi porunci el. Vrei să te faci remarcată, sau crezi că am putea pune lucrurile la punct cu Crawford, ca niște adulți ce suntem?

Ochii ei chihlimbarii îl priviră rugător.

– Nu, Lyonel, nu pot...

Dar el îi aruncă o privire atât de sumbră și de autoritară încât se lăsă antrenată în spatele plantelor verzi, în fața lui Crawford și a prietenilor lui.

Judith nu mai avea de ales. Adunându-și toată hotărârea de care era capabilă, îl auzi pe Lyonel sălutându-l amical pe Crawford și anunțându-l că Judith îi invita pe amândoi la cină, a doua zi. Expresia jenată a tatălui ei îi spunea că își dăduse seama că ea îi auzise cuvintele. Se ridică pentru a veni s-o îmbrățișeze.

– Îmi pare rău, Judith, îi șopti el.

– Păcat că nu ți-ai terminat povestea, remarcă liniștit Lyonel, strângând în continuare brațul lui Judith.

– Vorbești depre felul în care ai primit oferta mea? Începusem cu asta, închipuie-ți, și am spus cum m-ai trimis la plimbare, preciză Crawford care urmărea zâmbetul înghețat al fiicei sale și ochii în care strălucea o furie ce nu i-o cunoștea.

– Nu încerca să dregi lucrurile! îl sfătui ea cu o blândețe acră.

Nimeni nu și-ar fi putut imagina cu prețul cărui efort supraomenesc își păstra zâmbetul pe buzele palide. Îl vedea cu coada ochiului pe Lyonel urmărind-o cu atenție. El își dădea seama de chinul ei. Se felicită că descoperise la timp adevărul sau, mai curând, că primise confirmarea primelor ei bănuieli.

– Lyonel și cu mine știm exact despre ce este vorba. Când toată lumea este informată, nimeni nu mai e în pericol, nu-i așa? I-am trimis la plimbare pe primii trei pretendenți, Crawford. Voi ști să mă descurc și cu domnul Saber.

Degetele lui Lyonel îi strângeau brațul până la amorțire, împiedicând-o să se elibereze cu demnitate.

– Judith, draga mea, începu Crawford. M-ai înțeles greșit, eu...

– Tată, te așteaptă prietenii.

– Da, este adevărat. Invitația ta pentru mâine mai rămâne valabilă?

– Nu cred. Sunt sigură că înțelegi...

– Vom fi acolo la șase și jumătate, interveni Lyonel întorcându-se spre Crawford. N-avea grijă, mă ocup eu de ea, în seara asta. Du-te la prietenii dumitale.

Cei doi bărbați se priviră ca și cum Judith nu era de față.

– Pe mâine seară, Judith, îi spuse încet Crawford fiicei sale, care se îndepărta deja.

Lyonel vru s-o conducă la masa lor, dar ea protestă:

– Condu-mă acasă, Lyonel.

– De ce? o întrebă el privind-o în ochi. Ce s-a schimbat? Cunoșteai planurile tatălui dumitale!

– Între a le cunoaște și a le auzi anunțate public este o prăpastie! Vreau să mă întorc acasă. Dacă nu mă conduci, voi chema un taxi sau pe Kevin! bâigui ea.

– Ți-am mai spus că Thorne nu mai există, așa că termină cu prostiile. Dar, dacă asta vrei într-adevăr, te conduc acasă.

– Da, țin neapărat.

– Nu uita asta! îi spuse el pe un ton enigmatic, arătându-i etola pusă pe spătarul scaunului.

Judith se îndreptă cu pași hotărâți spre ieșire. Nu se simțise niciodată atât de furioasă.

– Știi cel puțin de ce ești atât de furioasă, Judith? o întrebă el deschizându-i portiera mașinii.

– Ți-am spus-o deja! izbucni ea.

– Nu te cred.

Portiera se trânti și Lyonel se strecură în spatele volanului. Judith trecea prin chinurile iadului. Era atât de impozant, atât de puternic...

Venise timpul să-și înfrâneze imaginația delirantă. Lyonel era o ființă civilizată, de ce oare îi era atât de teamă de el? La urma urmei, el ar putea ajunge la o înțelegere cu Crawford... și să spună adio restaurantelor.

În pofida tuturor asigurărilor pe care și le adresa în sinea ei, drumul până acasă i se păru îngrozitor de lung în tăcerea apăsătoare ce domnea între ei. Judith refuza să analizeze care ar fi fost soarta ei dacă n-ar fi surprins cuvintele tatălui său și dacă ar fi cedat înainte farmecului lui Lyonel. Deoarece, incontestabil, avea farmec. Chiar dacă acum îl detesta din toate puterile, în adâncul inimii regreta ce ar fi putut exista, poate, între ei.

Lyonel opri mașina în fața imobilului lui Judith fără să spună o vorbă.

– Nu este nevoie să mă conduci până la apartamentul meu, zise Judith cu o voce tăioasă. Întoarce-te la discotecă. Crawford va fi cu siguranță încântat să te alături prietenilor lui.

– Nu, am ceva de pus la punct cu dumneata, răspunse Lyonel cu aroganță.

– De pus la punct, într-adevăr? Hotărât lucru, nu ieși din domeniul afacerilor.

– Am ales prost cuvintele, recunosc. Să spunem mai bine că am niște planuri pentru restul serii.

– Dacă se referă la mine, poți renunța la ele! strigă ea scuturându-și brațul ca să-l elibereze din mâna lui.

Restaurantele acestea aveau realmente atâta importanță pentru el încât să se înverșuneze astfel ca să salveze situația? O credea oare atât de naivă sau atât de vulnerabilă față de puterea lui de seducție?

– Judith, știu că ești bulversată, dar trebuie să stăm de vorbă...

– Despre ce? țipă ea căutându-și cheile în poșetă. Nu mai avem nimic să ne spunem.

– Dar fă un efort să privești adevărul în față! zise el cu o furie stăpânită care avu drept rezultat creșterea nervozității lui Judith.

– A făcut-o tata pentru mine, replică ea cu curaj, încercând să descuie ușa cu mâna tremurândă.

– Dar dumneata, nu. Motivul pentru care ești atât de contrariată, Judith Forrester, este că începi să mă iubești. Nu voi pleca înainte de a te auzi spunând-o, declară el pe un ton autoritar.

– Nu! strigă ea. Jocul acesta nu mă mai interesează.

– Dar Judith, eu nu mă joc, zise Lyonel împiedicând-o să-i închidă ușa în nas.

– Lasă-mă!

– Nu! replică el cu o hotărâre care o făcu să tresară.

Lui Judith îi scăpă ușa și trebui să dea înapoi la înaintarea impetuoasă a lui Lyonel, care se hotărâse să intre cu orice preț în apartamentul ei.

În semiîntunericul din hol, silueta lui puternică dădea cu adevărat impresia că era capabil să arunce o femeie pe umăr și s-o ia cu el.

Judith făcu încă o dată un efort ca să-și controleze imaginația nestăvilită. Era perfect în măsură să-l stăpânească pe bărbatul acesta!

– Dacă ridici mâna asupra mea, Lyonel Saber, vei regreta, iar tata se va grăbi să te ruineze.

– Nu am intenția să te violez, prostuță mică, zise el. Vreau să te sărut și tu vei putea să-ți anunți tatăl că mă voi căsători cu tine.

Tulburată de hotărârea din ochii lui cu luciri de oțel, Judith trebuia să recunoască faptul că neliniștea ei făcea loc unei excitări stranii care-i cuprindea tot corpul.

Prinsă într-un vârtej de panică, își dădea seama că provocările pe care i le lansa n-aveau decât un scop: să-l facă să-și exprime încă o dată dorința față de ea. El, care nu urmărea decât restaurantele! Incapabilă să gândească limpede sub puterea magnetică a ochilor lui întunecați, dădu înapoi, înnebunită.

Lyonel își scotea haina și-și desfăcea cravata.

– Ai cel puțin eleganța să recunoști că numai vânzarea restaurantelor te obsedează! îi strigă ea, sperând din toată inima ca el s-o contrazică.

Mergând de-a-ndăratelea, ajunse în mijlocul salonului și mai avea puțin până să fie blocată pe verandă.

– Tu ești aceea care mă obsedează, Judith, și înainte de a veni ziua de mâine, vreau să-mi spui și tu același lucru.

– Chiar dacă m-ai forța, bâigui Judith, cu obrajii în flăcări, nu m-aș căsători niciodată cu tine.

Își ridică mâna într-un fel de gest defensiv, care însemnă pierzania ei. Cu cravata pe care o ținea încă în mână, el îi prinse încheietura mâinii și, dezechilibrând-o, o făcu să-i cadă în brațe.

– Ești nebun! strigă ea cu o voce răgușită de furie.

– Da, sunt nebun după tine! îi murmură el încet la ureche.

El își înclină capul ca să atingă cu buzele gura lui Judith. Apărându-se din răsputeri, ea nu aștepta totuși decât un lucru: ca el s-o sărute în sfârșit. Nimeni n-o privise vreodată cu atâta pasiune și ea nu încercase niciodată o dorință atât de arzătoare.

Lyonel puse stăpânire pe buzele ei cu o lăcomie care o făcu să-i alerge foc prin vene. Orice teamă dispărută, se lăsă în voia ciudatelor emoții încă necunoscute care o cuprindeau. Tot ce putuse trăi până în clipa de față se șterse din memoria ei.

– Lyonel! suspină ea când el îi abandonă buzele ca să-i sărute gâtul. De ce eu? Eu nu... eu nu sunt Julia. Eu n-am nimic excitant pentru tine.

– Ești extraordinară! Nici măcar nu știi cât de fascinantă ești cu atitudinile tale cuminți de femeie de afaceri.

Ești un veritabil foc sub gheață... Ce să spun de idiotul acela de Thorne, care a lăsat să-i scape o comoară!

– Kevin nu este....

Nu avu răgazul să-l informeze că Kevin nu era amantul ei, pentru că el o întrerupse, în timp ce-i mângâia pielea catifelată a umărului:

– Kevin nu mai are nici cea mai mică importanță, mormăi el.

Fără să dea drumul încheieturii lui Judith, răscoli cu cealaltă mână în părul ei pentru a scoate acele care țineau cozile, eliberând o cascadă de aur vechi care-i ajunse până la talie.

– Ah, știam! murmură el.

Își trecu drăgăstos degetele prin părul mătăsos și unduitor.

Judith nu renunțase să se apere. Instinctul ei de femeie o avertiza de emoția care se ascundea în spatele pasiunii exprimate de Lyonel Saber, dar tulburarea ei era vizibilă și ea ar fi făcut toul pentru ca Lyonel să n-o remarce.

– Nu mă voi lăsa niciodată sedusă de un asociat al tatălui meu, protestă ea.

– Dar, Judith dragă, murmură el trăgând fermoarul rochiei ei, exact asta se va întâmpla. Numai că tare aș vrea să știu cine pe cine seduce!

Într-un efort lipsit de vlagă, Judith încercă să se zbată ca să scape, dar își pierdu echilibrul și trebui să se agațe de gâtul lui Lyonel care profită de situație ca s-o înlănțuie

și mai strâns. Strălucirea ochilor lui căpătase o notă veselă și ea, cuprinsă de amețeală, închise ochii.

– Am visat întotdeauna să fac o femeie să-și piardă capul, zise el cu un râs înăbușit.

O ridică în brațe și traversă cu ea încăperea în direcția dormitorului. Judith avu o tresărire.

– Pentru că de obicei procedezi altfel ca să seduci? îi aruncă ea cu o voce pe care se strădui s-o facă usturătoare.

– De obicei, mă comport ca un om de afaceri civilizat. Dar, continuă el așezând-o cu blândețe pe cuvertura roșu-aurie de pe pat, mi-am dorit întotdeauna ca o femeie să-mi trezească simțurile ascunse. O femeie pe care s-o apăr, s-o admir, s-o tachinez, pe care s-o înving, s-o copleșesc cu cadouri și pe care s-o duc în brațele mele în camera ei!

Prizonieră a ochilor lui gri-verzui care o priveau stăruitor printre pleoapele îngustate, Judith încercă, disperată, să facă apel la rațiune:

– Lyonel, te rog, ascultă-mă...

Dar el își scosese deja cămașa pe care o aruncă la podea și, lăsându-se să cadă pe pat lângă ea, își puse mâna puternică pe șoldul lui Judith care abandonă orice veleitate de rezistență, copleșită de dorința arzătoare de a trăi până la capăt pasiunea pe care o aprindea în ea.

Cu picioarele imobilizate sub cele ale lui Lyonel și mâinile blocate deasupra capului, se abandonă setei

aprinse a sărutărilor lui. Abia dacă protestă când el făcu să-i alunece partea de sus a rochiei de pe umeri, descoperind un sutien de dantelă pe care el îl descheie imediat ca să-i mângâie rotunjimea dulce a sânilor.

– Taci, Judith, murmură el. Ești gata să iei foc. Vom arde împreună...

Aflată cu totul la discreția acestui bărbat care o domina, Judith se arcui sub el și-și înfipse unghiile în mușchii tari ai spatelui lui, smulgându-i lui Lyonel un geamăt de plăcere.

– Ești frumoasă, spuse Lyonel, cufundându-și fața în părul ei mătăsos.

Înflăcărarea cu care-i mângâia corpul trezea în ea un val de emoții cu totul noi.

– Spune-mi că mă dorești, îi ceru el. Vreau să aud gura ta rostind cuvintele pe care le rații.

– Da, te doresc, șopti ea. Te vreau din toate puterile mele. Și tu, mă iubești puțin?

– Dacă te iubesc? Dar nu vezi că te iubesc, că am nevoie de tine, că te doresc, toate deodată? Te vei căsători cu mine, Judith, vei fi în întregime a mea, dragostea mea!

Judith respiră adânc. O idee încolțea în mintea ei înfierbântată.

– Lyonel? gemu ea, dacă mă iubești cu adevărat...

– Da, draga mea, te vreau toată a mea...

– Lyonel, să nu ne căsătorim! Doar să ne iubim. Voi fi astfel sigură că mă vrei într-adevăr pe mine, nu restaurantele tatei!

Capitolul 6

Cuvintele lui Judith avură asupra lui Lyonel efectul unei descărcări electrice. El se redresă, cu trăsăturile înăsprite și ochii întunecați de mânie.

– Vrei doar o legătură?

Corpul lui îi părea acum foarte greu lui Judith, încă întinsă sub el.

– Vrei să-ți dovedesc dragostea mea acceptând o legătură cu tine? Asta n-are nici un sens. Am văzut cum te purtai cu Thorne! Eu nu voi suporta niciodată să mi te imaginez cu alt bărbat decât cu mine.

– Iar eu am învățat ceva din experiența pe care am avut-o cu cei trei candidați precedenți. Dacă insiști să te căsătorești cu mine, nu voi ști niciodată dacă ești interesat de mine sau de banii tatălui meu.

– Ascultă, zise el strângând-o dureros de umeri, îți jur că în noaptea asta vei afla exact ce simt pentru tine.

– Asta nu este dragoste.

– Află că un bărbat își poate pierde răbdarea, chiar cu aceea pe care o iubește!

– Lyonel, te rog să mă asculți! îl imploră ea cu o voce înăbușită de emoție. Totul s-a întâmplat atât de repede. Abia ai intrat în viața mea și pretinzi s-o controlezi ca și cum ai avea drepturi asupra mea.

– Uneori, trebuie să știi să-ți impui drepturile, murmură el.

În vocea lui revenise blândețea și mângâia părul răspândit pe pieptul lui Judith.

– Iată că reapare omul de afaceri! Vorbești despre mine ca despre o întreprindere.

El ridică din umerii lui largi și goi.

– Și ce-i cu asta? Ne pierdem timpul cu discuții nesfârșite. Lasă-mă să te iubesc, va fi mult mai plăcut!

Se aplecă spre ea ca s-o muște de ureche și să-i mângâie sânii, și Judith închise ochii sub valul de fiori care o cuprindea.

– Vreau o soție, Judith, nu o amantă, murmură Lyonel, cu capul ascuns la gâtul ei.

Judith tresări.

– N-am intenția să devin o întreținută, Lyonel, fie că ne căsătorim sau nu!

– Nu se pune problema de a fi întreținută, zise el cu o notă de amuzament în glas, este vorba să aparții exclusiv cuiva. O să-mi aparții, draga mea, în toate înțelesurile cuvântului.

– Nu mă iubești deloc, constată Judith cu tristețe, după care adăugă imediat: mă dorești, probabil, dar nu mai mult decât restaurantele. Oricum, îndoiala va dăinui întotdeauna. Un bărbat sincer nu mi-ar refuza condițiile...

– Doamne-Dumnezeule! Oare ce mă oprește să te bat, Judith Forrester? exclamă Lyonel.

Se ridică dintr-o săritură și-și luă cămașa de pe podea. Derutată de această violență neașteptată, Judith rămăsese nemișcată, întinsă pe cuvertura exotică, având părul răspândit în jurul ei ca o aureolă. Îl urmări încheindu-și nasturii și, când el își ridică privirea, ea se crispă sub duritatea expresiei lui.

– N-am decât un lucru să-ți spun, ființă sâcâitoare, care mă obosește cu lungile ei raționamente! Poate că am mulți înaintași care au fost oameni de afaceri fără scrupule, dar tu trebuie să te tragi dintr-o serie afurisită de strămoși care au fost negustori de cai! Nu, nu te ridica! îi porunci el, cu toate că ea nu schițase nici un gest. Îmi găsesc singur drumul. Îți doresc un sfârșit de noapte la fel de jalnic ca al meu.

Ușile se trântiră și Judith îndrăzni în sfârșit să se miște. Începu prin a desface cravata de mătase rămasă înfășurată în jurul încheieturii mâinii ei, observând cu surprindere că avea obrajii plini de lacrimi.

A doua zi dimineața, niște bătăi în ușă o treziră dintr-un somn agitat. Se ridică din pat ca să îmbrace un

capot și constată în oglindă rezultatul dezastrului. Avea ochii umflați și părul îi atârna lamentabil, într-o masă încâlcită.

Cine putea oare s-o deranjeze atât de devreme? Da! tresări ea. Kevin!

Tânărul artist aștepta pe palier, foarte vesel. De la prima vedere, el înregistră dezastrele înregistrate de persoana lui Judith.

– Nu se poate, ți-ai petrecut noaptea pe câmp? Nu întrerup nimic, cel puțin? Vreau să spun, candidatul numărul patru n-a reușit, sau ce?

– Kevin, dacă nu taci imediat, îți trântesc ușa în nas!

– Ce-i cu tine? Nu te-am văzut niciodată atât de prost dispusă. Privește, soarele strălucește și eu am să-ți arăt o splendidă operă de artă care va face din mine un om bogat. Ce poți cere mai mult?

– Prieteni puțin mai înțelegători! strigă Judith. Poți să încetezi cu prostiile tale, sau nu?

– Dar te tachinam, scumpo. Vino, am să-ți fac o cafea. Se pare că ai mare nevoie de așa ceva și am impresia că ar fi preferabil să mă ocup eu însumi de asta. Dacă vrei, du-te și fă un duș, în timpul ăsta. După aceea, o să-mi povestești totul. Chestiunea nu poate fi lipsită de interes, ca să te fi adus în starea asta.

– Kevin, dacă n-aș dori atât de mult o cafea, te-aș trimite la naiba! Uitasem complet de întâlnirea noastră.

Lasă-mă câteva minute și totul va reintra în normal, zise ea întorcându-se în dormitor.

– N-ai de ce să te grăbești, am nevoie de câtva timp ca să pun în funcțiune cafetiera asta grosolană. Ah! Ce bună este cafeaua instant!

Judith dispăru în baie, socotind că jetul de apă caldă o s-o calmeze. În clipa când se pregătea să deschidă robinetul, se auzi o bătaie la ușă. Ce dimineață!

Auzi niște murmure nelămurite, apoi vocea lui Kevin, mai clară:

– Judith, ai face bine să vii. Ai o vizită.

"Ce mai e oare?" bombăni ea în sinea ei, îmbrăcându-și rapid capotul. Renunță să dea părului un aspect prezentabil și ieși fără tragere de inimă. Surpriza îi tăie respirația.

– Lyonel, dar... dă-i drumul lui Kevin! strigă ea văzând că-l apucase cu răutate pe pictor de gulerul cămășii.

Lyonel îi aruncă o privire furioasă, nu fără să remarce expresia ei supărată.

– Judith, pledă Kevin străduindu-se să rămână calm, i-ai putea explica limpede relațiile noastre?

– N-am nevoie de amănunte, zise Lyonel cu o voce de gheață. Singurul lucru care mă interesează deocamdată, este că relațiile voastre au luat sfârșit, înțelegeți? Judith este a mea, Thorne, să fie clar, o dată pentru totdeauna!

– Judith, spune-i că nu sunt amantul tău! repetă Kevin, care se simțea cuprins de un început de panică.

– Regret că-ți stric numărul, Lyonel, îi aruncă Judith cu o furie disprețuitoare, dar te înșeli complet. Kevin și cu mine nu suntem decât prieteni, nimic mai mult. Dă-i drumul, sau chem poliția.

– Prieteni este cuvântul pe care-l folosești? Va trebui să găsești altceva pentru a numi legătura voastră, micuțo.

– Nu avem o legătură! Îți reamintesc că tu ai fost acela care a plecat aseară.

– Poate, dar am revenit în dimineața asta. Accept condițiile tale. Numai că pun și eu câteva. Mai întâi, să nu existe nici un alt bărbat în viața ta, Judith Forrester.

Kevin făcu o nouă încercare să liniștească situația.

– Ce poveste! Ce-ar fi să începem prin a pune cu limpezime lucrurile la punct? Ca să fiu cinstit, prietene, nu m-am culcat niciodată cu Judith, îți jur. Venisem s-o iau în dimineața asta, cum ne înțeleseserăm, ca să-i arăt ultima mea pânză. Dacă dumneata ai adus-o în starea în care se află, n-am de ce să te felicit. N-am văzut-o niciodată așa!

– Mulțumesc, Kevin Thorne! făcu Judith cu o privire care arunca flăcări. Ești prea amabil! Mă întreb de ce-ți iau apărarea.

– Pentru că n-ai putea lăsa un nevinovat să plătească pentru nimic!

– Așadar, nu ești amantul ei? reluă Lyonel cu un fel de speranță în glas. Atunci, de ce m-a lăsat să cred că voi doi aveți o legătură?

– Speram să mă lași în pace dacă...

– M-ai mințit?! exclamă Lyonel cu ochii pironiți în cei ai lui Judith.

– Da, Kevin este un prieten, nimic mai mult. El se va căsători curând cu o anume Melanie, dacă vrei să știi totul.

– Îndată ce voi reuși să-i pun un inel pe deget, preciză Kevin, schițând un surâs. Și dacă va merge, asta va fi datorită lui Judith.

– Ce-i cu toată povestea asta? întrebă Lyonel adresându-se din nou lui Kevin.

– Judith m-a ajutat să văd totul cu limpezime. Ea m-a făcut să înțeleg că trebuia să fac unele concesii dacă voiam s-o păstrez pe Melanie. Judith este o prietenă, o excelentă prietenă, dar nimic mai mult! Folosește-ți puțin materia cenușie, Saber! Gândește-te puțin: dacă eram amantul ei, aș fi lăsat-o să iasă cu dumneata sau cu ceilalți candidați? Am instinctul proprietății, ca orice bărbat normal.

– Ah, nu mai înțeleg nimic! izbucni Lyonel în culmea exasperării. Uită-te la mine, Judith, și repetă ce a spus el! îi ordonă el luând-o de bărbie.

– Kevin și cu mine n-am fost niciodată amanți, rosti ea încet.

În ciuda enervării, se sili să-l privească pe Lyonel în față, în timp ce el o scruta cu privirea lui părunzătoare. După un timp, el se destinse și oftă.

– Atunci, nu l-ai chemat aici după plecarea mea, aseară? întrebă el.

Era mai curând o constatare decât o întrebare.

Judith scutură din cap și mâna lui Lyonel alunecă de la bărbie spre ceafa ei.

– Nu poți să-ți dai seama ce șoc am avut când am văzut cine-mi deschide ușa! șopti Lyonel înclinând spre el capul lui Judith, ai cărei pumni începură să lovească pieptul lui musculos.

– Dacă încerci să te faci iertat pentru stupiditatea ta, îți pierzi timpul! țipă Judith în cutele cămășii lui. Dă-mi drumul!

– Cred că sunt într-adevăr în plus aici, zise gânditor Kevin. Judith, te rog să mă ierți, dar eu plec. Vei vedea într-o altă zi capodopera mea.

– Așteaptă, Kevin... începu Judith, dar fu strivită din nou la pieptul lui Lyonel.

– La revedere, Thorne. Îmi pare rău pentru neînțelegere, dar sunt sigur că înțelegi cum stau lucrurile, zise calm Lyonel.

– Da, încep să înțeleg... răspunse ironic Kevin. În orice caz, mi-ai dezvăluit un aspect al presonalității lui Judith Forrester pe care nu-l știam absolut deloc. N-am văzut-o niciodată atât... atât de puțin sigură pe sine. În sfârșit, în fiecare zi avem ceva de învățat!

– Încă ceva, adăugă Lyonel. Prietenia, treacă-meargă, dar nu mai vreau să te găsesc aici la o oră atât de matinală, Thorne. De acord?

– În întregime. La revedere, Judith!

Ea auzi ușa închizându-se și Lyonel îi dădu în sfârșit drumul.

– Trebuie să fii încântat de numărul acesta de mascul gelos! îi strigă ea. Ți se întâmplă des?

Judith își dădea seama cu luciditate că se ascundea în spatele furiei ca să evite explicațiile referitoare la întoarcerea lui inopinată.

– Se pare că nu ești în formă, remarcă el. Du-te și fă un duș până când eu termin cafeaua. Vom discuta după aceea.

– O să fac duș când o să am chef!

– Și Majestatea Voastră dorește să-l facă îndată? o întrebă el pe un ton sarcastic.

– Întocmai, i-o întoarse ea îndreptându-se spre dormitor.

– Judith, adăugă Lyonel înainte ca ea să dispară, ar fi trebuit să ghicesc de la început că te foloseai de Thorne ca să te aperi.

– În cazul acesta, am câștigat prima rundă! îi aruncă ea închizând ușa.

Peste o jumătate de oră, Judith redevenise ea însăși. Părul ei curat era strâns viguros în cozi și purta o pereche de blugi foarte ajustați, cu o bluză cu mâneci lungi. O ultimă privire în oglindă o asigură că-și pierduse înfățișarea jalnică de la trezire. Obrajii ei își regăsiseră chiar puțină culoare. Atenție, își spuse ea, nu se pune problema să se lase amăgită de noi iluzii.

În încăpere plutea un miros plăcut de cafea. Lyonel era așezat, cu o ceașcă în mână, și citea o revistă de afaceri. Își ridică privirea la intrarea ei.

– Complimentele mele! o aprobă el. Trebuie să-ți spun că nu eram nemulțumit să văd că ai petrecut o noapte tot atât de proastă ca mine. Este reconfortant să știi că nu ești singurul care suferă. Cafeaua ta, zise el întinzându-i o ceașcă.

Judith începu să învârtească lichidul negru și tresări când el îi aruncă fără nici o introducere:

– Așadar, să vorbim despre această legătură! Nu ți-ai schimabt părerea de aseară?

– Nu, murmură ea.

– Te avertizez că dacă accept, voi pune condițiile mele.

– Ce vrei să spui? întrebă ea cu nervozitate, îndoindu-se acum de strategia ei.

Se întreba dacă nu-l pusese în situația de a discuta despre viitorul lor ca despre o tranzacție comercială.

– Vreau să fiu sigur că vei fi legată de mine fără verighetă și fără contract de căsătorie. Țin neapărat la asta.

– Nu merge cu amenințări, Lyonel! exclamă ea.

– Nu sunt amenințări. Îți explic doar regulile de urmat. În primul rând, pentru că ești proprietatea mea exclusivă, și în lipsă de verighetă, va trebui ca toată lumea s-o știe. Îi vom anunța pe tatăl tău, pe prietenii tăi, pe toată lumea.

– Dar este imposibil! O legătură este ceva secret. Tata va fi furios!

Ca om de lume, Crawford era capabil să admită ca fiica lui să aibă un amant, dar se va dezlănțui dacă respectabilitatea era știrbită.

– Regret, reluă Lyonel cu fermitate, vreau neapărat ca toată lumea să știe că nu mai ești pe piață!

– Ce expresie!

– Dar mi-ai atras tu însăți atenția aseară că sunt mai presus de orice om de afaceri!

– Nu sunt obligată să-ți accept condițiile! zise ea într-o tresărire de revoltă.

– Atunci, rămâne căsătoria. Alege!

– Dar nu vreau să aleg. Le refuz pe amândouă, asta-i tot.

– Judith, trebuie să te duc din nou în dormitor ca să-ți smulg consimțământul? Știi la fel de bine ca mine că nu vei rezista o secundă. Eu vreau să-ți aduc dovada că mă vrei, draga mea, dar conform condițiilor mele.

Hotărârea lui o făcu pe Judith să pălească. Pierdea controlul, supusă total autorității și puterii masculine a lui Lyonel.

– Ăsta este șantaj, murmură ea.

– Să fim lămuriți, Judith! Revii asupra propunerii tale de ieri?

– Nu... nu! Dar am nevoie de timp de gândire!

– Și dacă nu ți-l acord, mă vei acuza din nou de cinism, nu?

– Trebuie să recunoști că n-ai nimic dintr-un îndrăgostit!

– Bun, îți acord o săptămână și aranjează lucrurile astfel încât să-l împiedici pe Thorne să răspândească vestea.

Ușurată puțin de acest început de concesie, Judith suspină și încercă să profite de avantaj.

– O săptămână înainte să fim... realmente...

– Să fim realmente amanți? Ești dură, să știi. Dar, în fine, de acord. Trebuie să mă întorc la Los Angeles mâine și nu voi reveni înainte de duminică. După aceea am o conferință... Da, începând de miercurea viitoare, voi fi liber. Concediul meu coincide cu începutul legăturii noastre. Este minunat.

"O săptămână, repetă Judith în sinea ei. O săptămână ca să-mi hotărăsc toată viața"

– Bun, acum că am rezolvat primul punct, să trecem la următorul, zise Lyonel.

– Este de-ajuns, nu crezi?

– Ascultă, nu vreau să întrețin nici o confuzie. Trebuie pus la punct aspectul financiar...

– sete rezolvat. N-o să mă las întreținută de tine.

– Știu, am înțeles. Dar eu, dacă-mi petrec la tine toate weekendurile, țin să-mi asum partea mea...

– Oh! strigă ea sărind în picioare, chiar nu poți să te exprimi altfel?

Ea îi întoarse spatele ca să-și recapete calmul. Bătaia degetelor lui pe rezemătoarea fotoliului o călca pe nervi.

– Vorbesc ca un om de afaceri, pentru că așa mă consideri.

Judith își coborî capul.

– Nu mă înțelegi... bâigui ea.

– Ba da, închipuie-ți! Te cunosc mai bine decât crezi. Nu ești singura care vrea să se căsătorească din dragoste.

– Asta ce vrea să însemne? întrebă ea întorcându-se încet spre el.

– Și eu vreau o dovadă a dragostei tale. Prefer totuși o legătură unei căsătorii otrăvite de povestea cu restaurantele!

Judith înghiți lovitura. Ea se întoarse din nou spre fereastră, înainte de a întreba:

– Și ce dovadă aștepți de la mine?

– Să-mi ceri tu însăți să mă căsătoresc cu tine.

– Ești un monstru! Un monstru de aroganță și de egoism. Ce te face să crezi că mă voi umili să te implor? De altfel, cine îți permite să crezi că voi accepta șantajul tău?

– Vrei într-adevăr s-o știi? întrebă el cu vocea lui catifelată, îndreptându-se spre ea. Când te țin în brațele mele, te topești, Judith. Acesta este motivul pentru care voi sfârși prin a obține ceea ce vreau. Dar gândește-te bine înainte de a te lansa într-o legătură, pentru că nu este ușor de trăit o asemenea situație. Vei avea împotriva ta furia tatălui tău, opinia prietenilor tăi convinși că ești întreținută, cum spui. Și dacă, în ziua când mă vei ruga să accept căsătoria, eu voi refuza?

– Taci! strigă ea, cu lacrimi în ochi. Lasă-mă să mă gândesc, Lyonel. Am nevoie de liniște...

– N-ai la ce să te mai gândești, zise el prinzând-o în brațe ca s-o împiedice să fugă. Ai luat deja o hotărâre, nu? Preferi o legătură?

– Nu! protestă ea cu o voce răgușită. Nu poți să-mi impui o legătură...

– Nu? replică el punându-și buzele peste ale ei.

Simțea puterea acestui bărbat, sporită și mai mult de mânie. Nu mai era în stare să se lupte nici cu pasiunea lui, nici cu a ei proprie. Totuși, legătura aceasta i se părea din ce în ce mai sordidă. Pierduse. Nu mai avea mijloacele să-i reziste.

– Ai câștigat, gâfâi ea. Mă voi căsători cu tine, voi face ceea ce vrei. Acum lasă-mă, te rog!

Judith se simți străbătută de un fior de ușurare.

– Ai răgaz o săptămână, o asigură el cufundându-și privirea foarte tandră în ochii ei încețoșați. În dimineața asta l-am anunțat pe tatăl tău de căsătoria noastră pentru miercurea viitoare. Nu te neliniști, scumpa mea, adăugă el cu o ușoară notă de triumf, într-o zi vei afla că am trecut strălucit examenul pe care mi l-ai impus.

Capitolul 7

În pofida activității intense care domnea întotdeauna la *Solnița de argint* în timpul prânzului, Judith rămânea obsedată de ultimele fraze rostite de Lyonel. Căsătoria ei era fixată. Fusese, încă o dată, manipulată!

Nu reușea să reconstituie conversația. De altfel, totul începuse prost: sosirea lui Kevin, scena care avusese loc între cei doi bărbați, discursul lui Lyonel care se înverșuna să păteze imaginea eventualei lor legături. Și ea nu ghicise nimic! Pentru a-i zăpăci mintea, era un adevărat campion. În cele din urmă, acceptase căsătoria cu el fără măcar să-și dea seama.

– Judith, un client cere rețeta ta de pâine din făină de porumb! îi strigă una dintre chelnerițe. Să i-o dau?

– O să i-o scriu, răspunse Judith ștergându-și mâinile de șorț. Într-una din zilele următoare se va afla că acest

client care ne solicită rețetele este ziarist la una din acele faimoase reviste culinare!

– Ne așteaptă celebritatea! glumi Ben, bucătarul șef.

Judith lucra mașinal, chinuită de obsesia ei. Lyonel o părăsise imediat după ce-și lansase bomba, nu înainte de a-i reaminti că tatăl ei, împreună cu el însuși, o vor întâlni la cină. Rămăsese singură după bătălie, descumpănită, sigură de un singur lucru: înfrângerea ei absolută!

Da, pierduse bătălia, își spuse ea închizând restaurantul. Dar războiul? Încă nu semnase capitularea!

Regăsindu-și un rest de energie, își jură să nu cedeze atât de ușor. Îi rămâneau câteva ore până la cina cu Lyonel și cu tatăl ei; îi va aștepta cu hotărâre. De altfel, îi rămăseseră și alte arme. Se gândi brusc la Julia Fane.

O dată ce luase hotărârea, Judith îi telefonă Juliei imediat ce ajunse acasă, pentru a-i explica situația.

– Oh, Judith, voi fi încântată să vin. Acest domn Saber arată senzațional și este și mai bogat decât candidatul precedent. Îi voi spune lui Carl că o chestiune neprevăzută mă împiedică să merg la întâlnirea cu el. De altfel, nici tatăl tău nu arată rău, adăugă ea cu un mic râs sugestiv.

– Crawford iese mult, știu, răspunse tăios Judith, care nu reușea să conceapă o viață consacrată seducerii bărbaților.

– Nu te neliniști, Judith. Mă voi ocupa eu de fermecătorul Lyonel. Va fi chiar o plăcere.

Judith închise telefonul, gânditoare. Julia reușea întotdeauna s-o uimească. Parie cu ea însăși că prietenei sale nu-i vor trebui două minute ca să devină vedeta serii. Chiar dacă Lyonel se arătase mai mult decât lipsit de entuziasm atunci când se întâlniseră, el nu va rezista în seara asta arsenalului etalat de farmecele ei. Interesant de urmărit, se gândi Judith. Acum, trebuia ca cina să fie la înălțimea situației. Porni la treabă, cu eficacitatea ei obișnuită.

După cum conveniseră, Julia sosi prima, strălucitoare, într-o rochie mulată, foarte decoltată, de un albastru viu. Judith simți o ușoară împunsătură în inimă. Totuși, nu trebuia să regrete că o invitase! Prin comparație, rochia ei sobră din muselină bej, înfrumusețată cu un cordon multicolor, i se păru dintr-o dată banală.

– Oh, Judith, sunt atât de mulțumită! o anunță ea așezându-se cu grație pe canapea. Ultima seară a fost foarte plăcută, cu candidatul numărul trei, cred, până în momentul când a devenit... plictisitor, dacă înțelegi ce vreau să spun!

Fără s-o asculte, Judith făcu mașinal un semn din cap și tresări. Se sunase la ușă. Cu mâinile umede de emoție, se duse să deschidă. Oare cum va reacționa Lyonel?

– Bună seara, Crawford, zise ea cu căldură sărutându-și tatăl cât putea de încet, ca să întârzie clipa când urma se întâlnească ochii gri-verzui ai bărbatului zvelt aflat în spatele lui.

– Draga mea Judith! exclamă Crawford vesel și strălucitor de elegant. Sunt copleșit! Știam că Lyonel este bărbatul care-ți trebuia. Mi-a plăcut imediat ce l-am văzut. Așadar, în seara asta, se sărbătorește logodna? Lyonel mi-a spus că ați fixat căsătoria pentru miercurea viitoare?

– Vom vorbi mai târziu despre asta, tată. Intră, am o altă invitată.

Își ridică apoi ochii spre Lyonel. O privea cu atâta căldură încât i-a fost foarte greu să-i susțină privirea.

– Bună seara, Judith, zise el sărutând-o pe buze. Mă temusem o clipă că nu te voi găsi aici, în seara asta.

– De ce?

El surâse cu un aer ironic, sorbind-o din ochi.

– O presimțire că ai fi vrut să dispari... Dar ar fi fost păcat. Ești fermecătoare, în seara asta. Delicioasă ca întotdeauna.

Judith simțea cum roșeața îi cuprindea obrajii.

Zgomotul vocilor dinspre salon dădea de știre că Crawford o descoperise pe cealaltă invitată. Julia putea să se felicite, în seara asta! Doi bărbați bogați și frumoși, eleganți, siguri de ei și de reușita lor...

Lyonel intră în salon în urma lui Judith; îl surprinseră pe Crawford, cu un zâmbet larg pe buze, ținând încă mâna Juliei. Amuzat, Lyonel îi aruncă o privire lui Judith, murmurând:

– Planul de situație critică, am impresia... Credeam totuși că știi să pierzi!

Apoi, fără să-i aștepte răspunsul, se îndreptă spre Julia ca s-o salute.

– Bună seara, Julia. Sunt fericit să te revăd, îi spuse el curtenitor luând mâna pe care ea i-o întindcea cu o mișcare plină de grație.

– Vă cunoașteți deja? se miră Crawford.

– Judith ne-a prezentat într-o seară, îi spuse Julia cu vocea ei guturală, atât de senzuală.

– Înțeleg, zise gânditor Crawford.

– Vă rog să mă scuzați, zise Judith, grăbită să scape de privirea tatălui ei, mă duc să pregătesc aperitivele.

– Vin și eu să te ajut, se grăbi Lyonel să spună. Ce vrei să bei, Julia?

– Același lucru ca dumneata, susură ea cu o bătaie complice a genelor ei lungi.

– Și dumneata, Crawford? continuă Lyonel imperturbabil.

– Un Martini, te rog.

Lyonel o urmă pe Judith în bucătărie și, fără să facă vreun comentariu, pregăti două Martini.

– Te dovedești o prințesă foarte încăpățânată, rosti el în cele din urmă. Mai întâi, m-ai lăsat să cred că ai un amant, și acum mă arunci în ghearele acestei lupoaice. Așadar, îmi porți pică până într-atât?

– Află, dacă nu știai, că toate prințesele își supun cavalerii care le fac curte la diverse încercări!

– Primesc provocarea, zise el luând o sticlă de scotch, dar te voi face să-mi dai o dovadă de afecțiune.

– Vom vedea.

Judith înghesuia pe o tavă farfurii mici cu gustări, iar Lyonel turna sherry în al patrulea pahar.

– Află, dacă nu știai, zise el, că poveștile cu prințese și cavaleri se termină întotdeauna în același fel: "S-au căsătorit și au avut mulți copii".

– Înfumuratule! îi aruncă ea ducând tava în salon.

– Asta-i pentru dumneata, Julia, zise Lyonel întinzându-i un Martini. M-am gândit că ești mai curând genul care bea Martini, decât scotch, ca mine. Nu este și părerea dumitale, Crawford?

– Absolut. Este băutura femeilor curajoase ca Julia. Știi, Lyonel, că avem aici o amatoare fanatică a sportului cu pânze?

– Nu, nu știam, zise Lyonel întinzându-i lui Judith paharul cu sherry. Va trebui să-i ceri lui Crawford să te ducă pe iahtul lui, Julia. Este splendid.

– Desigur, practici și dumneata acest sport?

– Nu, sporturile nu mă pasionează. În plus, este un lux pe care Crawford poate să și-l permită, dar nu și eu.

– Ah, așa? zise Julia, atentă la semnele de negare pe care i le adresa insistent Judith. Mi s-a părut că înțeleg că n-ai de ce să te plângi! Judith mi-a spus că ești președintele propriei dumitale companii, la Los Angeles....

– Oh, mă descurc, bineînțeles, dar Crawford ar putea să mă cumpere oricând. Nu-i adevărat, Crawford?

– Eu am avantajul vârstei. Lyonel are încă nevoie să investească. În ceea ce mă privește, eu pot să mă culc pe lauri și să trăiesc din venituri!

Judith simți că trebuia să pună lucrurile la punct. Julia începea să se intereseze puțin prea de aproape de chestiunile financiare.

– Face pe modestul, Julia. Compania lui Lyonel este în plină înflorire, pot să te asigur. Poftim, ia-ți pâinea ta prăjită, cu crabi! Ceea ce-l împiedică să aibă un iaht, este numai faptul că are alte gusturi.

– Ah, da? Poate că faci schi, Lyonel?

– Nu, din nefericire. N-am timp.

– Atunci, ce te interesează? insistă Julia, într-o atitudine languroasă.

– Solnițele vechi. Am o colecție întreagă de care sunt foarte mândru, adăugă el dându-i un cot lui Judith, gata să se înece cu sherry-ul ei. Cred chiar că asta a hotărât-o

pe Judith să accepte cererea mea în căsătorie. Râvnește la colecția mea, imaginează-ți, și a calculat că cel mai bun mijloc s-o obțină este căsătoria. Cunoști ceva despre solnițe, Julia?

– Nu, nu tocmai, recunoscu ea, puțin descumpănită.

– Este o treabă pasionantă. Chiar zilele trecute am avut norocul să găsesc una compartimentată, absolut încântătoare. Judith nu ți-a vorbit despre ea?

– Nu, ea...

Încercările Juliei de a-l întrerupe pe Lyonel eșuară unele după altele și, în următoarele douăzeci de minute, Judith avu posibilitatea să observe cum cavalerul ei își pune în derută ultimul adversar, plictisindu-l de moarte!

La prima ocazie ivită, Julia se apropie de Crawford, iar Judith anunță că cina era gata. Conducând-o la masă, Crawford o întrebă pe Julia:

– Nu crezi că Lyonel și Judith par făcuți unul pentru altul? Este extraordinar ca două persoane să aibă gusturi atât de asemănătoare! În ceea ce mă privește, eu nu suport să scotocesc ore întregi în magazinele de antichități. Și dumneata?

– Nici eu, răspunse ea adresându-i un surâs fermecător. Eu prefer distracțiile mai active. Este adevărat că sunt genul mai curând aventuros, cum spuneați.

– Ei nu, în orice caz? spuse Crawford cu o privire afectuoasă spre cei doi. Au capul bine așezat pe umeri. Am

știut imediat că Lyonel era bărbatul care-i trebuia fiicei mele. Ea are nevoie de cineva chibzuit și liniștit, ca ea.

La aceste cuvinte, ochii lui Judith îi întâlni pe cei ai lui Lyonel, și ea putu să citească atâta amuzament încât, fără voia ei, schiță un surâs. Sau tatăl ei nu știa într-adevăr nimic despre uraganele care se dezlănțuiseră între ea și Lyonel sau se prefăcea. Dar rezultatul era că reușise să stabilească o legătură între Judith și Lyonel, așezat fiecare la o extremitate a mesei.

– Cu ce ocazie ai avut posibilitatea să-ți faci o părere despre Lyonel, tată? întrebă Judith în timp ce servea o supă foarte originală pe bază de iaurt și legume.

– L-am urmărit adeseori în timpul conferințelor de afaceri. Este întotdeauna foarte calm. Foarte moderat. Nimeni nu-și poate închipui că se poate înfuria. Este cu picioarele pe pământ și foarte energic; mult mai potrivit pentru tine decât alții...

Se opri brusc, ca și cum spusese prea mult.

– Care alții? întrebă Judith cu un aer inocent, fără să acorde atenție punerii în gardă tăcute a lui Lyonel. Care alții?

– Hm... ceilalți bărbați tineri pe care ai avut ocazia să-i întâlnești în timpul din urmă, răspunse tatăl ei, preocupându-se de degustarea supei. Este o nouă rețetă a ta, Judith?

– Majoritatea bărbaților pe care i-am întâlnit în ultimul timp, tu mi i-ai prezentat, Crawford, remarcă liniștită Judith, servindu-i cu pâinișoare.

– Oh, erau niște colaboratori. Julia, vrei o pâinișoară?

– S-ar spune că nu-ți lipsesc colaboratorii. Hotărât lucru, am acceptat prea repede această căsătorie, Lyonel. Am tot interesul să aștept ca tata să mi-i prezinte pe viitorii lui asociați. Au!...

– Ce-ai pățit, Judith? exclamă Julia.

– Lyonel m-a călcat!

– Iartă-mă, draga mea, am picioare prea lungi.

Blândețea tonului lui Lyonel nu ascundea nimic din proasta lui dispoziție, astfel încât Judith înțelese imediat totul.

– Știi, Crawford, zise Lyonel întorcându-se spre el, Judith are un accentuat simț al umorului. Este un lucru care m-a impresionat imediat. Ți-am spus cum ne-am cunoscut? S-a prezentat la biroul meu anunțându-se drept...

– Te rog, dragul meu, îl întrerupse Judith într-o manieră conjugală, ai putea să mă ajuți să strâng masa? Văd că toată lumea și-a terminat supa și voi avea nevoie de ajutor pentru friptura din pulpă de berbec.

Obligat să se supună, Lyonel strânse teanc farfuriile și o urmă în bucătărie, unde ea se întoarse spre el cu ochii aruncând fulgere.

– Îți interzic că povestești despre întâlnirea noastră din biroul tău.

– Atunci, nu mai vorbi despre ceilalți candidați, replică Lyonel, încântat de efectul obținut.

– Și de ce nu? Toată lumea este la curent.

– Pentru că-l faci pe tatăl tău să se simtă jenat și pe mine mă înfurii.

Fierbând de enervare, Judith se întoarse să scoată friptura din cuptor, întinzând-o apoi spre Lyonel.

– Ține, arată-le ce soț calm, chibzuit și disciplinat vei fi.

Lyonel luă platoul.

– Chiar așa vreau să fiu, dar m-ai provocat atât de mult în seara asta, încât dacă vei continua nu voi aștepta plecarea lor ca să-ți cer dovada de afecțiune pe care mi-o datorezi.

Toată lumea aprecie friptura din pulpă de berbec. Julia încerca să întrețină conversația cu Lyonel, dar era limpede că n-o mai trăgea inima să-l cucerească. La una din întrebările ei referitoare la legăturile amoroase în epoca actuală, el replică fără menajamente:

– Vorbești despre aventuri episodice? Sunt absolut împotrivă. Fiind esențialmente fidel și familist, un cămin și Judith, iată fericirea mea! adăugă el adresând logodnicei sale un surâs afectuos și respectuos.

Judith rezistă dorinței de a-i arunca un pahar cu apă în cap.

Dar Julia se ocupa acum de Crawford, care era foarte mulțumit de situație. La desert, el o invita să încheie seara într-o discotecă. Între două înghițituri de

tartă cu lămâie, Julia îi aruncă lui Judith o privire de scuză care voia să spună: "Am încercat și am ratat". Imediat după cafea, Crawford și cu ea își luară rămas bun de la Judith.

– Masa a fost delicioasă ca întotdeauna. Lyonel, ai pus mâna pe o bucătăreasă foarte pricepută. Bun, la drum. Ești gata, Julia?

– Te aștept, răspunse ea cu un surâs provocator. Ce mașină luăm?

– Pe a dumitale. Lyonel se va întoarce cu a mea. De altfel, el vrea de mult să încerce noul Porsche.

Lyonel participase la amabilitățile schimbate la despărțire alături de Judith, ca și cum locuiau deja împreună. Nu mai lipseau decât verighetele pe degetul lor și camera comună.

– Ei bine, a fost o seară destul de reușită, zise Lyonel închizând ușa.

Nici măcar nu încerca să-și ascundă satisfacția de a fi rămas singur cu ea. Dar Judith nu dorea deloc să joace din nou scena din ajun și se refugie în bucătărie, fără să acorde vreo atenție corpului puternic care veni să se sprijine de tocul ușii.

– Judith, i se adresă cu blândețe Lyonel, recunoaște-ți înfrângerea cu grație. Și mărturisește că ești ușurată s-o fi văzut pe Julia plecând cu Crawford mai curând decât cu mine.

În forul ei interior, Judith era obligată să recunoască faptul că el avea dreptate. Dar nu era încă pregătită să cedeze.

– Deduc din asta mai cu seamă faptul că restaurantele te interesează mai mult decât o aventură trecătoare cu Julia Fane.

Rușinată de reaua ei credință, evită să-l privească pe Lyonel și-și făcea cu mare zgomot de lucru cu cratițele și cu vesela. În spatele ei se auzi un oftat de exasperare.

– Judith, mâine dimineață trrebuie să plec la Los Angeles. Lasă vesela aceea și vino să-mi demonstrezi cât de mult îți voi lipsi mâine.

Expresia extrem de încordată a lui Lyonel o făcu să se simtă foarte stingherită.

– Vino aici, Judith, insistă el pe un ton autoritar pe care ea nu putea să nu-l ia în seamă.

– Lyonel, îmi pare rău pentru seara asta...

– Nu cred un cuvânt din ce spui, dar vreau să recunoști tu însăți victoria mea din această seară.

El nu se micșase nici măcar un centimetru, dar prezența lui masculină umplea toată încăperea.

– Este târziu. Dacă trebuie să fii în oraș mâine dimineață, ar fi timpul să pleci...

– Judith, taci și apropie-te! Merit o recompensă, nu? Câtă încăpățânare, adăugă el cu mai multă blândețe privind-o cum se apropie cu pași înceți. De ce-ți strici plăcerea?

Când ajunse în apropierea lui, el îi trecu un braț în jurul mijlocului și o trase spre sine.

– Acum, o să-mi spui că ești mulțumită pentru că i-am rezistat Juliei Fane!

Tăcută, Judith îl lăsă să-și pună buzele peste ale ei. În sinea ei, trebuia să recunoască sincer că diavolul acesta de bărbat avea dreptate, puterea lui asupra ei ținea de magie.

Încetă curând să gândească. În siguranța brațelor lui, nimic nu mai avea importanță, decât dorința ei nebună, focul care-i alerga prin vene și dorința imperioasă de a-l potoli. Se topea lângă corpul musculos al lui Lyonel. La urma urmei, de ce să lupte împotriva unor emoții atât de puternice?

– Judith, dragostea mea, de ce continui să te îndoiești de mine? murmură el, cu buzele lângă buzele ei, strângându-i corpul fremătător. Spune-mi, spune-mi că am să-ți lipsesc.

– Da, Lyonel, șopti ea cuibărindu-și capul la pieptul lui, înfiorându-se sub mângâierile posesive ale mâinilor lui puternice. Da, îmi vei lipsi. Nu știu de ce, dar îmi place ceea ce faci.

– Nu ți-a trecut încă prin minte că ai putea fi îndrăgostită de mine? îi șopti el la ureche. Într-o zi, ai s-o spui tu însăți.

Incapabilă să răspundă, Judith ridică spre el o privire galeșă. El îi surâse cu tandrețe. În ochii lui strălucea pasiunea.

– Uite, zise el scoțând din buzunar un mic pachețel. Este pentru tine.

Încremenită, îl urmări rupând el însuși hârtia și deschizând cutiuța care apăruse.

– Dă-mi mâna!

Judith se supuse, ca în vis. Un inel! își zise ea. Deja? Un inel este un semn de proprietate, de posesie. Era prematur...

Dar nu era un inel. Era o brățară de aur pe care el i-o prinse la încheietură cu un declic sec. Apoi îi dădu drumul mâinii și-i cercetă expresia în timp ce ea examina bijuteria.

– Este... este foarte originală! zise ea încet, surprinsă de simplitatea barbară a cercului din aur ciocănit.

Îi amintea o altă lume, o altă epocă... ceva simbolic, periculos... Brusc, găsi.

– S-ar spune că este o cătușă străveche! exclamă ea, stingherită.

– Îți place? o întrebă el cu ochii cufundați în ai ei.

– Este deosebită... nu banală, în orice caz. Cum se deschide? întrebă ea, hotărâtă să-i înapoieze acest cadou compromițător.

– Nu se deschide, răspunse el pe un ton enigmatic.

– Cum?

– Am oferit o avere unui bijutier, în după-amiaza asta, ca să aranjeze închizătoarea. Nu se mai poate deschide. Brățara îți va reaminti cui aparții de acum înainte.

– O brățară de sclavă? Nu este foarte inteligent din partea ta, Lyonel. Nu bănuiești că mă voi duce să fie tăiată chiar mâine dimineață?

Cu ochii aruncând fulgere de mânie, se stăpânea cu greu să nu-l pălmuiască.

– Dacă faci prostia asta, îți garantez că ai asigurată o bătaie la spate. Și încă în public, pentru că te voi găsi duminica viitoare la *Solnița de argint!*

– Ascultă, Lyonel, strigă Judith, nu vreau să fiu tratată în felul acesta!

Fără să mai stea pe gânduri, își ridică brațul și-l lovi cu sălbăticie pe Lyonel în față cu încheietura mâinii acoperită cu metal, după care dispăru în dormitor, îngrozită de gestul ei.

Cu un suspin de ușurare, se sprijini cu spatele de ușa încuiată, cu inima bătând nebunește, pândind mișcările lui Lyonel dincolo de peretele despărțitor.

Auzi în cele din urmă motorul mașinii lui care se îndepărta și înțelese că Lyonel abandonase lupta. Se simți dintr-o dată foarte abătuă. De data asta, mersese într-adevăr prea departe.

Capitolul 8

Când Judith se trezi după ce petrecuse o noapte proastă, la nările ei ajunse un parfum puternic și amețitor de flori. Cu ochii încă închiși, inspiră adânc și începu să se gândească la Lyonel. Plecase, de data aceasta, de-a binelea. Lacrimi fiebinți îi urcară în ochi. Doar n-o să plângi, totuși!

În fond, el își bătuse joc de ea de la început până la sfârșit. "De data asta, ai găsit unul mai tare ca tine!" își spuse ea în sinea ei. Dar cât de mult o costa înfrângerea!

Parfumul florilor se ridica în încăpere. Intrigată, Judith întredeschise pleoapele.

Primul lucru pe care-l văzu fu un trandafir splendid, de un roșu cald, pus pe perna ei.

Cum ajunsese oare floarea aceea acolo? Întinse mâna încătușată cu brățara de aur și-și dădu seama că trandafirul acesta nu era singur. Era însoțit de un buchet întreg.

– Au! țipă ea trăgându-și repede degetele care mângâiau florile.

– Trandafirii sunt la fel ca tine, Judith, se auzi vocea afectuoasă a lui Lyonel de undeva de la picioarele patului. Fermecători, dar apărați de ghimpi!

– Lyonel! Cum ai intrat?

Ușa dormitorului, pe care o încuiase cu cheia în ajun, era larg deschisă. Mare pagubă! Judith era atât de fericită! Așadar, el n-o părăsise, n-o decepționase definitiv. Făcând ochii mari, îl privi lung, așezat în fotoliul cu tapițerie asortată cu cuvertura roșie cu auriu de pe pat.

– Am deschis cu un șperaclu. Va trebui să găsești o broască mai solidă!

Judith mergea din surpriză în surpriză. Ridicându-se pe perne, constată că tot patul era presărat cu flori.

– Mi-ai făcut-o încă o dată! Știi că mă așteptam să-mi forțezi ușa, aseară?

– Aș fi făcut-o, dar erai prea enervată, din cauza brățării... Îți închipuiai că era vorba de un inel, nu?

– Renunț să-ți prevăd uneltirile, Lyonel!

Privirea ei făcu înconjurul patului presărat cu trandafiri și, printr-un suprem efort de voință, rosti:

– Îmi pare rău că te-am pălmuit.

– Ia te uită! De ce?

– N-am lovit niciodată pe nimeni în viața mea, dar tu ai făcut totul ca să mă provoci. Oricum, n-a fost convenabil...

"Și totuși, adăugă ea în sinea ei, meritase din plin palma aceea!"

– Nu este nevoie să te porți cu mănuși cu mine, draga mea, zise Lyonel, foarte bine dispus. Gestul tău era perfect justificat.

– Asta-i bună! izbucni ea, ridicându-se în capul oaselor în patul ei. Ei bine, voi căuta îndată un bijutier care să mă scape de acest truc primitiv și barbar.

Întoarcerea lui Lyonel îi redăduse încrederea și se simțea pregătită să-i spună totul verde-n față.

– Da, încuviință Lyonel apropiindu-se de pat, este sălbatic și barbar ca sentimentele noastre!

Dând la o parte trandafirii, se așeză lângă ea și o îmbrățișă cu cearșaf cu tot.

– N-ai inima să-l îndepărtezi, draga mea?

Judith simțea căldura corpului lui viril prin pânză și simțeape mijlocul ei puterea mâinilor lui. Sălbatic și barbar! Își trecu mașinal limba peste buze. Un soi de instinct o îndemna să vrea să-i placă acestui leu, să-și folosească toată vraja de femeie ca să-l cucerească.

Întinse mâna și mângâie încetișor obrazul lui Lyonel, care tresări.

– Lyonel, zise ea cu o voce șoptită, nu-l voi îndepărta. Nu vreau să te contrariez.

Ea îi surâse cu căldură, cuprinsă de un sentiment nou de putere, sesizând dorința care se aprindea în ochii lui Lyonel. Jocul devenea pe cât de excitant, tot pe atât de periculos. Dar fără această deșteptare ireală în mijlocul florilor, n-ar fi avut niciodată curajul să-l înceapă.

Buzele lui Lyonel se apropiară de ale ei.

– Oh, Judith, dacă ai ști cât de mult te doresc!

Lungul sărut sălbatic și pasionat pe care-l schimbară făcu inima lui Judith să bată într-un ritm nestăpânit.

– Lyonel, suspină ea mângâindu-i spatele. Credeam că nu te vei întoarce...

– Cum vrei să rămân departe de tine? zise el cu o voce răgușită, dând la o parte cearșaful. Înțelegi greu, căpșor mic de catârcă...

Buzele lui înăbușiră răspunsul lui Judith într-un sărut fierbinte, la care ea îi răspunse cu înfrigurare.

Lyonel se desprinse primul.

– Trebuie să plec, draga mea, murmură el. Duminică vom avea tot timpul. Nu trebuie să stricăm prima noastră dată...

Se ridică și examină rapid cu privirea silueta care lâncezea în mijlocul trandafirilor. Un surâs posesiv îi lumină fața.

– Vei rosti curând, continuă el, cuvintele pe care vreau să le aud. La revedere, Judith. Să fii cuminte; amintește-ți că-mi aparții în întregime.

– Altfel?

– Vrei *într-adevăr* să știi? îi aruncă Lyonel trăgând ușa după el.

*

Lui Judith îi trebui toată puterea de concentrare și toată voința de caracter pentru a-și îndeplini multiplele sarcini care-i reveneau la *Solnița de argint.* Reuși chiar să flecărească vesel cu tatăl ei și cu Julia, veniți să prânzească înainte de a pleca pe mare, și își liniști prietena cu un surâs prin care o ierta că eșuase în misiunea ei.

– Ce minunăție! exclamă Julia în momentul plecării. Este o brățară nouă?

– Lyonel mi-a dat-o drept cadou de logodnă, dacă vrei, îi explică ea scurt.

– Așadar, totul se aranjează?

– Vino, Julia. Trebuie să profităm de vânt ca să pornim, o întrerupse Crawford cu nerăbdare. O zi bună, draga mea.

Judith îi urmări plecând, clătinând din cap. Ce pereche! Îi iubea mult pe tatăl ei și pe Julia, dar cu toate acestea erau ca niște străini pentru ea. Lyonel, niciodată. În pofida comportării lui barbare, era atât de apropiat de ea încât, adeseori, își spunea că era singurul bărbat de pe pământ care o înțelegea cu adevărat. Nimeni nu exercitase vreodată o asemenea putere asupra ei.

Când sună de orele opt, Judith, decepționată, se resemnă la gândul că Lyonel n-o să telefoneze.

Poate că tăcerea aceasta făcea parte din strategia lui. El nu telefona în mod intenționat, pentru că bănuia că ea aștepta s-o sune. Ar fi timpul să redevină stăpână pe situație.

La orele nouă, lăsă deoparte cartea de contabilitate pe care încerca s-o citească și-și pironi privirea asupra telefonului care se încăpățâna să rămână mut. Poate că Lyonel era obosit. Se întorsese fără îndoială târziu. Probabil că avusese intenția să telefoneze, dar împrejurările îl împiedicaseră. Și dacă ar suna ea?

Privind situația cu luciditate, socoti că el ar fi foarte mulțumit. Dar nu avea numărul lui de telefon, își spuse ea punând din nou mâna pe carte.

Cinci minute mai târziu, cerea informațiile.

La nouă și un sfert, stătea lângă telefon și cerceta cu atenție bucata de hârtie pe care mâzgălise în grabă numărul. Oare ce pretext putea născoci? Să-i mulțumească pentru trandafiri? Ar fi fost ridicol. Să-i reamintească să caute o nouă solniță pentru colecție? O prostie. Să-l întrebe la ce oră se va întoarce duminică? Îi spusese deja.

Certându-se în sinea ei, Judith începu foarte încet să formeze numărul, rugându-se la toți sfinții ca el să nu răspundă.

Numără cu un nod în gât câteva apeluri când se ridică receptorul. Îi răspunse o voce joasă și foarte feminină.

– Alo? bâigui Judith, complet derutată... aș vrea să vorbesc cu Lyonel.

– Deocamdată lipsește. Vreți să-i lăsați un mesaj?

– Nu, eu... cine este la aparat?

Îngrozită, Judith își regretă imediat întrebarea. Ar fi trebuit să închidă imediat.

– Maryann, răspunse vocea, ca de la sine înțeles.

Sufocată de furie și de dezamăgire, Judith făcu un efort supraomenesc ca să răspundă cu calm că nu avea de lăsat nici un mesaj, apoi întrerupse legătura. Dar, în loc să pună receptorul în furcă, îl puse cu grijă lângă aparat și se duse la culcare, copleșită de amărăciune și de disperare.

N-a pus receptorul la locul lui decât a doua zi dimineața, când pleca spre *Solnița de argint.* Din fericire, munca o acapară toată ziua. Restaurantul își adapta lista de bucate conform cerințelor clienților și în ziua aceea, bucătarul șef și cu ea prevăzuseră o cremă de avocado cu crabi, o plăcintă cu carne cu sos de roșii și mirodenii, o salată exotică de crevete și o cremă delicioasă de zahăr ars.

Pentru prima dată în viața ei, Judith trebuia să se forțeze să împărtășească entuziasmul lui Ben. Vocea complice de la telefon îi obseda mintea. Ar fi vrut să zgârie, să țipe, să muște... dar nu avea nici un drept s-o facă.

Cum, nici un drept? se gândi ea examinând cătușa care-i înconjura încheietura mânii. Lyonel îi impunea o fidelitate totală și ea avea dreptul să pretindă același lucru. Și dacă el refuza? Ea nu va putea niciodată să suporte să-l împartă cu altă femeie. Dar cum să trăiască liniștită cu un soț ocupat la Los Angeles? Poate oare o căsătorie să dureze mult timp, când soțul și soția trăiesc separat toată săptămâna?

Totul era atât de complicat și ei îi rămânea atât de puțin timp. În fond, poate că acesta era cel mai bun aranjament...

La începutul după-amiezii, Judith fu chemată la telefon. Se aștepta la orice, în afară de a-l auzi pe Lyonel, în plină zi, la restaurant.

– Alo? zise ea cu răceală și, fără tranziție, adăugă: cine este Maryann?

– Sora mea.

Vocea lui Lyonel era lipsită de căldură.

– Oh!

– Asta-i tot ce găsești de sus? Am încercat să te găsesc toată noaptea. Ai lăsat telefonul deschis?

– Nu puteam... să ghicesc... se bâlbâi ea, copleșită de emoții prea mult timp înăbușite. Ai fi putut să-mi spui că sora ta locuiește cu tine. Ai făcut-o dinadins! M-am săturat de provocările tale, Lyonel Saber.

– N-am nici o vină în treaba asta, replică el tăios. Maryann a sosit pe neașteptate ieri după-amiază. Dar nu regret această coincidență. Poate că vei putea înțelege ce am simțit când l-am descoperit pe Kevin Thorne în bucătăria ta, în dimineața aceea.

– Nu este același lucru!

– Ba da. Acum, dă-mi mai bine curaj să pot continua să lucrez șaisprezece ore pe zi fără întrerupere. De altfel, sâmbătă voi fi ocupat toată ziua. Trebuie să mă eliberez la timp.

– Știi, Lyonel, nimic nu ne grăbește. Am putea amâna ceremonia cu o spătămână sau două. Avem încă atâtea lucruri de discutat...

– Nici nu se pune problema. Nu voi amâna căsătoria noastră nici măcar un minut. De altfel, ai fi foarte decepționată.

Închise brusc telefonul, fără să aștepte ca ea să-i spună la revedere.

A doua zi dimineață, în mintea lui Judith încolți o idee. O idee ridicolă, dar din ce în ce mai ațâțătoare. Lyonel va fi impresionat, își spuse ea bucuroasă. Personalul ei se va ocupa de restaurant la prânz și ea va fi înapoi exact înainte de cină.

Cu un entuziasm neascuns, Judith alese din colecția ei o solniță delicată, cu ornamente de cristal, pe care o împachetă cu grijă, după care telefonă la aeroport. Peste o jumătate de oră avea un avion spre Los Angeles. Abia avea timp să ajungă acolo și va trebui să plece imediat înapoi. Era un plan nebunesc și costisitor, dar atât de romantic încât nu șovăi.

La Los Angeles, luă un taxi până la biroul lui Lyonel, sperând să nu fie închis sâmbătă. Numai să nu dea peste el! Totul ar fi stricat.

Doamna Morgan era la postul ei. O privi pe Judith cu surprindere.

– Bună ziua, domnișoară Forrester. Domnul Saber nu m-a anunțat...

– Nu are nici o importanță. N-am nevoie să-l văd. Vreau doar să-i las pachețelul acesta. Este aici?

– Nu, este în oraș cu...

Doamna Morgan părea foarte stânjenită.

– Bun, bun. O să pun pachețelul pe biroul lui...

Doamna Morgan se ridică pentru ca s-o conducă în încăpere. Judith puse solnița pe birou și scrise în grabă pe o foaie de hârtie: "Îmi lipsești". Amintirea primei ei întâlniri cu Lyonel în locul acesta îi preocupa mintea în timp ce părăsea biroul.

– Mă întorc imediat la Santa Barbara, îi explică ea doamnei Morgan. Sunt încântată că am avut ocazia să vă revăd.

– Ați venit de la Santa Barbara numai ca să aduceți pachețelul acela? o întrebă secretara, uluită.

– Da, răspunse Judith cu un surâs poznaș.

Abia ajunsă pe culoar, auzi vocea lui Lyonel venind dinspre lift. Înnebunită, se strecură în spatele ușii de la toalete de unde îi pândi trecerea.

– Îți reamintesc că, spunea Lyonel, contractul cu Forrester trebuie să fie foarte clar. Nu vreau să existe nici o ambiguitate în privința proprietății restaurantelor.

– Am înțeles, domnule Saber, zise o voce străină. Nu va fi nici o problemă. Domnul Forrester va semna mâine.

– Bine, voi lua cu mine dosarul la Santa Barbara, deoarece domnul Forrester se află încă acolo. Altceva, Dave, vrei să...

Vocile se îndepăratară, în vreme ce Judith simțea că o cuprindce o furie nemaipomenită pentru că fusese trasă pe sfoară, pentru că făcuse această călătorie ridicolă și pentru că stătea ascunsă acolo, la toalete, ca o proastă. Înghițindu-și lacrimile, apăsă cu ură pe butonul liftului. De ce oare, de fiecare dată când îi acorda încrederea ei lui Lyonel, era răsplătită cu o nouă jignire?

Drumul de întoarcere a fost îngrozitor de deprimant. Ce proastă putea să fie! Lyonel profita de slăbiciunea ei fără nici un fel de scrupul. Nu întâlnise niciodată atâta cinism la o ființă omenească.

De fapt, cu siguranță el era acela care avea dreptate. Voia restaurantele, o voia pe Judith. Frumosă operație!

Ajunse la Santa Barbara într-o stare de teribilă istovire. Slavă Domnului, *Solnița de argint* o aștepta, fremătând de activitate.

Dar ziua avea un sfârșit. În consecință, a fost obligată să se întoarcă acasă și să înfrunte o lungă noapte solitară. Primul ei gest a fost să scoată telefonul din priză. În seara asta, nu voia să audă vocea lui Lyonel Saber.

Și mâine? se gândi ea dezbrăcându-se. Lyonel va sosi ca și cum nu se întâmplase nimic. Într-adevăr, pentru el, nimic nu se schimbase. Nici pentru ea nu s-ar fi schimbat nimic dacă n-ar fi surprins acea nefericită conversație. Cu toate acestea, prefera să știe adevărul. Acum, ce să facă oare?

Știa că nu avea puterea să lupte împotriva farmecului lui Lyonel. Nu avea nici măcar dorința de a renunța la căsătorie. Descoperea, foarte necajită, că o dorea.

Un lucru era sigur: Lyonel nu o iubea cu adevărat. O considera drept o clauză agreabilă a contractului. Nu încetase niciodată să se comporte ca un adevărat om de afaceri.

*

A doua zi, Judith trebui să facă un mare efort ca să se ducă la *Solnița de argint.* Era la capătul răbdării. Tresărea de fiecare dată când se deschidea ușa restaurantului. Lyonel urma să-și facă apariția dintr-o clipă în alta și toată viața ei se va hotărî în minutele ce vor urma.

În ciuda atenției ei, lui Judith îi scăpă sosirea lui. Era ocupată la bucătărie când o chelneriță o anunță că era chemată, precizând pentru colegii ei:

– Este frumos ca un zeu! Și pare bogat!

Judith traversă sala restaurantului ca și cum se îndrepta spre eșafod. Îl descoperi imediat printre clienți: înalt, plin de siguranță, impunător. Dacă cel puțin ar iubi-o!

Exact în clipa când privirile lor se întâlniră, o idee încolți în mintea înfierbântată a lui Judith. O idee nebunească și probabil irealizabilă. Dar, dacă putea s-o ducă la capăt, ar afla în sfârșit adevărul dspre sentimentele lui Lyonel.

– Bună, Judith, zise el încet când ea ajunse în apropierea mesei lui.

Se ridică, privind cu satisfacție evidentă brățara de la încheietura mâinii ei.

– Bună, Lyonel, răspunse ea cu voce scăzută, pândind momentul când să-i prezinte sugestia ei.

Își dădea seama că-i va trebui mai mult curaj decât prevăzuse.

El se înclină spre ea și murmură:

– Dacă mai faci așa ceva, te strâng de gât.

– Ce? întrebă ea încruntându-se.

– Să vii pe furiș la biroul meu și să lași acolo pachețele și bilețele, zise el făcând-o să se așeze lângă el. N-a lipsit mult s-o omor pe doamna Morgan când am aflat că te-am ratat cu câteva minute.

– Voiam să-ți fac o surpriză, zise ea cu simplitate.

– Data viitoare când te va prinde cheful să scornești o prostie de genul acesta, așteaptă-te să suporți consecințele, fetițo! zise el cu ochii strălucind de mânie.

Judith clipi din ochi, respiră adânc și-i aruncă:

– Ei bine, vorbind despre romantism... aș vrea să-ți spun ceva...

El aștepta urmarea cu un aer nerăbdător, în timp ce Judith socotea în minte cum trebuie să se exprime ca să-i propună o căsătorie de formă!

Capitolul 9

– M-am gândit mult la noi, începu Judith cu un aer hotărât, fără să-l privească pe Lyonel în față.

– Nu este suficient să te gândești la noi...

– Încetează, Lyonel. Este foarte serios.

– Nu mă îndoiesc. Dar am impresia că nu este ceva plăcut ceea ce ai de gând să-mi spui. Dacă vrei, să așteptăm să-ți termini serviciul.

– Da, foarte bine! exclamă Judith cu o imensă ușurare. Ne vom întâlni imediat după închiderea restaurantului, spre ora două. La ce motel ai tras?

– Ia te uită, sperasem că am un loc la tine acasă!

– Tocmai, asta face parte din ceea ce am să-ți spun. Atunci, la mine, la ora două.

Se refugie după aceea în bucătărie, de unde nu mai ieși până când Lyonel și-a terminat masa.

La închiderea restaurantului, se urcă în mașină, cu mâinile umede de teamă și complet epuizată nervos. Ce emotivitate puerilă! își zise ea oprind mașina în fața casei.

Lyonel îi deschise ușa.

– Bună, Judith, îi spuse el vesel. Ți-am auzit mașina...

– Într-una din zilele astea, va trebui să-mi explici cum te descurci cu încuietorile...

– Ah, ai o dispoziție înclinată spre glumă. Am o idee. Schimbă-te și să mergem la plajă, zise el dându-i o palmă ușoară la spate.

Aruncându-i o privire sumbră, Judith dispăru în dormitor.

În timp ce rulau spre ocean, Lyonel relansă subiectul.

– Spune-mi, ce se petrece acum? Înnebunesc dacă mă lași să mai aștept.

– Lyonel, eu... am o idee, zise ea aruncând o privire spre el. În legătură cu căsătoria noastră.

– Ce?

– Ei bine, abia ne cunoaștem și...

– Ți-am mai spus că nu vom amâna data căsătoriei, replică el cu o voce metalică.

– Nu-i vorba de asta...

– Bun, atunci despre ce e vorba?

– M-am gândit... cred că... în sfârșit, ar fi de preferat o... căsătorie de formă!

Vorbise dintr-o suflare, cu capul întors cu încăpățânare spre fereastră.

Lyonel repetă, uluit:

– O căsătorie de formă?

– Știi, o căsătorie de convenienței, un aranjament de afaceri.

– Un aranjament de afaceri? întrebă el cu o voce lipsită de inflexiuni. Judith, vrei să dormim separat?

– De ce nu? Vom avea timp să ne cunoaștem mai bine.

– Dar asta este încă o încercare! Și chiar o capcană! Dacă accept, mă vei acuza că sunt lipsit de pasiune, iar dacă refuz, o să te plângi că te grăbesc!

– Nu este o încercare! strigă ea întorcându-se brusc. Este o soluție la o problemă complicată. Ar trebui să-mi mulțumești.

– Să-ți mulțumesc? Pentru că pui mereu bețe în roate? Te previn, Judith Forrester, o să-mi plătești pentru toate astea.

Lyonel coti ca să intre într-o parcare și opri motorul.

În spațiul restrâns al mașinii, el părea imens. Hipnotizată de ochii lui strălucitori, Judith regretă furioasă că începuse această conversație. Mâna ei căuta imstinctiv clanța portierei.

– Vreau să pun capăt acestui joc la care te pretezi cu mine ca să obții restaurantele, rosti ea cu curaj.

– Așadar, blestematele acestea ne vor urmări mereu? În fine, ieri nu te gândeai la asta când ai venit să depui surpriza ta pe biroul meu.

– Lucrurile au devenit mai limpezi între timp... Am reflectat.

– Ce absurditate! izbucni el în culmea mâniei. Spune-mi adevărul! Ce s-a întâmplat ca să-ți vină în minte o idee atât de ridicolă?

Din ce în ce mai crispată, Judith se crampona de clanța portierei.

– Dacă vrei să știi, te-am auzit discutând despre contract cu cineva numit Dave! strigă ea pierzându-și toată stăpânirea de sine.

– M-ai auzit? Cum?

– Mă ascunsesem când ai coborât din lift.

– Te-ai ascuns? Ah, la toalete, pariez! Dacă aș fi știut că erai atât de aproape, aș fi...

– Ai fi fost mai atent la ce vorbeai, presupun, îl întrerupse ea tăios, cu obrajii în flăcări.

– Nu, te-aș fi smuls din ascunzătoarea ta ca să te prezint lui Dave. Îl intrigi mult.

– De ce?

– I-ai provocat un mare surplus de muncă, în aceste zile. Și încă nu s-a terminat. Dar el se bucură la fel de mult ca mine să vină să locuiască la Santa Barbara.

– Să locuiască la Santa Barbara?

– Dar ce-ți închipuiai? Voi veni să mă stabilesc aici.

– Nu înțeleg. Doar n-o să-ți muți toată întreprinderea aici?

– Nu există nici un motiv ca să n-o pot conduce de aici la fel de bine ca de la Los Angeles. Voi păstra acolo o

agenție pentru membrii personalului care vor dori să rămână pe loc. Este preferabil să ne vedem, totuși! Recunoaște în sfârșit adevărul!

– Asta înseamnă că ești în continuare în urmărirea restaurantelor! îi aruncă ea fără mare convingere.

– Dar uită-te la tine! Ești o femeie de afaceri independentă, inteligentă, inovatoare și plină de succes. O asemenea femeie s-ar căsători cu un bărbat care n-ar dori-o din rațiuni financiare? Gândește-te, pentru Dumnezeu!

– Nu mai am putere să mă gândesc! mărturisi ea cu tristețe, cu privirea pierdută pe imensitatea oceanului. Ești într-adevăr imposibil!

– Mi se întâmplă să cred același lucru despre tine, draga mea. Dar rămân optimist, totul se va termina cu bine. Haide, vino să ne plimbăm. Picioarele mele de orășean ard de nerăbdare.

Lyonel coborî din mașină și veni s-o ia pe Judith de mână ca s-o conducă spre țărmul oceanului. Ea își întoarse foarte încet spre el ochii de culoarea chihlimbarului, puțin umeziți.

– Lyonel, știi... sugestia mea... căsătoria de formă...

– Să uităm asta! zise el depunând un sărut pe părul ei, antrenând-o apoi în alergare de-a lungul plajei.

Renunțând să se mai gândească la viitor, Judith își consacră după-amiaza să-l conducă pe Lyonel prin Santa

Barbara. Vizitară sediul Misiunii spaniole, a cărei mănăstire li se păru o oază de răcoare și de liniște. Apoi se plimbară de-a lungul falezei și se opriră pe terasa unui cafenele din port.

– Ce-ar fi să cinăm acasă, astă-seară? Vom cumpăra fripturi de vită și le vom face la grătar pe verandă.

Judith încuviință, nu fără să remarce cu mulțumire că Lyonel spusese fără să-și dea seama "acasă".

Reveniți în apartamentul lui Judith, Lyonel se puse la treabă cu eficiență.

– Acesta este unul dintre avantajele bătrânilor celibatari înrăiți, răspunse el complimentelor pe care i le făcea Judith. Sunt obișnuit cu treburile gospodărești.

Ea îi surâse în vreme ce așeza farfuriile pe masă.

– De ce nu te-ai căsătorit niciodată, Lyonel?

– Am fost prea ocupat, cred, și mai ales pentru că nu mi-a apărut în cale femeia vieții mele. Și tu?

– Și acum nu mai ești prea ocupat? insistă ea fără să răspundă la întrebarea lui.

– Să spunem că obiectivele mele s-au schimbat. Îți amintești de discuția noastră despre criza anilor treizeci? Ei bine, am hotărât că voiam altceva în viață decât un imperiu financiar. De fapt...

Se opri și făcu o pauză atât de lungă încât Judith fu obligată să-și ridice privirea spre el. Lyonel o cercetă cu gravitate.

– Ce s-a întâmplat, Lyonel?

– Ce ai spune dacă te-aș anunța că mă voi debarasa de unele dintre atuurile mele?

– Ce cuvinte mari! Ce vrei să spui exact?

– Că societatea mea va fi micșorată și că voi avea mai mult timp de consacrat altor lucruri.

– Vrei să-ți vinzi întreprinderea?

– Nu toată. Doar o parte. Nu vom muri niciodată de foame, draga mea, dar poate că nu vom mai dispune de tot luxul pe care ți l-aș putea oferi la ora actuală. Ce părere ai?

– Că este o soluție excelentă pentru "criza" ta.

– Ești sigură, Judith?

– Absolut. Viața este mult prea scurtă ca s-o pierdem alergând după bani.

– Este adevărat. Îți mulțumesc, Judith! zise el cu un surâs larg.

– Pentru ce-mi mulțumești?

– Că mă dorești, pe mine, mai mult decât banii mei.

– Credeai că vreau să mă căsătoresc cu tine pentru averea ta? întrebă ea cu indignare.

Era o chestiune nouă, totalmente intolerabilă.

– Nu chiar, răspunse el, dar este liniștitor să te aud spunând contrariul!

– Credeam că erai sigur de mine! adăugă ea.

– Nu voi fi sigur de tine decât atunci când vei fi într-adevăr a mea, scumpo.

– Și eu? Consideri că este o capitulare glorioasă?! exclamă Judith, roșie toată.

– Nici eu nu-mi asum mai puține riscuri, să știi. Puterea pe care o ai asupra mea nu va face decât să le sporească. Nu trebuie să ne așteptăm la o căsătorie obișnuită între noi, Judith!

Surprinsă de intensitatea vocii lui, Judith îl privi și descoperi în ochii lui gri-verzui o expresie înflăcărată care declanșă în ea un vârtej de emoții greu de stăpânit.

– Mâine dimineață trebuie să mă întorc la Los Angeles, reluă el; totul este aranjat pentru ca ceremonia să aibă loc miercuri dimineață. Voi sosi la Sanata Barbara cam cu o oră înainte. Ne vom întâlni la biserică.

Judith se ridică să strângă farfuriile goale.

– Poți părăsi "Solnița de argint" pentru vreo opt zile?

– Da, nu este imposibil. Unde vom merge?

– Dacă am merge liniștiți de-a lungul coastei și să ne oprim când avem chef? Ți-ar plăcea?

– Mult.

– Judith? zise el urmând-o în bucătărie.

– Da?

– Te voi face fericită, draga mea, ți-o promit...

O luă în brațe.

– Am atâta nevoie de tine!

Ea nici măcar nu încerca să se opună îmbrățișării lui. El triumfa întotdeauna și, în sinea ei, îl dorea teribil de mult. Îi întinse cu nesaț buzele. Dar Lyonel se îndepărtă.

– Joci cărți? o întrebă el pe neașteptate.

– Nu, nu prea bine! răspunse ea după o secundă de surprindere.

– Nici eu. Bun, atunci să punem muzică la această splendidă combină și să ne oferim puțin brandy. Vom avea amândoi o săptămână agitată, trebuie să ne pregătim!

El turnă brandy în două pahare, în timp ce ea alegea un concert de Bach, după care se așezară unul lângă altul pe canapea. Judith plutea ca într-un vis. Ea zâmbi văzându-l cum își întinde picioarele lungi pe un taburet.

– Ai lucrat într-adevăr șaisprezece ore pe zi? întrebă ea.

– Pe cuvânt de onoare! zise el vesel, trecându-și un braț în jurul umerilor ei. Și voi continua la fel dacă vreau să fiu liber începând de miercuri dimineață. Am foarte mult de lucru cu toate aceste schimbări.

– Nu crezi că marele oraș o să-ți lipsească?

– Pentru nimic în lume. Începuse să mă obosească.

El reduse lumina și Judith respinse un gând neplăcut care revenea s-o obsedeze. Restaurantele acelea... nu, va fi timp să vorbească mâine despre asta.

Continuară să flecărească vrute și nevrute.

– La ce oră ai avion mâine dimineață? întrebă Judith când văzu că se apropie miezul nopții.

– La nouă și jumătate, răspunse el înăbușindu-și un căscat. Trebuie să mergem la culcare.

Se punea în sfârșit problema hotărâtoare. Ea nu îndrăznea s-o formuleze. După toate aparențele, el intenționa să rămână aici, cu ea, și Judith avea sentimentul că nu-i va rezista. De altfel, peste câteva zile va fi soțul ei.

– Culcă-te, îi sugeră el, împingând-o spre dormitor. Mă duc să-mi iau câteva lucruri din mașină.

Judith îi dădu ascultare. Era atât de ușor sa-l lase să comande! Se dezbrăcă, cuprinsă de un sentiment de nerăbdare crescândă, pândindu-i întoarcerea. El reveni, ea îl auzi agitându-se prin salon, apoi nu mai auzi nimic. Avea nervii întinși la extrem.

Când arcurile canapelei începură să scârțâie, înțelese că Lyonel nu avusese niciodată intenția să-și petreacă noaptea cu ea. Se culcase în salon!

Oh, ce bărbat! Când va înceta s-o uimească? Nu era sigură că stăpânirea ei de sine va mai rezista mult timp acestui mic război împotriva unui adversar cu care acum se lupta fără nici o tragere de inimă... Resemnată, își trase pătura până sub bărbie.

Capitolul 10

A doua zi dimineață, Lyonel intră foarte devreme în dormitorul lui Judith, cu un pahar de suc de portocale proaspăt în mână. Imperturbabilă de data aceasta, ea îl privi clipind din ochi.

– Cum, fără trandafiri, în dimineața asta?

– Nu trebuie să prinzi obișnuințe proaste! zise el cu un surâs larg pe buze, punând paharul pe noptieră.

– Ce plăcere perversă te face să menții tot timpul nesiguranța între noi?

– Amorului meu propriu îi place la nebunie acest sentiment de putere!

– Nu va continua în felul acesta o veșnicie, să știi! Va trebui să renunți.

– Cu condiția să mă iubești! nu-i rămase el dator cu răspunsul. Să mă iubești total, fără rezerve, insistă el.

Judith, căreia o noapte bună îi readusese toată vioiciunea minții, nu avea nevoie ca el să-i dea explicații.

– Dacă ai fi fost mai puțin tiranic, ai fi obținut o colaborare mai bună.

– Nu spune că sunt tiranic, mi-am petrecut noaptea pe canapeaua din salonul tău. Sunt un exemplu de moderație!

– Nu este vina mea, eu nu te-am obligat niciodată să te culci acolo! lăsă Judith să-i scape, regretându-și imediat cuvintele imprudente.

– Este exact, zise el liniștit.

– Ai fi putut să te duci la motel, se grăbi ea să spună pentru a micșora eroarea pe care fusese cât pe ce s-o facă.

– Sau să împart patul cu tine.

– Nu poți face întotdeauna ce-ți trece prin cap, Lyonel Saber... Hei! făcu ea pentru că el se aruncase asupra ei ca s-o împiedice să coboare din pat.

– Recunoaște că m-ai fi lăsat să petrec noaptea cu tine fără să protestezi.

– Lyonel! zise ea încercând să se desprindă din brațele lui, ajunge! Avionul n-o să te aștepte!

– Deocamdată, mă ocup de o afacere prioritară, zise el ținând-o cu fermitate. Haide, spune-mi adevărul, războinică mică, sau rămân în acest pat!

Judith știa foarte bine că era capabil să-și pună amenințarea în aplicare. Era preferabil să liniștească această mare fiară sălbatică.

– Tot ce vrei... murmură ea fără tragere de inimă.

– Nu este de-ajuns!

– Bun, de acord. Poate că ai fi putut să-ți petreci noaptea aici. Dar n-o vom ști niciodată pentru că n-ai încercat.

– Și de ce? făcu el cu o asprime neașteptată. Pentru că nu mi-ai cerut-o frumos! răspunse tot el. Bine, ridică-te și grăbește-te, avem o mulțime de lucruri de făcut.

"Pentru că nu mi-ai cerut-o frumos!" Judith răsucea cuvintele lui în minte în timp ce se îmbrăca. De când aștepta Lyonel Saber încuviințare? Ar face bine să-l trimită la plimbare! remarcă ea înfigând ultimul ac de păr în cocul formt de cozile ei.

Două ore mai târziu, Judith era singură. Se simțea descumpănită și, cum *Solnița de Argint* era închisă duminica, nu avea nici o alternativă la proeocupările ei. De aceea, se hotărî să se ducă să-și petrecă după-amiaza la plajă, unde se instală într-un colț liniștit, pe o piatră mare și plată, încălzită de soare, care părea s-o invite. În ce se lansase oare? se întreba ea, cu ochii ațintiți asupra valurilor mari care se spărgeau la câțiva pași de ea. Era pe punctul de a se căsători cu un bărbat care, după toate aparențele, nu voia decât zestrea ei!

Nu. Dacă restaurantele îi reținuseră poate atenția la început, acum exista altceva între ei. Cu toate acestea, ar fi preferat să ignore totul!

Mai presus de orice, era om de afaceri. De ce ar fi refuzat restaurantele? Dar, atunci, de ce-și reducea activitățile?

Oh, ce complicat era totul! Nici măcar nu mai știa ce voia.

Dar, dintr-o dată, totul deveni limpede. Deținea mijlocul de a scoate adevărul la lumină, un mijloc de o simplitate copilărească. Nu avea decât să-i propună lui Lyonel să semneze o declarație stipulând că renunța la restaurante.

Nu, imposibil. Nu putea face așa ceva deoarece îl iubea pe Lyonel. Da, acesta era adevărul. Îl iubea prea mult ca să-i impună să aleagă între restaurante și ea. Situația era limpede.

Eliberată de o mare greutate, Judith coborî spre ocean, cu inima împăcată. Era îndrăgostită nebunește, pasionat, romantic, într-un fel pe care nu sperase niciodată să-l cunoască. Lyonel putea să cumpere toate restaurantele din lume, ea pe el îl voia!

Ziua căsătoriei se apropia și se pare că Judith era singura care-și păstra calmul. Surescitat, tatăl ei, care-și făcea un titlu de glorie de a-l fi descoperit primul pe Lyonel, își invită fiica la cină luni seara, iar marți a fost rândul lui Kevin Thorne și al personalului *Solnița de Argint,* care organizară o petrecere surpriză după închiderea restaurantului.

– Te-aș fi invita cu plăcere la cină, îi spuse Kevin, dar mi-a fost într-adevăr prea teamă ca Lyonel să nu-mi sucească gâtul.

Judith, ocupată să golească o splendidă cratiță de aramă, izbucni în râs.

– Mulțumesc pentru amabilitate, Kevin, dar n-am un minut liber!

– Veți fi o pereche grozavă! exclamă Sheila.Când l-am văzut în dimineața aceea, m-am gândit imediat că este bărbatul care vă trebuie. Sunteți făcuți unul pentru altul!

Ea răspunse cu un zâmbet clipitului din ochi al lui Kevin, singurul dintre toți prietenii ei care cunoștea adevăratul caracter al lui Lyonel.

Cu toate că ceremonia era foarte simplă, ea nu era lipsită de larma obișnuită în asemenea împrejurări. Prietenii și colaboratorii lui Judith flecăreau vesel, Crawford stătea de vorbă cu Julia, de o eleganță splendidă, iar Judith aștepta liniștită sosirea lui Lyonel. Așezată pe o bancă de piatră în fața bisericii, ea dădea îi ultimele instrucțiuni lui Ben, răspunzător de restaurant în absența ei, când o mașină se opri pe alee și apăru Lyonel.

Privirea lui limpede o învălui pe Judith cu o tandrețe veselă, apoi deschise portiera unei femei tinere și frumoase care avea exact aceeași culoare de păr ca el.

– Judith, ți-o prezint pe sora mea Maryann, zise el înainte de a adăuga cu o notă de mândrie în glas: Maryann, ea este Judith.

– Sunt atât de fericită să vă cunosc, zise Maryann cu căldură. Când Lyonel m-a anunțat că urmează să se căsătorească, am lăsat totul baltă ca să fiu prezentă la

sărbătoare. Sunt foarte mulțumită că și-a găsit o frumoasă femeie de afaceri, care va ști să-l înțeleagă!

Din reflex, Judith îl privi pe Lyonel și ei schimbară o privire complice. Ea îi surâse atunci lui Maryann.

– Îți mulțumesc că ai venit. Este foarte drăguț din partea dumitale.

Ceremonia se desfășură fără nici o piedică. Verigheta lui Judith, din aur ciocănit, semăna atât de mult cu brățara ei încât bănui că Lyonel făcuse totul intenționat. El i-o trecu pe deget cu un fulger sălbatic în ochi și o strângere posesivă a brațului. Dar sărutul care urmă era marcat de tandrețe.

– Vino, îi șopti el după felicitări, e timpul să fugim!

Așteptă cu nerăbdare până când Crawford își sărută fiica, și o ajută să urce în mașină.

Porniră pe șoseaua care mergea de-a lungul coastei, schimbând impresii între două tăceri. Judith își promitea să-i mărturisească lui Lyonel dragostea ei pentru el. Va fi cadoul ei de căsătorie. Un curent magnetic de așteptare și de dorință îi învăluia, foarte subtil, manifestându-se printr-o privire, printr-un surâs, o atingere.

În cele din urmă, Lyonel opri mașina la un încântător motel, departe de șosea, pe faleza înaltă înclinată parcă deasupra oceanului. Într-o grădină luxuriantă, apărată de vânt de o perdea de palmieri, erau răspândite mici bungalouri. Soarele care asfințea înroșea apa oceanului.

– Oh, ce frumos! murmură Judith intrând în camera pe care o închiriaseră.

O fereastră care ocupa aproape un perete întreg dădea direct spre ocean. Ea observă cuvertura de pat și perdelele cu imprimeruri romantice, mocheta groasă, șampania într-un vas de gheață din argint, șemineul și, în fața acetuia, pe podea...

– Este una adevărtă? întrebă ea, cu respirația tăiată la vederea superbei piei de urs.

– Există interesul ca așa să fie crezută, zise Lyonel amuzat. Așa mi-a fost descrisă la telefon când am ales motelul acesta.

Cinară în sufrageria elegantă, apoi dansară, Judith cuibărită în brațele lui Lyonel care o ținea strâns și dansa lent. El îi șopti la ureche:

– Câte dansuri vrei înainte să te duc pe pielea de urs?

Judith simți că ia foc și-și ascunse fața la pieptul soțului ei. O cuprinse un val de dorință violentă.

Nu depășiră primul dans. Lyonel își cufundă privirea în ochii lui Judith și murmură:

– O vreau pe soția mea, acum.

Fără un cuvânt în plus, o ridică în brațe și o duse cu el. Inima lui Judith bătea nebunește. Trebuia să-i spună *înainte.*

– Dă-mi un minut, îl rugă ea, cu sclipiri aurii în ochi.

– Unul singur!

Ea dispăru în baie, unde începu prin a-și despleti cozile și a-și peria părul care-i cădea într-o cascadă

mătăsoasă. Apoi îmbrăcă o cămașă de noapte din satin și dantele, cumpărată în ziua precedentă. Când reveni în cameră, cu obrajii în flăcări și ochii strălucitori, îl găsi pe Lyonel întins pe blană, în fața focului care trosnea, cu un pahar de șampanie în mână. Îi întinse și ei o cupă și o trase cu blândețe spre el.

– Lyonel, zise ea cu o voce șovăitoare, am ceva să-ți spun...

– Acum? întrebă el mângâindu-i părul, cu ochii strălucind de pasiune.

– Da, Lyonel. Te iubesc.

– Mă iubești? De când? întrebă el prinzând între degete o șuviță din părul ei.

– Nu știu exact, dar am avut convingerea după plecarea ta, luni.

Se lăsă să alunece pe blana de urs, urmând cu degetul profilul aristocratic al soțului ei.

– Ești sigură? insistă el, aplecându-se asupra ei. Că ești în întregime a mea.

Lumina focului sclipi pe brățara ei când Judith își trecu brațele în jurul gâtului lui.

– Sunt a ta, Lyonel. Nu există nimeni pe lumea asta în afară de tine. Tu ești unicul. Singurul care mă înțelege și pe care-l iubesc.

– Scumpa mea, șopti el înainte de a-și lăsa buzele peste ale ei într-un sărut în care se amestecară iubirea, dorința și pasiunea.

Ea îi răspunse cu înflăcărare, arcuindu-se sub mângâierea mâinilor lui puternice, împărtășind înfrigurarea arzătoare a corpului lui masculin. El se dezbrăcă rapid și mâinile lui se strecurară sub ușoara cămașă de noapte, născocind mângâieri care o făceau să geamă de dorință.

Bretelele rezistară, atunci el trase de decolteu și sfâșie de-a dreptul materialul fragil.

– Oh, iubirea mea! Ce frumoasă ești, gemu el mângâind corpul întins pe blana de urs.

Corpul lui Judith ardea cu o căldură în care se amestecau focul din șemineu și înflăcărarea lui Lyonel.

– Te rog, Lyonel, vino, îl imploră ea cu o voce răgușită.

Îmbrățișarea lor fu sălbatică și primitivă. Rafinamentele mai civilizate vor veni după aceea, când se vor cunoaște mai bine.

Elanul devastator care-i uni îi lăsă fără respirație și-i dezvălui lui Judith o bucurie pe care n-ar fi bănuit-o niciodată.

– Prințesa mea de foc, murmură el mai târziu, am știut... am știut-o din clipa când ai intrat în biroul meu, în taiorul tău sobru, exact cu acele mici semne ale unui caracter pasionat.

– Ce semne? întrebă ea, amintindu-și de ținuta ei sobră.

– Mai întâi, felul în care-ți purtai părul, prins tocmai pentru ca un bărbat să-l desfacă...

– Dar asta nu era deloc intenția mea!

– Ba da, ba da. Și apoi, corsajul acela roșu-aprins. N-am să uit niciodată cum mi-ai declarat că nu te vei căsători niciodată cu candidatul numărul patru! Era o provocare! A doua a fost când m-ai părăsit; atunci l-am sunat pe Crawford ca să accept invitația lui la Santa Barbara.

– Îți vorbise despre mine?

– Da, dar i-am trimis planul la toți dracii!

– Oricum ar fi, Lyonel, nu există nici un motiv să nu ai restaurantele. Acesta va fi cadoul meu.

– Tu ești cadoul meu, numai tu singură. De fapt, am ceva pentru tine...

El traversă încăperea, inconștient de impresia pe care corpul lui gol și viril o producea asupra lui Judith. Scoase din valiza lui o cutiuță frumos ambalată.

– Știi de ce am înțeles că te iubeam? întrebă ea desfăcând panglica ambalajului.

– Spune-mi!

– Am născocit o ultimă încercare și am renunțat la ea.

– Care, Dumnezeule?

– Mă gândisem să-ți cer o declarație prin care să renunți la restaurantele lui Crawford. Dar nu m-am putut hotărî să te fac să treci printr-o nouă încercare. Atunci când mi-am dat seama de asta, am știut că te iubesc.

– Îți mulțumesc, Judith. Dar nimic nu m-ar fi putut îndepărta de tine. Deschide-o! îi ceru el arătându-i cutiuța uitată pe pielea de urs.

– Despre ce este vorba? întrebă ea, luată pe nepregătite la vederea a ceea ce părea un document împăturit.

– Citește-l!

Ea se aplecă asupra hârtiei.

– Este un contract între tine și Crawford?! exclamă ea cu surprindere. Îți mulțumesc pentru sinceritatea ta, Lyonel, dar te asigur că nu mai are importanță. Poți să ai câte restaurante vrei.

– Vrei să citești, te rog?

Ea reluă foaia de hârtie și o parcurse cu privirea.

– Dar... Lyonel, este un contract de retragere! Renunți la restaurante?

– Ei da, este contractul despre care vorbeam cu Dave când tu erai ascunsă la toalete!

– Oh, Lyonel! regret atât de mult că m-am îndoit de tine!

– Știi, zise el cu tandrețe, până când te-am întâlnit, în viața mea lipsea ceva. Dar acum, totul s-a ordonat în mintea mea. Eram destinați unul altuia, draga mea Judith.

– Știu, afirmă ea cu un surâs fericit. Uneori, mi se pare că trăim în afara timpului, într-o lume a noastră. Ce putem cere oare mai mult de la viață, atâta timp cât vom fi împreună?

– Nimic. Eu am scalva mea, amanta mea, prietena și regina mea într-o singură persoană.

– Eu am cavalerul meu, amantul meu, prietenul și regele meu reuniți într-unul singur! murmură ea cuibărindu-se în brațele lui.

– Apropo de afaceri... șopti el cu mâna pusă pe pieptul ei.

– Vorbeam despre afaceri?

– Da. Apropo de afaceri, există unele puncte în contractul nostru de căsătorie pe care aș vrea să le trec în revistă cu tine...

– Bineînțeles, domnule Saber, încuviință ea surâzând, trecându-și brațele în jurul gâtului lui. Sunt gata întotdeauna să vorbesc despre afaceri cu tine!

– Asta-i bine, aprobă el culcând-o din nou pe pielea de urs. Ceea ce se prevede, este un fel de angajament pe termen lung...

– Pentru restul vieții noastre, de exemplu?

– Cel puțin!

– Ce trebuie făcut pentru a subscrie la această afacere? șopti ea simțind că este cuprinsă din nou de extazul inexplicabil al îmbrățișării lui Lyonel.

Sfârșit

Vă recomandăm ultimele apariții:

SINGURI ÎN DEȘERT – Dale Ketcham

(Colecția „ROMANTIC“ nr. 314)

Prima întâlnire a lui Leah cu Reilly Smith nu fusese prea încurajatoare; spera numai să împartă spațiul unui avion mic împreună cu el, așadar nu era prea conștientă că el o va dori. Reilly ajunsese prea târziu, fapt care nu-i schimbă părerea pe care și-o formase despre el: i se spusese deja că Reilly era un lup singuratic care trăia după propriile reguli.

Cu toate acestea, se trezi întrebându-se ce fel de om era. Avu ocazia să-l cunoască mai curând decât se așteptase, atunci când avionul în care se aflau se prăbuși în ținuturile deșertice din Nevada. În acel moment, deveni total dependentă de Reilly.

DARUL ZEILOR – Barbara Cartland

(Colecția „NOSTALGIC“ nr. 15)

Când tatăl lor, sir Wynton a trebuit să plece pentru câteva luni de acasă, Alisa și Penelope au trebuit să părăsească satul natal având destinația Londra.

Luând exemplul „Surorilor Gunning“, celebre în epocă pentru succesul lor, deviza Aliciei și Penelopei era: „Nu vom lăsa nici soarta și nici sărăcia să ne calce în picioare!“

Vă recomandăm ultimele apariții:

ALEGERE DIFICILĂ **– Lisa Plumley**
(Colecția „ROMANTIC“ nr. 317)

Holly Aldridge avea un plan perfect ca să recâștige dragostea fostului ei prieten Brad și îl făcu gelos. Sam era bărbatul cel mai potrivit pentru a-și pune planul în aplicare, mai ales după ce acesta acceptă să-i devină chiriaș pe timpul verii.

Dar lui Sam nu-i plăceau astfel de jocuri, nici să fie folosit drept momeală. În fond, dacă Brad era atât de prost încât să renunțe la superba roșcată, asta merita. Acum, lui nu-i mai rămânea decât s-o convingă pe Holly că cel mai potrivit rol pentru el era cel de bărbat îndrăgostit. Și după câteva repetiții puteau transforma această comedie într-un spectacol care să dureze o viață... o viață plină de dragoste și fericire.

DUPĂ RUPEREA LOGODNEI **– Mary Morgan**
(Colecția „EL și EA“ nr.318)

După ruperea logodnei cu Ben, Fairlie nu mai poate avea încredere în bărbați, mai ales într-un bărbat puternic, precum Carson Tate, a cărui companie de construcții amenință să dărâme casa bunicii ei. Dar Carson o cucerește pe ea, ca și pe bunica ei. Fairlie luptă din răsputeri să reziste farmecului lui, pentru că nu poate avea încredere în el. El pare a fi ca toți ceilalți bărbați care au impresia că pot cuceri totul în calea lor... prin farmec sau bani.

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 01-224.16.98.